

உ.
சிவமயம்.

“சிதம்பர மஹாத்மியம்”

(வடமொழிக்கு தேர் மொழி பெயர்ப்பு).

“நடன குஞ்சிதபாத சபை வெளியீடு” நெ. 27.

எழுதியவர்:

செதம்பரம் C. S. ஸச்சிதானந்த தீக்ஷிதர்.

பெ. 6, தெற்குஸந்திதி, சிதம்பரம்.

பதிப்பகம்:

கிராஸ்வேடு பிரஸ், சிதம்பரம்.

கிடைத்தமீடம்:

“நடன குஞ்சிதபாத மபை”

புராண நிலையம், தெற்கு ஸந்திதி, சிதம்பரம்.

பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கே.

1—6—52

விவ]

C. 1000.

[கு. 1—8—0.

முகவுரை.

புனிய பூமியான பரத கண்டத்தில் திரமும் கேதார்க்கன் 1008ஆம் மிசர் நிறப்புராய்த்ததும், ஐந்து பூதங்களுக்குள் மிசர்ரேஷ்டமாயும், ஈடைசியான பாகமரக அமைத்துள்ள ஆகாசம் என்றும் பெயர்வாய்த்ததும், மந்த்ராசைந்த்ர ப்ராவீத்தமரக பார்த்தால்முதன்மையாக உள்ளதும், இடது பக்ஷமாகத்தான் எண்ணுவது என்ற வழியில் முதல்பாகமடைந்துள்ளதும், உலக உத்தாரண ஹேதுவுக்கு மிக உத்தமமானது என சொல்லப்படுகின்றதும், ஈசனாஸ் தானே நிர்மாணம் செய்யப்பட்டதாக சொல்லப்படுகின்றதும், உலகத்தில் உள்ள கர்த்தனங்கள் ஒன்பதற்கும் மேலானதும், உண்மையில் தானே கடித்து காட்டவேணுமென எண்ணொண்டு கடத்திக்காட்டிய இடமாயும்; கானிக்கு கர்வமடக்கியதும், அதை கடத்திக்காட்டியதில் ஈடைசியில் அவமானமடைந்து எவ்விதக் குற்றம் செல்லுமிறேன் என ஒப்புக்கொண்ட இடமாயும், முநிர்ரேஷ்டர்களான பதஞ்சலி வ்யாசரபாதர்களால் கங்கு ஸதா பூஜிக்கப்படுகின்றதும், ஆனந்த தாண்டவம்தான் உலகில் உயர்ந்த தாண்டவம் என அறியத்தருத்ததும், அடைந்தால் உடனே முக்தி அடையும் இடமாயும், விஷ்ணுவை தனக்கு ஒத்தானை செய்யவேணுமென எண்ணியே அவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, இங்கேயே இரக்கவேணுமென உத்தரவு அளித்த இடமும், சிவ விஷ்ணு அபேதமின்றி தர்சனம் செய்ய யோச்யமுடையதும், நுள்ளிச்செழுக்கு முக்திகொடுத்ததும், அப்பய்ய நிகழிதர், கர்த்தனார், மற்றும் பலருக்கு முக்தி அளித்ததும், மறஜென்மம் இன்றி முக்தி அடைய பார்த்தமாத்நிரத்திலேயே முக்தி கேதாரமாயும்; உபமன்யுக்கு பாற்கடல் அளித்த கேதாரமாயும், ஜனங்களுக்கு ஜன்மம் களில் ஸம்பாதித்த பாகங்களை துடைக்கும் கேதாரமாயும், அபயகரத்தினால் தனது மாயையின் போக்கை அடக்கிவந்தவரும், உலகிற்கே திவகம் போல் விளங்கி மற்ற கேதார்களுக்கு வழி காட்டியமாயும், ஸமஸ்த ஈசவர்களுக்கும் இவ்விடம் இரவில் லயமடைவதால் மிக்க பெருமை வாய்த்ததும், வைதீக பூஜாதார்த்தரகர்யங்களுக்கு உலகில் முக்ய ஸ்தானம் வகிப்பதும், உபநிஷத்துகளில் சொல்லி வர்ணித்துள்ள உருவ ஸாக்ஷாத்நாரத்தை நேரில் பாராதவர்களுக்கு பார்த்தே முக்தி அடையலாம் என காண்பிப்பதுபோல் இருப்பதும், குஞ்சிதாரணத்தில்

உ
செவ்வயம்.

“சிதம்பர மஹாத்மியம்”

(வடமொழிக்கு நேர் மொழி பெயர்ப்பு).

“நடன குஞ்சிதபாத சபை வெளியீடு” நெ. 27.

எழுதியவர்:

புராணரத்னம், உபன்யாஸ சரபம்,

ஸம்ஸ்கிருத விசாரதா,

சிதம்பரம் C. S. ஸச்சிதானந்த தீக்ஷிதர்.

கொ. 6, தெற்கு ஸ்ரீநிதி,

சிதம்பரம்.

கிடைக்கும்டம்:

புராண நிலையம்,

“நடன குஞ்சிதபாத னைப”

தெற்கு ஸ்ரீநிதி, சிதம்பரம்.

1—6—52

பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கே.

அடைத்தவர்களுக்கு உடனே முக்தி அளிப்பதும், அனாதைகளை ஆளத்த
மனிப்பதும், பலவித சீக்கிரங்களில் உண்மையாக உள்ள உருமுகைய
தும், கவியம்பிரகாசமாகவே இருப்பவரும், கைவாஸத்திலிருந்து முனி
வர்களை முன்னிட்டு ஒரு ஸமயம் தானே வேண்டுகோளுக்கிணங்கி
இருப்பியவரும், எப்பொழுதும் ஸ்திர வாலமமாக அடைத்தவரும், கீழ்நா
லும் சக்திவந்திருந்து ரோகத்தை நீவர்த்திசெய்து அருகுக்கு அந்நா
றும் செய்த இடமும், 8000 முனிவர்களை ஒருவராக காணப்படு
பவரும், கருவியைப் பூஜித்து அன்பான புத்திரன் அடைத்த கேதர்
மாயும், இத்திரனாடைய கஷ்டத்தை நீவர்த்திசெய்த இடமாயும், கருண
னாக்கு ஏற்பட்ட பரமஹம்ஸத்தியை நீவர்த்திசெய்ய கருணம் கொண்ட
கேதர்மாயும், பரமஹம்ஸினால் பரவர்த்திசெய்யப்பட்டபொழுது முனிவர்களை
யும் மற்றவர்களையும் யாதவிற்கு பூர்த்திசெய்ய அந்நாறமித்த இட
மாயும், உலகிலேயே யாவரும் போற்றத்தக்க இடமாயும், சரீர
அமைப்பு போல் உள்ள கேதர் உருவமாயும், சீக்கிரமக்கும் மிக்க உருவ
மடைத்த இருப்பதாயும், மஹாத்மியருமுகைய மஹிமைமே எப்
பொழுதும் முகிகள் உச்சரிப்பதாயும், தண்ணிலிட ஆராதிக்கும் நிகழித்
தனை முக்யமாக உயர்வு என தன் வாயால் உரைத்தவரும், மூர்த்தி,
நீர்த்தம், கேதர்ம எனத் தமது விஷயங்களுக்கும் குறிப்பு உள்ள
தாயும், கவால மஹாவிஷயம் ஸ்தோத்தரித்த கேதர்மாயும், ஸ்ரீரத்த
புராண அத்தர்வதமாயும் ஐந்து மஹாத்மியங்களால் பரகாசித்ததாயும்,
தமிழ் வேதங்கள் எழுதிய அப்பர், ஸுந்தரர், இராமானுஜம்பத்தர்,
மணிகாசகர் முதலானவர்களால் பாடப்பட்டதாயும், பாண்டி,
பதஞ்சலி முதலான எல்லோராலும் எழுதிய புஸ்தகங்களுக்கு அந்நா
கேற்ற அளித்த இடமாயும், பெரியபுராணம் எழுதிய சேக்கிழாரருக்கு
அடி எடுத்துக்கொடுத்த கேதர்மாயும், உலகிலுள்ள மூர்த்திகளுள் ...
பெருமை வாய்ந்த உருவமாயும், பாக்யமுன்னவர்களுக்கு அடைவதில்
மேன்மைவாய்ந்த தன்மையும் உள்ள தெம்பர கேதர் மஹாத்மியம்
களுள் முதலாவதான "தெம்பர மஹாத்மியம்" லட்சுமிபுரிக்குள்ளே
உள்ளது உண்படியே மொழிபெயர்ப்பு செய்த வெளிப்படுத்தினேன்.

அதில் என் சொந்த அபிப்பிராயங்கள் இல்லாமல் உண்மை உள்ள
படியே எழுதி இருப்பதால் விதவாக்களும், மற்றவர்களும், பார்த்து
இன்பமடைவதோடு அன்றி முக்தி படி அடைய எல்லாம் உல்ல கசன்
அதற்குறும் அளிப்பாராக |

அடுத்த புராணங்கள் புண்டரீகபுர மஹாத்மியம், தேஹஸபா மஹாத்மியம், திவ்வாரண்ய மஹாத்மியம், வ்யாக்ரபுர மஹாத்மியம் மற்றும் பல வெளிவருவதை ஈசன் எனக்கு அறக்ரஹம் செய்ய வேண்டுமென.

சபம்!

C. S. ஸச்சிதானந்த தீக்ஷிதர்,
No. 6 தெற்குஸக்கிதி,
சிதம்பரம்.
6-5-52.

அன்புரை.

சாந்தாசாய ராஜா. நோமகேசு தீபீதர்,

தெற்குவிதி, சிதம்பரம்.

1—5—52.

1. “ஆவயந்தொழுவது சாலவு என்று” என்று ஸ்ரீஸரஸ்வதியின் அகதாரமான ஒளவையாரின் தர்மஸூத்ரம். இதன் பொருள்; ஆவயம்—தேவாலயத்தை. தொழுவது—வணங்குவது. சாலவு—யிசவும் என்ற—சால்வது என்ற. தேவாலயம் என்பது; தேவர் வலிக்கும் ஸ்தானம் பண்டமும் அண்டமுமாகும் பிண்டம் கமது. சரீரம், அண்டம் தீட்சுவரு. கடவுள் ஒன்பே; கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார், கடவுள் எல்லாம் அறிந்தவர் என ஆன்ருக்கள் வாக்கியம் அந்தக் கடவுள் ஒருவரே காயவியேஷத்தால் மூன்றுவிதமாகவும் கூறப்படுகிறார். ஸ்குஷ்டியில் ப்ரம்ஹரென்றும், ஸ்த்திதியில் விஷ்ணுவென்றும், ஸம்ஹாரத்தில் குத்ரரென்றும், அகருடைய சக்தியை முறையே ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மீ, பார்வதி என்றும், இவர்களுக்குப் ப்ரஹ்மாவிறுடைய பிரிவு, அஷ்டவஸூக்கள், இத்திரஸ் ப்ரஜாபதி என்று பத்தர்களும், விஷ்ணு விறுடைய பிரிவுகள் பன்னிரண்டு ஸூர்யர்களாகவும், குத்ரருடைய பிரிவுகள் ஏகாதச குத்ரர்களாகவும். ஆக முப்பத்தி மூன்று தேவர்களாகவும், இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கோடி பேதமடைவதால் முப்பத்தி முக்கோடி தேவர்களாகவும் கூறப்படுகின்றனர். பண்டத்தால் இருக்கும் தேவாலயமாகவது, றெஸ் — ஸ்ரீபர்கதம், செந்ரி — கேதாரம், புருவங்களுடைய எடுவு—காசி, குசஸ்தானம்—குதுகேத்ரம், ஹருதயாம்புஜம்—ப்ரயாகை, ஹருதயமத்யம்—சிதம்பரம், ஆதாரம்—திருவாரூர், என்றும்; யோகசாஸ்த்ர ப்ரசித்தமான, மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ஞா, என்றும், ஆறஸ்தானங்களும் ஈசர் றிணை உபாஸித்தக்கடிய ஸ்தானங்களென்றும், கேதாசாஸ்த்ரங்களால் கூறப்படுகின்றன. இதுபேரல் அண்டத்திலும் சீழ் கூறியவாறு ஸ்ரீ ஷசலம் முதலான கேத்ரங்களார், மூலாதாராதி ஸ்தான பிரதிநிதிகளாக, முறையே திருவாரூர், திருவண்ணாமலை, திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், காளஹஸ்தி, காசி, ஆவிய கேத்ரங்கள் கூறப்படுகின்றன.

2. பீண்டத்தில் சச்சுவரணை உபாவிப்பதே முக்யமாகும், ஆயினும் பெரிய யோதிகனால் செய்யக்கூடிய நாய்மாதலால் அதற்கு வழியாக அண்டத்தில் உபாவிக்க வேணும், இந்த ஸ்தானங்களுக்குள் சரீரத்தில் ஹ்ருதயஸ்தானமானது சச்சுவரணை உபாவிப்பதற்கு முக்யமென்றும், அதில் சச்சுவரணைகளித்யம் அநிகமென்றும், ஹ்ருதயத்தில் உபாவிப்பதையே, தஹரவித்யை என்றும், சாஸ்தாங்கக் கூறுகின்றன. ஆகையால் அண்டத்திலுள்ள தேவாலயங்களுக்குள் விராட் புருஷனுடைய ஹ்ருதயஸ்தானமான, நிதம்பராலயத்தை ஸேவிக்க வேண்டியது அவச்யமாகும். இந்தக்காரணம் பற்றியே ஆலயங்களுக்கு நோயில் என்று பொதுப்பெயராயிருந்த போதிலும்; நிதம்பராலயத்திற்கே, நோயில் என்று பெரியோர்களால் வழங்கப்படுகிறது. நோயில்களுக்குள் முக்யமென்று அர்த்தமாகும், நிதம்பரத்தில் ஸ்ரீ டேராஜனார் உபாவிப்பதே தஹரவித்யை என்று சாத்தோக்யம், கைவல்யம், முதலான உபநிஷதங்களில் தெளிவாக கூறப்படுகின்றன.

3. அதில் சாத்தோக்ய உபநிஷதம் ப்ரம்ஹபுரம் என்கிற சரீரத்தில் புண்டரீகாகாரமான ஹ்ருதயக் குழுவத்தில் அதிஸூக்ஷ்மமான ஆகாசத்தில் ஜ்ஞானாகாச ரூபமான பரமாத்மாவை அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டுமென்று தஹரோபாஸனத்தையும், ஹ்ருதயத்தில் தான் பரமாத்மாவின் ப்ரகாச ஸ்தாபனமென்றும்; ஹ்ருதயசப்த நிர்வசனத்தையும் கூறுகின்றது. இந்த தஹரோபாஸனஸ்தானமான ஹ்ருதயசப்தத்திற்கு ஆத்யாத்மிகமான மஹவ்ய சரீரஹ்ருதயமென்றும், ஆதிபௌதிகமான விராட் புருஷனுடைய ஹ்ருதயமான நிதம்பர கேத்திரமென்றும், இருகணையான அர்த்தத்தை ப்ரம்ஹஸூத்ரார்த்தாவான ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ மஹர்ஷி; ஹனுமிகிக்கும், ஸூரகுக்கும் புண்டரீகபுர மஹாத்மியத்தில் முதல் அத்யாயத்தில் விசதமாய் உபதேசித்து இருக்கிறார். இந்த அபப்ராயத்தை ப்ரம்ஹஸூத்ரத்தில் தஹராதிகாரண பரவ்யத்தில் ஸ்ரீநீலகண்டாசார்யரும் நிதம்பரம் என்ற பதத்தால் ஸூசனம் செய்திருக்கின்றனர்.

4. ஆதி வைவிகமெனும் மூன்றாவது உபாஸனமாக; ஸ்ரீவிஷ்ணுவை எமது ஹ்ருதயத்தில் த்யானம் செய்து அவருடைய ஹ்ருதயத்தில் பரமாத்மாவை உபாவிப்பது என ஸூதஸம்ஹிதையில் விரிவாக கூறப்பட்டுள்ளது.

5. ஆதலால் ப்ரம்ஹபுரமான விராட் சரீரத்தினுடைய புண்டரீக ரூப, ஹ்ருதயரூபமான சிதம்பர சித்ஸபையில், தஹா தொகாச ரூப யான ஸ்ரீ டேராஜமூர்த்தியை தரிசிப்பது தஹரோபாஸனமாகும்; என்பதைச் ச்ருதி, ஸ்மருதி, புராணம், ப்ரம்ஹஸூத்ரம், முதலானவைகள் ஸ்பஷ்டமாய் போதிக்கின்றன.

6. ஆகையால்; இந்த சிதம்பர கேடத்திரத்தில் கூலிப்பவர்கள் யாவரும் தஹாவித்யோபாஸனர்கள் என்றிபடியாலும், ச்ருதி ரீதியாக தர்சனத்தினாலேயே முக்தியளிக்கும் கேட்தாமாஸையாலும், ஹ்ருதய திருப்தியால் சரீரம் முழுவதும் திருப்தியடைவது போல் ச்ருதி ப்ரமாணப்படி விராட் ஹ்ருதய புண்டரீக காவியான ஸ்ரீ டேராஜ பூணையால் ஸகல கேட்தரூபத்தின்கண் திருப்தி ஏற்படுகிறபடியாலும், ஸகல இரத்தியங்களும் ஸுஷூப்தியில் ஸயத்தை அடைவதுபோல் ஸகல கேடத்திரங்களும் சிதம்பரத்தில் ஸயமடைவதாலும், மற்றகேத்திரங்களில் இருக்கும் தேவதைகள் அர்த்தயாம ஸமயத்தில் சிதம்பரம் வந்து தர்சிக்கிறபடியாலும், ஸ்வஸ்வரூபானு ஸந்தானத்தால் ஆனந்த தாண்டவம் செய்கின்ற திவ்ய டேராஜமூர்த்தியை முகூர்த்தகாலம் த்யானம் செய்வதால் ஸர்வபத்த முக்தர்சனாகின்றார்கள் என்று வராதோப ரிகஷத் கூறுவதாலும், அன்ய, திவ்யகேத்ர மூர்த்திகளின் உபதேசத் தால் மணிவாசகர், சத்தன், முதலான பத்தகோடிகள் சிதம்பரம்வந்து முக்தியடைந்திருப்பதாலும், ஸூரதஸாந்விதாதி பல புராணங்களால் போற்றப்பட்ட செவகாலை, பரமானந்தரூபம் முதலிய திவ்யதசதிர்த் தங்களோடு உடியிருப்பதாலும், ஈச்வரனுடைய அரோக கேடத்திரங் களுக்குள் சிதம்பரம் மிகச் சிறந்தது.

7. கேடத்திரம், திர்த்தம், மூர்த்தி, பூணு, பூஜார்கள், என்றும் ஐந்து அக்கங்களுடன் உடியுது புண்யஸ்தல யாகும் என்றி ஆண்டுரீ தரின் உரக்கின்படி இச்சிதம்பரத்தில் ஐந்தும்மிகவும் உயர்வாக அமைத் திருக்கின்றன. முன் மூன்றும் முன்பு விவரிக்கப்பட்டன. பின்பு உள்ள பூணு என்பது இச்சிதம்பரத்தில் மட்டும் வைதிக பூணுவை குறிக்கும் மஹாபாய்ய சர்த்தாவான ஸ்ரீ பதஞ்சலி மஹரிஷி "பூஜா பாதஞ்ஜலம்" என்றும் சர்த்தத்தில் ஸ்ரீ டேராஜரின் சித்திய கையித்திக விசேஷ உத்ஸவாதி வைதிக பூஜா கல்பங்களை தெளிவுர ஏழுதியுள்ளார். அதன்படியே இன்றளவும் சிதம்பரத்தில் ஸ்ரீ டேராஜமூர்த்திக்கு வைதிக பூணு கடைபெற்ற வருகிறது என்பது மற்றும் ஓர் உயர் வாகும். தீபதிதர்களின் உயர்வு பற்றி சிதம்பர மஹாத்மியத்தில்

“உவ்ஸ முகாயிரவதன் காணும் ஒருவன்” என ஸ்ரீகடராஜ முர்த்தியால் போற்றப்பட்டது. காண்காம் அந்நாயத்தில் விரிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்விதம் மஹா மழிமை வாய்ந்த சிதம்பர கேட்கிறதின் பெருமை தெரிந்து தெரமுவுது சாலசிறந்தது.

8. ஆதலால் அதன் பெருமைகளை விளக்கிக் கூறும் மஹாத்மியங்கள் யூர்து ஊரின் பெயராலேயே எற்பட்டுள்ளன. அவையாவன; சிதம்பர மஹாத்மியம், புண்டரீகபுர மஹாத்மியம், ஹேமஸபாசாத மஹாத்மியம், வ்யாக்ரபுர மஹாத்மியம், தில்லாரண்ய மஹாத்மியம் என இவைகள் வடமொழியில் உள்ளன. முன்னிரண்டும் க்ரந்த அஷ்டரத்தில் வெளிவந்துள்ளன. மற்றவை ஹஸ்தலிபிதமாக இருக்கின்றன. இவைகளை மஹாத்மியங்களின் ஸாரமாகது; உலகில் இந்த சிதம்பர கேட்காம் உயர்வானது. இதைக்காட்டிலும் இங்குள்ள சிவசக்தை என்னும் நிர்ந்தம் மிக உத்தமம். இதைக்காட்டிலும் சிதம்பரமொன கூறப்படும் ஸ்ரீமன் கடராஜருடைய ஆனந்தநாண்டவ ஸ்தானமான சித்ஸபை மிக உத்தமம். இதைக்காட்டிலும் சிதம்பர பஞ்சாக்ஷர மந்திரமானது மிக உத்தமம், இதைக்காட்டிலும் ஸ்ரீ கடராஜரானார் மிக உத்தமோத்தமர். இவை எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் ஸ்ரீமதானந்த கடராஜரானருடைய திவ்ய குஞ்சிதசாணகமகம் மிக மிக ச்ரேஷ்டமானது.

9. ஆதலால் அப்ப பலத்தை தருகின்ற மற்றதேவகணக்களை விட்டு ஸ்ரீமதானந்த கடராஜனின் குஞ்சிதசாண தர்சனமாதிரத்தி னாலேயே மஹாவிபிகளது மஹாதபோ விசேஷங்களால் அடையக்கூடிய பரம முத்தியையும், பாயியான மனோஷ்யனும் அடைகின்றான் என பல லாறு உயர்வை எடுத்துக்கூறும்; சிதம்பர மஹாத்மியம் தென்மொழியில் செய்யுள்களாக நேயில் புராணம் என பெயரிட்டு உமரபதி சிவாசார்யர் அவர்களால் செய்யப்பட்டு வெளிக் கிடுக்கிறது. இப்பொழுது வட மொழிக்கு உச்சநாட்டில் பிஷ்னோரும் படித்துணர் எனிய தமிழ் நாட்டில் மொழிபெயர்த்து காணு ஸ்ரீமதானந்தரால் உபன்யாஸ ரத்னாகர C. S. வெகாமஸூத்தர தீகிதர் அவர்களின் புத்ரர் பெனராணிக ரத்னம் உபன்யாஸ சுரப ஸம்ஸ்கிருத விசாரத C. S. ஸந்திரானந்த தீகிதரால் வெளியிடப்படுகின்றது. ஆதலால் ஆஸ்திகர்கள் இங் துவி ஆதரித்து வாக்வி, படித்து, அதன் பொருளை அறிந்த அதன்படி ஸ்ரீ கடராஜரை தர்சித்து விசேஷ கன்மைகளை அடைய ஸ்ரீ கடராஜரை பிரார்த்திக்கின்றோம்.

10. மேலும்; இச்செதம்பர மஹாத்மியம், ஸ்ரீஸ்கந்த மஹா புராணத்திலுள்ளது. இதிலுள்ள அத்யாயங்கள் 28, ச்லோகங்கள் 1442 செதம்பர மஹாத்மியத்திற்கு செய்யுள்ளாக அமைந்த கோயில் புராணம் இருப்பதுபோல் புண்டரீகபுரமஹாத்மியத்திற்குப், துறைமலைப் பாத மஹாத்மியத்திற்கும் முறையே தமிழில் உமாபதி கொச்சார்யர் அவர்களின் மாணாக்கர் பரம்பரையில் உள்ள “சைவபரஞ்ஜோதி முனிவராலும் ஸபாபதி காலகராலும் செய்யுள்ளாக, முறையே செதம்பர புராணம் ஸ்ரீ செதம்பரஸபாபாத புராணம், என்று இயற்றப்பட்டுள்ளன. இப்பொழுது வசன கடையில் செதம்பர மஹாத்மியத்தை மொழி பெயர்ப்பாளர் வெளியிடுவதுபோல் மற்றமூன்று காண்கு மஹாத்மியக் களையும் வெளியிட முயற்சி செய்து வருகிறபடியால் சீகரத்தில் வெளிவர ஸ்ரீகடராஜர் அருள்புரியவேண்டுமேனும், இச்செதம்பர மஹாத்மியத்திலுள்ள விஷய ஸூனெனையை நிதிது தெரியப்போம் — எல்லாம் ஸ்ரீகடராஜர் கிருபை,

— — —

விஷய ஸூசிகை.

அத்யாயம்.		பக்கம்.
1	ஸூத்ரகாமிகாரண்ய முனி வினாவிடை	1
2	நந்திமஹேஸ்வர வினாவிடை	4
3	மஹேஸ்வரரால் சொல்லப்பட்ட தெம்பர மஹிமா	6
4	சிவகங்கா மஹிமா	8
5	திருவேலுமூர்த்தனார்ன் மஹிமா	11
6	வ்யாக்ரபாத சரிதம்	13
7	வால்கலி சரிதம்	16
8	புல்கலி சரிதம், வ்யாக்ரபாதர் தெம்பரமடைதல்	20
9	வ்யாக்ரபாதர் என்ற பெயர் கிடைத்த விவரம் கோத்திரத்திற்கு வ்யாக்ரபுரமென்ற பெயர் கிடைத்த விவரம்	28
10	வ்யாக்ரபாதர் விவாஹம், உபமன்யு என்ற புத்ர ஸரபம், உபமன்யுவிற்கு கநீராப்தி ஸரபம்	26
11	பதஞ்சலி சரிதம்	30
12	பிக்ஷுடனார் வர்ணனம்	33
13	மோஹினி ரூபமெடுத்த விஷ்ணுவின் வர்ணனம் ஆம்சார யாக வர்ணனம், தேவதாரகனத்தில் தாண்டவ தர்சனம்	36
14	பதஞ்சலி தபோ வர்ணனம்	40
15	பதஞ்சலி தெம்பரம், வந்து சேர்ந்த வர்ணனம்	44
16	பதஞ்சலி வ்யாக்ரபாத ஸல்லரபம்	49
17	ஸ்ரீகடராஜ தாண்டவ தர்சனம்	52
18	ஸ்ரீகடராஜர் உபதேசித்த தெம்பர ரஹஸ்யம்	57
19	கங்காதிரத்தில் அந்தர்வேதியில் ப்ரமஹேஷின் யாக வர்ணனம்	63
20	வரீம்மவர்ம சரிதம்	66
21	வரீம்மவர்மன் தெம்பரம் வந்த விபரம்	69
22	வரீம்மவர்மனுக்கு ஹிரண்யவர்மன் என பெயர் கிடைத்த விபரம்	73
23	வ்யாக்ரபாதர் ஹிரண்யவர்மனுக்கு தெம்பர மஹிமையை உபதேசித்த விபரம்	76
24	அந்தர்வேதியிலிருந்து திகழிதர்சன ஹிரண்ய வர்மன் தெம்பரம் அழைத்துவருவது	79
25	தெம்பரத்தில் ஹிரண்யவர்மனுக்கு பட்டாபிஷே கம், ஹிரண்யவர்மன் செய்த சிவகைகங்க்யம், பதஞ்சலி மஹர்குழியால் செய்யப்பட்ட உத்ஸவ ஸூத்ரவிதானப்படி ஸ்ரீகடராஜர் மஹேசத்ஸவ வர்ணனம்	85
26	ஆனி மஹேசத்ஸவம், வைபுஷ்யேசத்ஸவம், மாசி மஹேசத்ஸவம், குஹ்ய தீர்த்தமென்ற ஸூத்ர தீர்த்த உத்ஸவம் நூவைகளின் விபரம்	90

**இயற்றியவர்,
மதுரை N. S. மீனாட்சிநாத தீட்சிதர்,
தெற்கூவிதி, செம்பரம்.**

ராகம்: பிலஹரி.

தாளம்: ஆதி.

பக்ஷி

1. நடனம் ஆடுகின்றான் சிதம்பரநாதன்
பாம்பும் புலியும் நிரம்பதம் பணிய (ந)

அது பக்ஷி

- விடமுண்ட கண்டன் விரிசடையுடன்
இடர் கரைந்தேரிய இடைவிடாமல் (ந)

ராகம்

- என்முனையும் வணங்க ஸாமகாணம் ஒலிக்க
தொல்லையில்லா தில்லை வாழந்தணர் மகிழ
வண்ணேழி சிவகாமியோடு கனக ஸபையில்
ஆனந்த மாகவே ஒருபாதம் தூக்கி (ந)

ராகம்: ரஞ்சனி.

தாளம்: ஆதி.

பக்ஷி

2. ஆனந்த கடத்தாடினான் அம்பலவாணன்
சித் ஸபையில் வைபவம் உய்யவே (ஆ)

அது பக்ஷி

- வானமும் புலியும் பதஞ்சலியும் புலியும்
மாலோடு அயனும் குஞ்சிதபாதம் பணிய (ஆ)

ராகம்

- சேந்தழுவும் ஒருகையில் உடுக்கையும் தாங்கி,
மக்கள் ஈலம்பெறவே தான்மிக ஏங்கி
சிந்தை மகிழற சிவகாமி யோடு
சிதம்பரநாதன் பரிவு மிக கொண்டு (ஆ)

சிதம்பர மாஹாத்மியம்.

(வடமொழிக்கு மொழி பெயர்ப்பு.)

எதெனின்ற அண்டபிண்ட ஜாத முழுமையும் உண்டாயிற்றோ? அந்த கருணாமூர்த்தியான கபேசருக்கு கமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

கையிசாரணயத்தில் சிவநிசன் ஸர்வஸம்பத்துடன் அடைத்து, சத்தமான இடத்தில் எப்பொழுதும் கடுமையான தபஸ் செய்து, வலிந்தவாயினர். நித்தியம் ஆனந்தத்தைத் தரும் பரபரும்ஹ ஸ்ரோபத்தைப் பற்றி பேசிக்கொண்டும், நிதானபுதயவான ஸர்வ உலகங்களுக்கும் ஸம்ஸார பயத்தைத் தவிர்க்கும் உபாயத்தை தேடி, வித்யையால் அவர்கள் ப்ரகாசித்திறவர்களாகவும், பொருமையுள்ள சாத்தி அடைத்தும், அநுபூதிக்குள்ள ஸர்வ ஆசைகள் அற்றும், மறபடியும் அநுபூதியையே பேசிக்கொண்டும், புண்ப தபவினால் ப்ரஸன்னர்களாகியும், பூர்ண உல்லாஸமடைத்தும், அஹங்காரமற்றும், வேறு காரியங்களின்றி விடுபட்டவர்களாகியும், சிவபூஜையே செய்து கொண்டும் இருந்துவந்தனர்.

தபவினாலேயே புராணம், வேதம், இவைகளை சித்தித்தலின் பொருட்டு பலகாட்சினை ஒதுகாழி உடத்ததாக எண்ணியும் வந்தனர். ஸூரிய மண்டலம் போன்ற ப்ரகாச முடையவர்களாகவும், ஜ்வலிக்கும் அக்னி போன்ற சரீர உருவமுடையவர்களாகவும், ஐடை உடையவர்களாகவும், கண்ணால் பார்த்த மாந்ரத்திலேயே சத்தமான உலகிங் காண்புறமும் தேடுகிறவர்களாகவும், ஆனந்த முன் அடுக்குகளுடைய மூல பாகமுடையவர்களாகவும், சாத்தி போன்ற ஸமுந்ரத்திற்கு சத்தரன் போவவும், தவிர்த்தி அஞ்ஞானங்களை ப்னக்குகிறவர்களாகவும், புண்பத்திற்கு முனைபோன்ற சத்த பூயியை அடைத்தவர்களாகவும், இருந்துவந்தனர்.

ஜன்ம துக்கத்தை நீக்க நித்யம் ப்ரம்ஹத்தை ஆச்ரயமடைத்து ஜகத்தின் பரிசுத்த ஹேதுவுக்கு நித்யமான புண்ப ஹ்ருதயமுடையவர்களாகவும், காணப்பட்டனர். சத்தர்களாய், அஹங்காரமற்றவர்களாய்,

தத்வ ஞானத்தை காண்பிக்கிறவர்களாய், சத்தமான ப்ரஸன்னமுடைய காமரைபோன்ற முகமுடையவர்களாய், ஸுரீயன் போலும் இருந்து வந்தனர்.

பிறகு ஓது ஸமயம் குறைவற்ற ஸம்பத்துடன் அடைந்த ஸர்வ ரிஷி களையும் பார்க்க, க்யாஸரின் தபஸ், பவமாய் உருகெடுத்த ஸுதீரர் அங்குவந்தார்.

புராணமறிந்த முதன்மையான ஸுதீதரை மஹாத்மா போல் காண்டு, முரிகன் எதிர்ப் கொண்டு அதிக ஆனந்த தெத்தத்துடன், அவரை அழைத்தனர். அவ்விடம் ஷுனிக காலம் அதிகனொலத்தால் ஆஸனத்தில் உட்கார வைத்து, எஞ்சு கியமப்படி அர்ச்சய் முதலிய பூஜைகளால் பூஜித்தனர். சேரில் அஞ்சலி செய்த முகமுடையவர்களாகி உட்கார்த்து, மஹா புண்பமே உண்டானதுவருகை, உதஸவம்போன்றது, என ஸந்தோஷித்தனர். பூஜையால் அடிக்கடி ப்ரஸன்ன முகமுடைய ஸுதீதரை தேஜஸ்வியான முரிகன் ஸந்தோஷ ம்ருதயத்துடன் கேட்டான்.

ரிஷிகள்—ஸுதீதரான நீர் ஸகல புராணங்களையும் அறிந்தவர், உமது பரிசுத்தமான தேஜஸ் இரண்டாவது ஸுரீயன் போல் ஐதத்தில் காண்கிறது, ஸமஸ்த புராணங்களுக்கும் கீரே குறைவில்கா ஆதாரம், லோகாதுந்ரஹார்த்தம் க்யாஸர் முன்பு ஸ்ருஷ்டித்தார். பூமியில் எவ்வளவோ வெஸ்தானங்கள் உன. 'அதன் கைபவக்களை எவ்வாம், இதற்கு முன் விஸ்தாரமாக எங்களுக்கு சொல்லப்பட்டிருக்க புராண விஷயங்களில் கேட்டோம்.

அதற்குள் மறபடியும் புண்டரீகபுரம் என்ற ஆர்யமுடைய, ப்ரபாவ புண்பத்தைக் கொடுக்கவல்ல, கீத்ய போகமோஷங்களுக்கு ப்ரமாணமுள்ள, விஷயங்களை காக்கக் கேட்ட விதம்புகிரேமம், ஸம்ஸாரத்தில் சேர்த்த பாபங்கள் மறஷ்யங்களுக்கு அடைந்துள்ளது. ஷுனிக காலத்தில் அனை போக்கவல்ல விஷயத்தை, உங்கள் மூலம் கேட்ட பெரிய ஆதரவு எங்களுக்கு இப்பொழுது உள்ளது.

ஆகையால் ஸுதீரே! அவ்விஸ்தார கைபவமுடைய ப்ரமான ஜ்ஞானமுடைய நேறதுவுள்ள தத்துவார்த்தங்களை அறிந்த கீர் வியாஸர் விஷ்வராணபடியால் சொல்லுதற்கு போக்யமாகிநீர் என்று ஸமஸ்த

முக்களும் தத்வ ஜ்ஞானத்தைத்தேடும் அபிமான முடையவர்களாகி, சொல்லிய பின் பெணரானிருக்கேற்போன ஸூதர் அதிக லத்தோஷத் துடன் இருந்தார். இக்காரணமுன்ன ஆதி அத்தம் இவ்வாத புதுஷனை புருஷார்த்தத்திற்கு அடைத்து, ஈசனையும், குருவான வ்யாஸரைபும், எமஸ்கரித்து சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

ஸூதர்—முநிகளே! எல்லது எல்லது உங்கள் பாக்யம் அறஸரித்த புத்தி, எல்லாவற்றையும் கேட்ட ஆசைப்படுகிறது. அவ்விடம் தூற்றக் கணக்கான ஜன்மங்களானாலும் நினைக்கத்தக்கது. இன்றைக்கும் வேதாசமங்களாலும், அசைக்கமுடியாத அதன் லைபலத்தாத அறிய, மூன்று உலகங்களில் யார் சந்திவாய்த்தவர்கள் உனர். தேவச்சேஷ்டர் ப்ருஹஸ்பதி, நீதி விஷயமறித்த அகரகுரு கர்ராகசாயார், ஆயிரம் முக முடைய சேஷன், மஹாபுத்திரோலியான ஸ்கந்தர், விசுனங்களை ஒழிக்கும் கணபதி, தேஜஸ் அறிபதி ஸூர்யன், இவர்கள் இவற்பதியான ஈசனைக் காண ஒரு சமயம் சென்றனர். திக்கு அறிபதிகள், பெரிய பராசரம் சந்தி உடையவர்கள், முநிகள், முதலான எல்லோரும் சென்று அவருடைய விசேஷ மகாந்ரியத்தை அறிய முடியவில்லை. மறை தலுக்கு எல்லாம் மறைவுன்ன, இப்பட்டணம் ப்ரம்ஹபுரம் என்ற பெயருடையது. பரமேஸ்வரன் எந்தனத்திற்கு ஸதா விஸ்தாரமுன்ன எந்தன ஸ்தானம். இவ்விடம் இது, ஸத்யமாக உன்னது. சொல்லு கிறேன் கேளுங்கள். எந்த பட்டணத்தை சங்கரர் அறிகிறாரோ? அதை மூன்று உலகிலும் வேறு ஒருவராலும் அறிய முடியாது.

ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ப்ரபஞ்சம், இவைகள் எல்லாம் எவர் அம்சமாகச் சொல்லப்படுகிறதோ? அந்த தேஜஸ்தான் எப்பொருதும் ஆனந்தத் தாண்டலம் செய்துகொண்டிருக்கிறது. அதன் ஸமீபத்தில் மஹாதேவி, ஸதா தாண்டலத்திற்கு லாக்ஷியாக, ஸர்வ உலகங்களுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவனாக, ஸூர்யன் போல் ப்ரகாஸிக்கொன். எந்த தேவியின் புன்னுருவல் காத்தி, உலகிற்கு எழுந்துபோல் ப்ரகாஸிக்கிறதோ? அந்த தேவி பரமான ஆனந்தமுடையவன். அவன் சந்த்ரோதயம் போன்ற இரவு உருகுமுடையவன். எவ்ருடைய கடைக் கண்ணினால் ஸகல ஸம்பத்துகளும் கிடைக்கிறதோ? அவன் சிவ என்ற பதத்தை முன்னுடைய பெயரினால் காமஸூத்தர் என்ற பாக்யதீபும் ஆவன். நெம்பரம் என்ற பெயருடைய கேதர்ச்சேஷ்ட மஹிமையை மஹாதேவரும் அறிவாரோ? மட்டாரோ? தெரியாது.

18 புராணங்களிலும் இதுதான் புராணம். பரம கைமதமுள்ளது. பேரக மோஷங்களைக் கேட்ட மாத்நிரத்திலேயே பாபங்களை விலக்கி, சொடுக்கக்கூடியது. இந்த தெம்பரம் உண்டான விஷயம் புராணமாக உள்படி பரமேஸ்வரனே முந்தானில் பீதிபுடன் கத்திக்கு கேட்டாகியல்; சொல்லியது. அதை அவர் வனத்துமார முனிக்கு விஸ்தாரமாக ச்ரத்தையுடன் சொன்னார். அவர் ச்ரத்தையுடன் வ்யாஸருக்கு விரிவாக மறுபடி சொல்லியது. கான் திவ்ய விஷயத்தைக் கேட்ட ஸமயம் எனக்கு சொன்னார். அதை உங்கள் காதலுக்கு இனிமையாக சொல்லுகிறேன். தெம்பர ஆசிரயமான விஷயத்தை மனிதன் ஒருவன் ச்ரத்தையின்மீக் கேட்டாலும், புராணம் அவனது பாபங்களை உடனே துறக்கிறது. இந்தந்தானம் தபஸ், தானம், செய்ய மிக்க காமமாகும், தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற பரமேஸ்வர பாசத்தில் எவனுக்கு தாண்டவ வரணை உண்டாகிறதோ காண்டிறதோ. அவந்தான் புன்யத்தன்மை அடைகிறான்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

சூடாமணி போன்ற ப்ரஸன்ன மூலமுடைய கைலாஸ பூபதியை முன்னொரு ஸமயம், சத்தி கமஸ்கரித்து தெரிவித்தது.

சத்தி—எப்பொழுதும் அண்டபிண்ட காரணம்எங்கும் கிரே கருணை உருகமாக என் எதிரில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறீர் என எனக்குத் தோன்றகிறது. பரமஜ்ஞா, மஹத், எவ்வரம் கிரே இருந்து, ஸர்வ உலகங்களுக்கும் க்ருஷ்டி, க்ருதிதி, காரம், என்ற காரண உருகத்தை காட்டுகிறவர். உமது சத்தி இன்றி ஒரு புல்லும் அவசகிறதில்லை. இது உண்மை. தேவர்களுக்குக் கருணையுடைய உமது பார்வைபரவல் குறை வற்ற ஸாசம் அடையப்படுகிறது. எந்த மனுஷ்யர்களுக்கு ஒரு ஸமய மாவது உமது ஸேவை கிடைத்தாலும், அவர்கள் ஜன்மத்தில் உள்ள ஈபத்தனை உள்ள பாசங்களை விட்டு, கண்ணிக காலத்தில் மோஷமுடைய கைறனர். தீர்த்த யோகை, தபஸ், நேறாமம், இவை ஒருவனுக்கு கர்மா வினாள் கிடைக்காது. உபகாசம், காயக்லேசம், கியமம், இந்நிறாசம், புராணம், சாஸ்த்ர சித்தனை, வேதசித்தனை, இவைகள் ஒன்றாலும் ப்ரயோஜனமில்லை. தபஸாலும், கவித்திற்காது. பரமேஸ்வர பாச ஸேவை மூலம்தான் அது கண்ணிக காலத்தில் கவித்தியை அடைவிக்கும்.

உமது வேலை முதலிய மற்ற காரியங்களால் உமது ஸ்வரூபம் அடையச் செய்கிறது, உபோதயமான உமது பாதங்கள் எவ்விடம் காண்கிறதோ? அவ்விடம் ஸர்வ சம்பத் வித்திகை காண்கின்றன, அநேக உயர்ந்த க்ருதான்கள் உமக்கு ஸர்வ உலகங்களிலும், இருக்கின்றன. அதனால் உமக்கு மிக்க ப்ரியமுள்ள இடம் ஏது முக்யம் என்பதை கேட்கிறேன். அதை எனக்கு சொல்லவேண்டும். புண்டரீகபுரம் என்ற பெயருடைய பட்டணம் பூமியில் எங்கு ப்ரகாசிக்கிறது? அதன் மஹாத்மியம் உலகளிடம் கேட்க இக்கூச அடைத்துள்ளேன். அதன் கைபவம் கேட்க, ஆகையால் எனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும். என எந்த சொல்லியவைகளைக் கேட்டுப் ப்ரஸன்ன முகத்துடன் நான் ப்ரிதி யாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

நான்—எந்தி! எல்லது கேட்கும் ஆவனுடைய உனக்கு நான் விஸ்தாரமாக ஸர்வ மஹாத்மியங்களையும் சொல்லுகிறேன். என்னைத் தவிர வேறுயாரும் சொல்லமுடியாது. உன்னைத்தவிர வேறு யாரும் கேட்டதில்லை. புண்டரீகபுரம் என்ற பெயருடைய பட்டணம் அற்புத விசேஷங்கள் நிறைந்த விடயம். அதன் கையவத்தாகக் கேட்க, அதிலுலகத்திலும் ஒதுவனும் இல்லை. மறுபடியும் ஸாக்ஷாத்நாத் அதன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லமுடியாது என்பது உண்மை. எனது நிர்மலமான எந்த உருவம் ப்ரமரஹஸ்யம் என எவர்கள் அறிகிறார்களோ? அந்த புண்டரீகபுரத்தின் ப்ரபாக மஹிமையை அவர்களாலும் சொல்ல முடியாது. எந்த கேத்ர ஸ்மரண மாத்ரத்தினாலேயே அநேக கோடி ஐம்மங்களில் சேர்த்த பாபங்கள் மனுஷ்யனுக்கு விடுபட்டு உடனே மோகமுடையச் செய்கிறதோ? அவ்ஜூரின் மஹாத்மயத்தை வர்ணிக்க என்னால் முடியாது. க்ருதான்களில் எல்லாவற்றிலும், அது நான் எனக்கு ஸதா ரொம்பவும் ப்ரியமுள்ளது.

அவ்விடம் ஒரு யோஜனை விஸ்தீர்ண நீள அகலமுள்ள இடத்தில் முநிகன், யமனை ஸந்த்ரஸிக் எப்பொழுதும் என்னையே வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்களும் பெரிய கௌரவமுள்ள சைது உலகத்தில் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். மற்றவர்களுக்கு மூன்று உலகங்களிலும் இவ்விடம் போல் ஸமான இடம் இல்லை. அவ்விடயத்தில் கேள். அப்பிரபாகத்துடன் எப்பொழுதும் அதைவிட என்னால் முடியாது. எனது ஸூர்த்தியும், நோபுரங்களும், அக்கு அழகு வாய்ந்தவை. ஸமஸ்த ஸம்பத்துகளுக்கும் இருப்பிடம். எனக்கும் ப்ரியம்.

ஒரு உபாதி இன்றிப் புண்பங்களுக்கு இதுப்பிடமாய், கொடி சந்தவனம் எனில் சுபமான உதயமடைந்து, வித்யைக்கு எல்லாம் இதுப்பிடமாய், அமைந்துள்ளது. இவையின் வளர்ச்சிக்கு லீலா விஜேதமான பெரிய ஒப்பரிமைபோன்ற பட்டணமுள்ளது. காலராத்திரிக்கு மமமாக, நித்யம் கலியில் பாபி, ஆதரவுடன் அவ்விடம் காலம் செய்காணில்; ஷுணிக காலமோ? அதியோ? தாண்டமுடியாத மம்ஸா ஸமுத்தரத்தினின்ற தாண்டினவனாகுள்.

அவர்களே செய்த சன்றி உன்னவர்கள், நித்யம் எனக்கு அவர்கள் பரிபுமுன்னவர்கள். உலகத்திற்கு பரிசுத்த நேறதவை தேடுபவர்கள், பாபஜன்மம் அடைந்தவனும் சத்தமடைகிறான். இன்னும் கவருபத்துடன் என்னை வவர்கள் நித்யம் கண்ணால் பார்க்கிறார்களோ? அவர்கள் என்னையே பார்க்க்பவர்கள் ஆவர், 'ஸத்ய' இன்னும் கவருபத்துடன் என்னையே கவர்க்கிப்பவர்கள். மிக்க மனோவாக் காயங்களுக்கு எட்டாதவைபவமுடைபவர்கள். புலப்படாத சத்த இன்மை அடைந்தவர்களாகிறார்கள்.

மனுஷ்யர்கள் கொஞ்சகாலம் புண்டரீகபுரத்தில் வலிப்பார்களே யானால்; அவர்கள் என் உலகத்தில் எப்பொழுதும் பூஜிக்கும் தன்மை அடைகின்றனர்.

தூண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முகூரவது அத்தியாயம்.

நாசு—அன்னி எப்படி சத்தம் செய்யுமோ? அவ்விதமே பாபன்னை பட்டணம் சத்தம் செய்கிறது. புண்டரீகபுரம் யோசுத்திலிருக்கும் முநிகளினால் போக மோஷங்களுக்காகவே அத்தமகா ஸேவிக்கப்படுகிறது. விஷ்ணு, ப்ரம்ஹா, கணபதி, திவ்ய ஆஸ்திரர்களான முநிகளும், என்னை ஆதரவுடன் இப்பட்டணத்தில் ஸேவிக்கின்றனர்.

புராதன முயற்சி உன்ன அத்தஸ்தானம், ச்ருதி ம்ருதிகளில் முக்கிய கந்தானமாக கருகின்றது அந்த சுபமான புண்ய எல்லை உடைய ப்ரதேசம், காண்பித்து அடைய போதுமானது இவ்வு. என்னைப் பார்த்தவர்கள் கேறுபட்டணமடைய மாட்டார்கள். அமக்களம் ஒழிக்கும் தன்மை உள்ள அப்பட்டணம், மற்ற மனுஷ்யர்களால் அடைய

முடியாது. பூமியில் வலிப்பவர்களுக்கு நித்யம் அப்பட்டனம் ஆனந்த
 ஂன முன்னது. மறந்தான தேஜஸ்வியினால் கேட்டி வலிப்ப ப்ரகாச
 முடையது. என கி தெரிந்து கொள். பழமையான புண்யங்களுக்குக்
 குறையாத ஸம்பத். நித்யம் என்னால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டது.
 அபாயமில்லாதது. இது உத்தமோத்தம ஸ்தானம். இந்த ஸ்தானம்
 அதிச ஸம்பத்துகளுடன் ஐவலிப்பது. ஸமஸ்த வேதவித்தாஸும்
 அங்கு வேவிச்சிந்தனர். பார்வதியால் என்னை ஆதரவுடன் பூஜிச்சப்
 படுகிறது. அவ்விடத்திலேயே பரமகத்த ஸாஃபோத த்ருதய ஸ்தா
 னத்தில் இருந்து, பக்தர்களுக்கு என் நித்யம் பரமகான அநந்தரஹம்
 செய்கிறேன். ஜகன்மாதாகான பார்வதி எனது இடதுபாகத்தில் அவ்வ
 ஂரமகடைத்திருக்கிறான். ஆனந்தத்தால் செய்யப்படும் என் சர்த்த
 னத்தை, ஸ்தா ஆதரவுடன் பார்க்கிறான்.

விசனன் போன்ற இருட்டை ஒழிக்கும் வலிப்பவன்போல் பெரிய
 கீர்த்தி உடைய கணபதி இமை சொட்டாது என் சர்த்தனத்தை
 வந்தோடி முடித்துடன் பர்த்து ஆனந்தப்படுகிறான். ப்ரம்ஹா,
 விஷ்ணு, இந்த்ரன், வக்ரி, வரஸ்வதி, திவர்கன் மலர்த்த கண்ணுடை
 பவர்களாகி, தாமகா போன்ற ப்ரகாச கண்ணால் வினங்கும் தன்மை
 புடன் என்னை பார்க்கின்றனர். சத்தமான ஜ்ஞானகண் அடைத்த
 மத்யந்தினர் பிண்ணையும், சப்தத்தை எவ்வயுடைய பூமிக்கு எயலாகுத
 தாலும் ஸர்ப்பங்களுக்கு அபிபன் பதஞ்சலியும், என்னைப்பார்க்கிறார்
 ஂன். முவாயிரம் முகிச்சோடிச்சினை அடைத்த ஜேமவம் அரணும்,
 அவ்விடம் திவ்ய ஆனந்த தாண்டவத்தை வாகுத்தாஃப் பார்க்கப்
 போகிறார்கள். எனது சர்த்தனத்தைக் கேவலம் புழு உடப் பார்க்க
 முடியவில்லை என்னால்? அதற்கு எவ்வாறு புண்யமிருத்தும் பாபமுண்டா
 கிறது. உண்மையே, என் ப்ரவாதத்தால் உண்டான திவ்ய தேஜ
 ஸுடைய கண்ணால் ஆனந்த தாண்டவம் என்னாகி காண்கின்றனர்,
 சப்த உட்டகர்களும், தர்க்கர்களும், மோஹ மடைக்க மறவுபர்
 கன், பக்தி இவ்வாதகர்கள், எவ்வாறும் எனது உத்தமோத்தம சர்த்
 தனத்தைப் பார்க்கமுடியாது. வேதத்திற்குப் புறம்பான நினைத்த
 ஸர்க்கமுடைய கேவலப்ரணுடன், அவ்வுழியே போக மோஹமுடைய
 கர்களது எஃபது அவர்கள் எனது தாண்டவத்தைப் பார்க்கவே முடி
 யாது. மழுங்காத எனது சர்த்தனத்தை அவ்விடம் எவன் பார்க்கிறானே?
 அவன் யஜ்ஞருக்ஷால் ஸ்கர்க்கமடைவளாம் என அதைச் செய்ய இச்சிக்க
 ஸட்டான, கெதனமான ஸாஃபரத முக்தி உண் எனது சர்த்தனம்

பாப்பவர்கள் அங்கு மனதினால் வேற ஒன்றையும் அபேகிதக் காட்டார்கள். கண்களுக்குப் பரமானந்த தாண்டவம் உதவவும் போன்றது. முதன்மையான பாபம் செய்தவனும் கூட, அடைபெறவில்லை. இது எனது மதம்.

ஜன்மாவிலும் அவனுக்கு அதர்ம மோஹ உற்பத்தி உண்டாகுமானால், முந்தி அடையாமல், பாசங்களால் கட்டுண்டு, அபேகை ஜன்மங்கள் அடைந்து, சந்திரன் மோக மடைபெறவில்லை. இந்த ஸ்தான வைபவம், வெருவாசச் சொல்லி முடியாது. ஆகவே உனக்கு விஸ்தாரமாக இங்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது. மறைதலுக்கு எல்லாம் மறைவான விஷயம் மற்றொன்றும் கேள்! கொடுமைபான தபஸ் வெருகாவம் செய்த புண்வாசன்களுக்கும் முந்தி கொடுக்கக்கூடியது. யதனமின்றி அங்விடம் வலிக்கும் மறவுயர்களுக்கும் கிடைக்கக் கூடியது, புண்டரீக புரம் உத்தமோத்தமமாய் உண்டது.

அந்த அக்கணத்தில் தாண்ட விதி நித்யம் கடைபெறுகிறது. பூமியில் என்னால் யதனத்துடன் கல்பிக்கப்பட்டது. ஸர்வ உலகங்களுக்கும், கண்ணுக்கும் பெரிய ஆனந்த உதவவமாக அமைந்துள்ளது.

ஸூத்ரம்—அந்த ஸ்தானத்தின் மறவிமையைச் சுத்த ஆத்மாவின் கதிக்கு கனனால் முன்பு சொல்லப்பட்டது. அக்விதமே வ்யாஸன் எனக்கும் சொல்லியது. முனிசுரே! புண்டரீகபுரம் மறைத்தானது. மோகமடைய றேறு உண்டது. ஆகையால், கான், கர்வரி, இவர் எனது வேலைக்கு நீங்கள் எப்பொழுதும், அடைக. இத்திவ்ய உருவ முடைய அத்தியாயத்தையப் படிக்கெவன், கேட்டுவன், ஸர்வ கஷ்டம் கள் நீங்கி, ஜீவன்.முந்தி அடைகிருன் என்பது நிச்சயம்.

மூன்றாம் அந்நியமும் முற்றிற்று.

நான்காவது அந்நியமாய்.

சுருதி—எவ்விதம் கான் கத்தனத்தை பாப்ரகாசமாகச் செய்கிறேனோ? ஸ்தா செய்யும் என்னை பார்க்கிற அங்விதம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருன். அங்கு பந்தி உன்ன மறவுயர்களுக்கும், கான் எப்பொழுதும் ப்ரஸன்னனாகிறேன். ஜகத்தில் கத்தனம் செய்யும் என்னைப் பார்த்தவர்கள் பாபங்களை விட்டு அங்விடமே மோகமடைகின்றனர்.

பக்கா ஸ்தானங்களிலும் எனக்கு அந்த ஸ்தானம் யிந்த ஸ்தா ப்ரியமும்
 னது. அவ்விடம் செய்யும்ஜும், ஜோமம், தானம், எல்லாம் கணக்கில்வா
 ருணமடைவிற்கும். அவ்விடம் ஓர் ச்ரோஷ்டமான குணம் இருக்கிறது.
 அதை பெயர் கொடுக்கை அதன் தெற்குச் சாரையில் ஏன் ஆனந்த
 தாண்டவம் செய்கிறேன். அந்த விஷயம் கேட்ட மாத்ரத்திலேயே
 பவனுக்கும் பாப சட்டங்களை உடனே துலைக்கிறது. ஸம்ஸாரத்தில்
 மூழ்கிய மறுவ்யஸுக்கு கொடி ஜம்ம பாபங்களும் துலைக்கிறது. ஸர்வ
 நீர்த்தந்தை உத்தமமும், புண்யத்தை விந்தி செய்யக்கூடியதும்,
 மகானமுன்னதும்கு நீர்த்தத்தில் எவர்கன் ஸ்ரீரணம் செய்கிருக்கோ?
 அவர்கள் உடனே எனது ஸரபுஜ்யமடையச் சாரணமாகிருக்கன்.
 பார்ப்பதற்கு அவதாரமுகன் என்னை வினாயாட்டாகவே? உண்மை
 யாகவே? மனாப்யன் பார்ப்பானுமில், யமனுக்கு சரீரத்தில் டுக்கமும்,
 பயமும், உடைக்கிறது. அந்த நீர்த்தத்தில் மனுஷ்யன் வினாயாட்
 டாக ஸ்ரீரணம் செய்தாலும், அவன் என் இடமான கொலோகத்தில்
 பூஜிக்கப்படுகிருன். இங்குமருடைய நீர்த்த ச்ரோஷ்டத்தில் எவன்
 ஸ்ரீரணம் செய்து, அவ்விடம் தப்ரஸபாரதனை என்னை, ஸந்தேஷத்த
 துடன் பார்த்திருக்கிறேன்? அவன் முத்தியே அடைகிருன்.

அவ்விடம் பிரதிபுடன் (1008 தடவை) எவன் முதன்மைபுள்ள
 ஷடக்ர மத்தரத்தை ஜயிக்கிறானோ? அவன் ஸர்வ பாபங்களினின்றும்
 விடுபட்டு, போஷுமடைகிருன். ஸூர்யன் மேஷமாதத்திற்கு வருகை
 யில், இப் பரிசுத்த நீர்த்தத்தில் மனுஷ்யன் ஸ்ரீரணம் செய்வானுமில்;
 அவன் உடனே ஸர்வ பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு, மேஷுமடைகிருன்.
 மிதுன மாதத்தில், ஸூர்யன் ப்ரவேசிக்கையிலும்; புண்ய நினைமான
 த்ருஷ்டிஷ்டயி வருகையிலும்; மறுவ்யன் அங்கு ஸ்ரீரணம் செய்வானு
 மில்; உடனே அவன் புண்யமடைகிருன். துவா மாதத்தில், ஸூர்யன்
 ப்ரவேசிக்கையிலும்; விஷயந்தாஸையில் எவன் ஸ்ரீரணம் இர்த்தத் தடாகத்
 தில் செய்கிறானோ? அவன் ஸம்ஸார பீதியினின்றும் விடுபட்டு, மேஷு
 மடைகிருன். மகர மாதத்தில்; புஷ்ய கஷத்ரம் ரூயிற்றுக்கிழைமையில்
 வருகையில், எவன் ஓர்தடவை ஸ்ரீரணம் இர்த்தத் நீர்த்தத்தில் செய்கி
 ருனோ? அவன் ஸம்ஸார பீதியினின்றும் விடுபடுகிருன். மகாமாத மக
 கஷத்ரத்தில் இர்த்த மஜேஷ மனதான நீர்த்தத்தில், இச்சையின்றி
 எவன் ஸ்ரீரணம் செய்கிறானோ? அவன் பசுனுக்கு ஸமானானுமிருன்.
 பஞ்சுனி மாதத்தில், ஸூர்யன் ப்ரவேசிக்கும் ஸமயம், மறுவ்யன் இத்
 நீர்த்தத்தில் ஸ்ரீரணம் செய்து, ஸம்ஸார பத்தத்தினின்றும் விடுபட்டு,

எனது உருவமடைந்து, ஸாமுதபவிக்கிடுன், சந்திரவாரத்தில், எவன் ஸ்ரீராமம் செய்கிருனோ? அவனது மாறாத் தியத்தை என்னால் அறிந்து சொல்ல முடியாது. அவ்வளவு ஸாமுதபவிக்கிடுன். மாகமாத க்ருஷ்ணபக அஷ்டியில், வெகல்கை எனப் பெயரிய ஸர்வ நிர்ந்த உத்தமத்தில்; எவன் ஸ்ரீராமம் செய்கிருனோ? அவன் விசேஷ புண்ய மடைகிருன். அவ்விடம் ஸ்ரீராமம் விதிப்படி செய்த ச்ரீரத்தம் எவன் செய்கிருனோ? ஆதரவுடன் செய்யும் அவன் பித்தகருக்குத் திருப்தி செய்த தர்ப்பண பலம் அடைவிக்கிறது. ஆவணி மாதத்தில், எந்த மறுஷ்பன் ச்ரீரத்தம் செய்கிருனோ? அவன் 21 தலைமுறை பித்தக் கன், கூனிக கலத்தில் புண்ய தர்ப்பண பலம் அடைகின்றனர். மாக்ரீமாத க்ருஷ்ண பகத்திலோ? கல் பகத்திலோ? அவ்விடத் தில் ஸ்ரீராமம் ச்ரீரத்தம் செய்தாலும், அவனால் எழு தலைமுறைக்குத் தர்ப்பணம் செய்த புண்ய பலமடையச் செய்கிறது.

ஸரீர ச்ரீரண காலத்தில், எனது கருத்திரமான திருவாதினா யில், வெகல்கைக்கு ஸரீரத்தில் ச்ரீரத்தம் ஆதரவுடன் எவன் செய்கி ருனோ? அங்கு அவன் மோகூகதி அடைகிருன். அவன் குலத்திற்கே ஓர் விளக்குப்போல் ஆகிருன். துக்கமான யமதியை உடனே தாண்டி, ஆத்ம ஸ்வரூபமடைய ப்ரம்ஹ குலமடைகிருன். அக்குகாகரையில் எவன் ஸரீரோஷத்திடன் ரோகலம் ப்ரம்ஹணர்களுக்குச் சர்ப்பாடு போடுகிருனோ? அவன் வம்சத்தினர் எல்லோரும் உத்தமோத்தம முக்தி அடைகின்றனர். அதற்கு ஸமான்மாக உலகத்தில் எந்த ஸ்தானமும் இடையாது. அங்கேயே இருப்பவன் ஸம்ஸார பத்தமற்ற, மோகூமடை கிருன். அவ்விடம் அனனம், நிர்ந்தம், நுகை எவன் கொடுக்கிருனோ? அவன் ஸர்வ பாபங்களினின்று விடுபட்டு, பரமாகதி அடைகிருன். அவ்விடத்தில் வீடு, மடம், யோகிகளுக்கு எவன் கொடுக்கிருனோ? அவன் ஸர்வ பாபங்களினின்று விடுபட்டு, கல் ஸ்தானமடைகிருன். என்பதில் ஸரீரேஹ பிஸ்ஸ. ஆதலால் மறுஷ்யர்களுக்கு அந்த ஸ்தானம் ஸர்வதோஷ நிவ்ருத்திக்கே என்னால் முன்பு நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட து. கேவலம் அது க்ருகப பலத்தால் மாந்திரீம என நீ அறி! அகே ரோடி கல்பங்களில் சேர்த்த புண்ய கட்டங்களால் உயர்க்த ஸ்தானமாக, அங்கு அடைவிக்கப்படுகிறது. என்னால் அந்த ஸ்தான கைபலம் முழுமையும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. ப்ரீதிகே ஜனம் களால் வதா ஸேவிக்கப்படுகிறது. அதுதான் என் முக்யஸ்தானம்.

அவ்விடம் ப்ராம்ஹணச்ரேஷ்டர்களது புண்ய ப்ரபாவம் கொஞ்சம் சொல்கிறேன் கேள், எதினால் ஸதா கேட்கிறார்களோ? அதினால் அவர்கள் சாதுகளுக்கு அம்குதம் போல் அது விளங்கும்.

சாங்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்றது.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

நகரீ—அவ்விடம் ப்ராம்ஹணர்கள் 3000 பேர்கள் எப்பொழுதும் கூலிக்கின்றனர். அவர்களுடைய வாக்ருஷ் ஸரஸ்குதிரோல் உண்டாகிறது. ப்ராம்ஹணர்கள், எல்ல ஜன்ம உடையவர்கள், தபலில் சித்தமடைந்து, வேத அப்யயனத்தில் ரொம்பவும் ப்ரஹ்மபதிக்கு ஸமான முன்னவர்கள், எல்லோரும் பெயரினால் ப்ரம்ஹாவுக்கு ஸமான முன்னவர்கள், எல்ல தக்பிண உன்ன பெரிய யஜ்ஞஞ்ஞாஸ் யஜ்ஞம் கண ஈடத்திக்கொண்டு, ஸதா தேவர்களுக்கு த்துப்தி' செய்கிறவர்களாக, போக்கரித்தனயில்லா மனதுடன் எனது யூஜ்ஞயைச் செய்து வருகின்றனர். ஜடையின்றி, சந்திரனினி, மூஞ்ருவது கண்ணின்றி, பர்வதி இன்றி, மதுபடி எம்ஸூத்திற்கும், அவர்களுக்கும், இதுதான் மாறுதல்; வார்த்தைகள் ப்ரஸன்னமாக ஸரஸ்குதி போன்றது. கடைக்கண் பார்வையில், லக்ஷியோன்றவர்கள். சித்தங்களில் சாத்தி அடைந்து, தேஹங்களில் காத்தி அடைந்து, அவர்களுக்கு ஸதா காண்கிறது, சாமக்ரோதம் முதலிய நோஷங்கள் விட்ட பரத்யசாலிகள்.

மற்றும்; மதுஷ்யர்களது துஷ்ட கார்யங்களைத் துணைத் தருத்தவர்கள், ஸத்யவ்ரதங்களில் ஆசை உடையவர்களாகி, அக்ஷிஜ்ஞாஸிக்கு ஸமான தேஜஸ் உடையவர்கள், தம்மம் என்ற பர்வதொரமேதி பாபத்தை ஒழிக்கும் ஸூர்யன் போன்றவர்கள். இல்லாத போக முடையவர்களாகி, சத்தஜ்ஞாஸம் கொடுக்கிறவர்களாக, உன்னவர்கள். அத்தபஸ்விகள், திகுணச் சித்தத்தில் பரப்பவர்களாக, ஸந்தோஷ மடைகின்றனர். பரமான சத்த ஸ்வரூபர்களான ப்ராமணச்ரேஷ்டர்களது வார்த்தைகள் மதுஷ்யர்களுக்கு நேறது இன்றிப் பாபங்களை போக்குகின்றன. தபஸ்விகளது பத்னிகள், கலாவிவாஸிஸிகள். வித்யையில் புலனினாடி, சாயண அகாடந்தவர்கள். சாஸ்த்ரம் போன்ற ஸூத்ரத்திற்கு சந்தரன் போன்றவர்கள். வேதமாகிற சந்தவனத்திற்கு கோகிலபகதி போன்றவர்கள்.

பரிசுத்த தன்மை உன் உயர்ந்த பூமி. அவருக்கு அன்னிபோன்ற பாகாசமுடைய புத்தி உன் ஒரு பையன் உண்டானான். செவ்வூதரானத்தில் பாகாசமுடையவன். ஆத்மஜ்ஞானி, உவகின் கஷ்டத்தைப் போக்குபவன். ஒரே பன்னையைப் பதா அடைத்து, உக்கனில் கேள்விப்படும் தன்மை அடைத்து பரமானந்த மனதுடன் அவனுக்கு ஒரு ஸமயம் சொன்னார். அப்பையனுக்கு தம்ஜ்ஞாந் விதிப்பாராம் தன் குலத்திற்கு உரித காலத்தில் அப்பயனுதிகள், ஸர்வ வேதங்கள், இவை எங்கு கஷ்டமில்லாமலேயே சொல்லிக் கொடுத்தார். திவ்ய பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் பாசமுதற்கு கடியதாக உன்னது என ரஹஸ்யார்த்தத்துடன் மஹாதிவ்யமாக விதிப்பாராம் சொல்லுகிறேன் கேள்! எனப் பையனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார். உனக்கு எங்கு இச்சையோ? அங்குள்ள ஸர்வ கதி விஷயங்களையும் விதிப்பாராம் சொல்கிறேன் கேள்! எனவும் சொன்னார்.

இவ்விதம் சொல்லிய தகப்பனாரைப் பையன். அப்பொழுது வணக்கி, மரியாதையுடன் அடைத்து, அஞ்ஞலி செய்து கேட்டான்.

ஸூத்ரி:— முக்கிக்கு மூலமுன்னது தபம். அது நித்யம் குறையில்கால ஸம்பத். எதனின்ற உண்டாகிறதே? அது தாண்ட முடியாத உலகத்தில் உத்தமோத்தம ஸர்வவித்தியையும் கொடுக்கக் கூடியது தபம் ஒன்று தான். ஸம்ஸார ஸமுத்தரத்தில் மூழ்கியவர்களுக்கு உன்னது எது உடனே உத்தாரணம் செய்யுமோ? அது அவ்விடத்தில் ஸதா ஆனந்தம் உண்டாக்குகிறது. எவ்விதம் கஷ்டங்கள் நிகர்த்தியாகிறதோ? அதுதான் முக்யம். எக்காரணத்தால் பகவான் அங்கு பூஜிக்கப்படுகிறார்? என்பதை எங்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேணும் என்றதும்; ஸர்வ ரஹஸ்யங்களையும் அறிந்த பதா, புத்தரது வார்த்தையைக் கேட்டுக் அங்குதம் ஒழுகும்படி மெதுவாக பதில் சொன்னார்.

ஹேமந்தகுதவிலும், சாதாரணத்திலும், உச்சாகாலத்திலும், மிரகுதவிலும், மது மாஸத்திலும், காமோத்தேகம் உண்டாகும் வஸந்த குதவிலும், அடிக்கடி வெயிற்காலத்திலும், நீத்யம் மிக்க கொடுமை யான ஸந்தாபத்திலும், இதர புண்ய காலங்களிலும், ஸூர்ய மிரணக் களிலும், தடுக்க முடியாத குளிக்காலத்திலும், பெரும் காற்று வீசும் இரவிலும், ஐயமத்தியத்திலும், தாழ்வரங்களிலும், மஸீக்கிரங்களிலும், திவ்ய கேதாரங்களிலும், கொடுமையான வணக்கங்களிலும், பெரிய கதிக்

கையிலும், குளிர்மைமயான மலைஅடிவாரங்களிலும், மரஅடியிலும், சந்தகனங்களிலும், என்ருக மலர்ந்து பூக்கொத்தாகப் பரவாவிக்கும் மிளகையிலும், மற்றப்ரதேசங்களிலும், மனநிற்கு சம்பமமான தபஸ் துக்கங்களிலும், காய்களினி ஆறுவாங்களுடன் மர இலை சாப்பிடுவதிலும், ஐயபாசம் செய்வதில் ப்ராணனைத்தரிப்பதிலும், கத்த ம்தானத்தில் உருகமடைவதிலும், காற்றை ஆறுவாம் செய்து நிரூபி அடைவதிலும், ப்ரம்ஹஸ்கருப புத்திகளில் ஸதாத்நானமும், எத்தத் தபஸ்விபும் என் உலகமடைய எப்பொழுதும் கடுமையான தபஸ் செய்யவேண்டும்.

அதே ப்ரம்ஹலோகமடையதில் தேவ லம் ஸாதனமடைந்து, திருப்பிலரவிலக விலவையுஜ்யமடையக் காரணமாகும். அப்பதமடைய உஷ்டமிருத்தால் பரமேஸ்வர ஸேவை செய்வதால் எவனுக்குச் சித்தத் தம் பரமான மூக்தி ஏற்படுகிறதோ? அவனுக்கு அதிலே முதல் பிறை. உத்தமோத்தம விலஸேவைசெய்ய இச்சை இருக்குமானால், தபவினாலே போதும்! ஸங்கமும் பரமேஸ்வரனாலேயே அடையும். பரமேஸ்வரனும், பரமகஷ்டக்ஷணத் துரத்தில் தன்னச்செய்து, சுத்வாரக் கஷ்டக்ஷண கரசமாக்கி, பரமானந்த ஸுகமடையக் கொடுப்பார்.

ஸூத்ரி—என்ற தபப்பனாச் சொல்லியமதர உருவ வார்த்தையைச் சென்ற ஸத்தோஷமடைந்த ஹந்தயத்தடன், தபயன் புத்திரசாலி ஆன கால், மறுபடியும் தபப்பனாரப் பார்த்துச் செல்லுன்.

இவ்வுலகமென்கிலும் நிரலில் சந்திரன் அலக்ஷரமுடைய விலன், சூனை உருவமாகவே ஸாக்கித்யம் செய்கிருர். அத்த ம்தானம் தான் உத்தமோத்தமமாக எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள ம்தானம் அக்கு உன்னது என அதைத் தெரிந்துகொண்டேன். அவ்விடத்தில் ஜம்ம கங்குத்திக்கு என் பெரிய தபஸ் செய்யப் போகிறேன்.

பீதா—அக்கு தான் விலனது ஸ்கந்தி. அவ்விடம் ஸவ்ஸ்ப்ரபஞ்ச மும் உன்னது. அதைக்காட்டிலும் மோகமடைய ஜாதத்தில் வேறு ஒரு துடும் இல்லை.

இத்த ஜாதத்தில் அதே புத்தியுடன் அவர் பாவனைவை எவர்கள் செய்யாமல் சித்த பாதத்தினால் தீவனானி ஸதா ஜன்மமடைந்து மூழ்கு கருணை! அவர்கள் தபஸ் பரிபாகமற்றவர்கள் ஜ்ஞானமற்றவர்கள்.

அந்த ஜனங்களை வின் எண்ணெய்ப்படுவர். அவர்கள் மறுபடி புழுபூச்சி முகையி ஐன்மடைத்து, பாப புத்தியை வந்ததி செய்ய நேறது உன்னர்கள். அப்படி இருத்தும், எவ்விடம் ஸதா ஸாக்ந்தியம் கினை செய்கிறோர்? அங்விடம் ஸர்வ உலகங்களிலும் ஸ்தோத்தரிக்கப் படுமெதையுள்ளது. புஷ்ய சரீர பீஜங்களுக்கும் கத்தமான உலகிற்கும் புது கண்ட மாக உள்ளது. மேருக்கு மூலாதார அடிப்பாகமுள்ளது. ஸூரீஉகிரணங்கள் பேரல் முடிய மறிமை உடைய ருபபர்வதங்களுடன் கல் முத்தூதனம் பேரல் செர்த்து கக்கும் அவங்காரமுடையது. பெரிய எவ்வுடைய பூமியில் மஹாத்மாக்களாலும், தருக்கமுடியா இடம். பரமேஸ்வரனாலும் கருக்கமாளச் செல்வ துற்றக்கணக்கான வர்க்கங்களாலும், முடியுது.

ஸர்வாதார விஸ்வாஸமுள்ள இப்பூமியில் அங்விடம் மஹாத்மாக்களில் பலர் பரமதேஜனுடன் வலிக்கின்றனர். அவர்களது முத்திக்குப் பரமேஸ்வரனும் பூமியில் அநேக ஸ்தானங்களில் ஸதா ருற வில்லாத ஆனந்த ஸ்வீகாரத்துடன் ஸாக்ந்தியம் செய்கிறார். அந்த ஸ்தானங்கள் பூமியில் அநேக ஆராம் இடங்கள் உன்ன. அவைகளுள் பரமேஸ்வரனுக்கு ப்ரியமான இடத்தை உனக்கு உலகில் சொல்கிறேன். அவைகளுள் தில்லவனம் திவ்யபூமி. மஹாத்மா தபவின் வந்ததிக்கு முடிய முள்ளது. ஸர்வ புராணங்களிலும் ரெவம்பலும் உத்தமமான இடம். ஸ்ரீமூலஸ்தானம் என்ற பெயருடையது. அதன் மத்தியில் கிவன் ஐந்திதற்கு தீபம் பேரல் அசையுது ப்ரகாசிக்கிறார். ச்ரேஷ்டமான அந்த விக் உருகத்தில் எவர் ஸதா ப்ரகாசிக்கிறோர்? அவர் சந்தர ருடர். உன்னால் கீத்யம் பூகஜு செய்யவேணும்.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சுழாய் அந்தியாயம்.

மத்தியத்தனர்:— உனக்கு மற்கொரு மறிமை உன்ன கேள் விஷயம் ஹிதமாய் சொல்லப்போகிறேன். கேள்! ஐயத்திற்கு இருப் பிடமுட, காதுகளுக்கு ஆயுஷ்யமும், உத்தமோத்தமுமுள்ளது. ஸூத்தரன் எவ்விடத்தில் பெரிய தபஸ் செய்து சத்தங்களை முறியடித்து, மறுபடியும் கஷ்டயிச்சி, ஸ்வர்க்கம் அடைந்தாரோ? அங்விடத்தில் முன்பு மஹாவீரனான கால்கலி என்ற அஸுரன் தேவர்களாலும்,

கத்தர்களாலும், ராஜஸர்களாலும், ஜெயிக்கமுடியாதவனாய், இருந்து வந்தான். வீரப் பலத்தினால் பூமியில் ஸர்வத்தையும் அவன் வசமாக்கி, உருமைமயம் அஸூரர்களால் ஸேவிக்கப்படும் தேவர்களது இருப்பிடமான வகர்க்கமடைத்தான். அவ்விடம் பெரியதோர் புத்தம் ஒருவர்க்கே தவிர பயங்கர காரணமடைந்து வந்தது. அஸூரர்கள், தேவர்கள், அவரவர் ஜெயிக்க அங்கு ஆசையுடையவர்களானார்கள். அவ்விடத்தில் வேகவருஷங்கள் ஐயமடைய ஆசைகொண்டு இருவர்களும் புத்தமோஹ வேஷ்டைகளால் அவர்களுக்கு வெருகாலம் தெரியாது சென்றது. புத்தபூமி முழுதும் ரத்தஜலம் சேற அடைந்து, எங்கும் மேரு மந்திர பாகதம் போன்ற அவர்களது எலும்புக் கூட்டங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் வீசுந்தன. ஆயிரம் வருஷங்களுக்குப் பின்பு புத்தத்தினால் தேவர்கள் பரமமடைந்ததும் வால்கலியினால் தோற்ற இத்தரன் கஷ்டமடைய வேந்தது.

பின்பு அவன் ஸ்வர்க்கத்தை விட்டு ஸர்கதேவர்களுடன் ச்வேத க்ஷீப மடைத்து, பாரக்ஷஸைப் பார்த்து, லக்ஷ்மீ காந்தனைச் சரணடையச் சென்றான். ஆயிரம் கண்களும் இன்றுதான் பரமபலம் அடையப் பட்டது என நினைத்தான்.

அவ்விடம் விஷ்ணு விசேஷமாக சேஷசயனத்தில் படுத்துக் கொண்டு லக்ஷ்மியினால் பிடித்த பாதக்களை உடையவராக யோசனைத்தரை செய்கிறாரோ? அவ்விடம் அடைந்தான். பிறகு அந்த ஜகத்பதி விஷ்ணுவை வைதிக ஸ்தோத்திரங்களால் ஸ்தோத்தரிக்கையில் பரமபுகழ்புடன் தேவர்களும் கமஸ்கரித்தனர். காலசயனத்தினின்று விக்ரமகாலையில் எழுந்து இத்திரனை முன்னுடைய தேவர்களைப் பார்த்து அம்ருத தாரைக்கு மொனமாய், ஜகத்திற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் மின்னல்போன்ற ப்ரகாசமாய், காலமேகம் போல் தாமரை வ.ருகமுடைய விஷ்ணு நில வார்த்தைகளைச் சொன்னார்.

விஷ்ணு:—இத்திரனே! அதிகாரத்தில் ப்ரதிஷ்டை அடைந்துள்ளவர்களுக்குக் கொஞ்சகாலம் ஸாகம் உள்ளத்தில் ஏன் இப்படி ஆனீர் என? இப்பொழுது ஸ்வர்க்க லோகங்களைவிட்டு ச்ரமத்துடன் மருத் கண்களுடன் இங்குவந்த காரணம் என்ன? என்றதும்,

இத்திரன்:—வால்கலி என்ற பெயருடைய அஸூரன் நிலனிட வந்தது பெரியவரமடைந்து பவிஷ்டனாகித் தேவர்களால் ஜெயிக்க

முடியாத புத்தத்தில் எங்களை ஜெயித்துவிட்டான். அக்காரணத்தால் தான் இப்பொழுது அவன் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸதி அடைந்துள்ளான். ஆகவே தேவர்களுடன் எங்கள் உம்மைச் சரணடைந்து நிறும்ப ஸ்வர்க்கமைய நேறுகைக்கேட்ட வந்துள்ளோம். மூப்பு நிரண் யாகுன், நிரண்யாகுபு, இவர்களுது பாபத்தால் பயமடைந்த எங்கள், உம்மால் அவ்வஸாரபயத்தினின்ற கார்ப்பாற்றப்பட்டோம். இப் பொழுதும் பலம் உன் கொழுப்புடைய அஸூரர்களிடமிருந்து எங்களைக் கார்ப்பாற்ற வேணும்! வாக்லியை அழிக்க உம்மையன்றி வேற ஒருவராலும் முடியாத. எங்கள் உம்மையாகவே சொல்லுகிறோம்.

விஷ்ணு:— அதிக பலமுடைய அவனை ஏன் மையம் வரும் பொழுது கொல்லப்போகிறேன். அதுவரை மையத்திற்கு ஏற்க தபஸ் ரித்யம் நீ செய். தபஸினால் உனக்கு எந்தச் சக்தி உண்டாகுமோ? அதினால் அப்பொழுது பாபி வாக்லியை அழித்து, அஸூர வதம் செய்ய யோச்யமாகும்.

குந்திய:— எந்த கௌந்திரத்தில் பெரியதோர் தபஸ் செய்ய வேணும்! அந்த அஸூர சாசத்திற்கு ஏது முக்ய இடம்! அதை எனக்குச் சொல்லும்! செய்கிறேன்.

ஸூர்தி:— கௌந்தர், நீரித்தம் இவைகளை ஜ்ஞாநதிரஷ்டியால் பார்த்து, நிச்சயித்துப் பகவான் ஸூர சாயகர் புக்கிரிப்புடன் கொண்டு.

விஷ்ணு:— உலக அதுகுதிக்கு ஈசன் பார்வையுடன் எங்கு எந்த தனம் செய்கிறோ? அவ்விடம் தில்வவனம் எனப் பெயர் பெற்ற வினக்குறெது. அங்கு ஸர்வ விர்தியும் கொடுக்கக்கூடியது. அவ்விடத்தை அப்புதமாய் அடைந்து, அவனைக்கொல்ல நீ தபஸ் செய்.

குந்திய:— நீங்கள் இன்றி எங்கள் யோசமையட்டோம். அவனது வீரயத்தால் எங்கள் எல்லோரும் ஸதா பயமடைந்துள்ளோம். ஆகையால் நீரே ரேகில் வாகும், உம்மால்தான் கார்ப்பாற்றப்பட வேண்டும். மஹத்தான தபஸ் அவ்விடத்தில் செய்கிறேன். ஸுரினீ ஸர்வ தேவர்களுடன் விஷ்ணு உடனே ஸ்ரீமத் ஸ்வாக்ரபுரம் அடைந்தார், அவ்விடம் ஸர்வ தேவர்களுடன் மஹத்தான தபஸ்செய்ய ஆசிரமங்களை அடைந்து, அதிபரிதியுடன் ஆரம்பத்தனர்.

அப்புண்ப ஸ்தலத்தில் பகவான் அவ்விடம் அழகிய கநீர ஸமுத்
ரத்தைச் சீக்ரமாக அழைத்தார். அந்நிலைச் சயனம் செய்து யோக நித்திர
யும் அடைந்தார். தேவர்களால் ஸ்தோத்தரிக்கப்படும் ஈசனது தாண்ட
கத்தைக் கண்ணால் பார்த்தார். ஆடிமாத ஆரம்பத்தில், சுபமான
காலமான பக்தவீதிநிலையில், தபஸ் செய்யும் இத்திரனை ப்ருஹஸ்பதி
தடைத்து சொல்லார். இத்திரனே! தவீதியையில் அருண்ய சயனம்,
பந்த வ்ரதம் ஸமுத்ரத்தில் படுத்துள்ள விஷ்ணுவிற்கு ப்ரியமானது,
அத் திதியில் காண்குமாதம் வரை, விஷ்ணு பூஜிக்கப்படுகிறோயிதில்;
அக்கனவு காலம்வரை ஹருதயத்தில், தயானம் செய். ஸர்வ இஷ்டக்
களையும் அவர் கொடுக்கப்போகிறார் அநினின்று சாஸ்த்ர விதானமாக
இவ்விஷ்ணுவைப் பூஜிசெய். மதபடி உடனே கஷ்டமில்லாமல்
உகாக்கமடையலாம்,

ஸூத்ரி:— இவ்வார்த்தையை ஆதரவுடன் இத்திரனும் கேட்டு
கந்த ப்ரகாரம், “அருண்ய சயனவ்ரதம்” ஆடிமாத க்ருஷ்ணபக்தவீதி
யடிக், விஷ்ணுவை அடைத்து பூஜிசெய்தான். சங்கு, சக்ரம்
முதலிய ஆயுதங்களால் ஸேவிக்கப்படுகிற விஷ்ணுவைத் திவ்யமாய்ப்
பூஜிசெய்தான். பெரிய அவத்காரம் செய்தது, திவ்ய புஷ்பங்களால்
உபசரிக்கும் காராயணனைப் பூஜிசெய்தான்.

காதம்நோதும் விதிப்பிரகாரம் ச்ரத்தையுடன் சத்தனம், புஷ்பம்,
சுடம், தீபம், இவைகளுடன் அநேக காவேத்யங்கள் பஷ்ய போஜ்யங்
களுடன், கொட்ட எண்ணமற்ற புத்தியுடன், ஸதா ஜயமடைய மன
தோடு செய்தான். இத்திரன் ஸ்ரீராமம் செய்து, சத்தனம், அங்கு
சுடபத்திற்காலே காண்குமாதம்வரை ஈசனைப் பூஜிசெய்து வந்தான்.
அதன் பிறகு கார்த்திகைமாத ஆரம்பத்தில், இத்திரன் காராயணனை
ஆராதித்து, முடிவுவரை வேத வேதாங்கம் அறிந்த முநிகளை அழைத்து,
கந்திரம், ஆபரணம் கொடுத்துப் பூஜித்தான். விஷ்ணுவை கைநிக
கவிதாத்ரகங்களால் ஸ்தோத்தரித்தது, ‘ருண்ய சயனம்’ என்ற வ்ரதத்தை
முடித்துக்கொண்டான். பிறகு அவரது ப்ரபாகத்தால் இத்திரன்
ப்ரபப் ஜயமடைத்து, பயம் நீங்கி உடனே ஸ்வர்க்க போகங்கள் அதுப
ய்வேவானான்.

ஆகையால் ஈசனது ஸேவைக்காக ஸ்ரீமத் தில்லவனத்தில் திவ்ய
தபஸ் செய்யச் செல். இவ்வத்யாயத்தை ச்ரத்தையுடன் படிக்கிறவன்,

கேட்டிறவன், எல்லோர்க்கும் வங்கீசடாகவும் குதாவின்றி உண்டாகும்.

எழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்.

பிரதா:— குழந்தாய்! அந்த கேந்திர வைபவத்தை மற்றும் காண் சொல்லப்போகிறேன் சரத்தைபுடன் நீ கேள். உடனே வர்வ பாபன் எனும் துணைதது. எந்த வந்தானத்தில் வர்வ பாபன்களும் துணை மதோ? கேந்திரத்தில் அங்கு ஒரு நிமிஷமோ? அரை நிமிஷமோ? வலிப்பதால் வலை மன்கள்களும் அபையப்படுகிறது.

முன்னுளில் பாபியான புல்லுன் ஒருவன் இருந்தான். ப்ராமஹ னர்க்களது குலக்கிணர் கொடுமைபுள்ள எண்ணத்தால் கொலை செய்த வந்தான். மாரக்கொளில் ப்ராணி நுட்பை, பணம் திருநெல், முதலி யன முதல்தரமாக அபஹரிப்பதே இஷ்டமாக, வ்யாபாரத்தால் வெரு ளலம் தயவியுறிப் பூயியில் ஸஞ்சரித்த வந்தான். அவன் விடபுருஷர் களுடன் அபஹரித்ததை எல்லோர்க்கும் பகிர்ந்து ஸந்தோஷத்துடன் கொடுத்த வந்தான். பண வரபத்தில் ஸந்தோஷப்படுகையில்; ஒரு ஸமயம் ப்ராமஹணன் ஒருவன் வந்து அவனுக்கு எல்ல புத்தியை உபதேசித்தான்.

ப்ராமஹணன்:— பாபி! உன்னால் ஈடி இரக்கமின்றி, எப்பொழு தும் பாபங்கள் செய்யப்பட்டன. இதற்கு அதுதாயம் இப்பொழுது இல்லை என ப்ராமஹணனுல் போதிக்கப்பட்டு, அந்த தாரதமா புல்லுன் மிகக் கஷ்டமடைந்த மனதுடன் இது தைவீச கத்யால் ஏற்பட்டது கஷ்டம். அநேக கொடுமைபுள்ள பாபங்கள் என்னால் செய்யப்பட்டது முடனானான் இனி என்ன செய்வேன். இப்பொழுது கருணை இல் வாதவனுமிறேன். பாபநில்குத்திற்கு நீ உபாயம் ஒன்று சொல்லும். ஒன்றும் காண் அறியவில்லை மனம் சிந்தையில் ஆழ்ந்துள்ளது.

ப்ராமஹணன்:— எல்லது! எல்லது! உன்னால் இவ்விஷயம் கேட் டப்பட்டது. நுதிதமானதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்! பூயியில் புராதன முன்ன திய்ய கேந்திரங்களுள் உத்தமோத்தமம் ஒன்றுள்ளது, முநிசன், வித்தான், கந்தர்வான், தேவர்கன், பூவர்கனாள் வுதா னேவிர்சப்படுகி றது. பூமீமத் திவ்வனத்தில் அம்பிகாபதி கர்த்தனம் செய்கிறார்.

தகரூ ? சாத்தையுடன் விதிப்பிரகாரம் விடியற்காலையில் க்ளேனம் செட்டி, தாழுள்ள வைபவப்பார்த்துப் பூமியில் கமல்கரி, யோகி னோக்கும், போகிசுக்கும், எல்லா சொத்துக்களையும் தானம் செய், ஸம் உண்டானால் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள். நீத்யம் முயற்சி உடன செய், என ப்ராமஹ்ணனான்கொல்லியதை ப்ரீதியுடன் புல்கனன் ிட்டி, திவ்வகைமென்ற புண்ய இடத்தை சாத்தையுடன் அடைத் தான். ப்ராமஹ்ணன் அவனுடன் சேர்ந்து இருந்து வந்தான். புல்கன னும், ப்ராமஹ்ணன்களும், மற்றவர்களும், தான் சேர்த்த பணங்களைத் தானம் செய்து, தினமும் அப்புத வைபவமுடைய திவ்ய இடத்தில், கவித்த வந்தான். வெரு தூரத்தில் இருந்தபடியே கமல்கரித்து, ப்ராமீதியுடன் இருக்கையில் பலகாலம் சென்ற, அவ்வியாஜமாக அம் ிசேப மரணமடைந்தான். உடனே அவன் ஸ்ரீமானுய் புண்ய வசத் தாக் திஷ்டமுள்ள உலகங்களை கங்குய் அடைத்து, அறுபவீத்துக் கடைசியில் ஸ்ரீமத் அம்பகாபதியின் க்ருபைக்குப் பார்ப்ரமாணன்.

அவ்விடத்திலேயே பரம முந்தியும் அடைந்தான். அந்தப்ராமஹ் ணனும், புத்திசாலி ஆனதால் அந்தஸ்தானமடைந்து காணின முன் கொல்லிய ப்ரகாரம் பூணு செய்து வந்தான். பூணு செய்துவரும் ப்ராமஹ்ணனுக்கு காண் உத்தம முத்தியைக் கொடுத்தான்.

விதி:— இவ்விதம் தபலில் நிச்சயமடைந்து ப்ரீதியடைந்த குழங் தகரூ மத்தியத்தவர் கத்தமான விபூதியை தெற்றியில் எடுத்த நடவி னு. ஆதரவுடன் உயரிய வரத்தையும், ஆசைவரத்தையும், கொடுத் த சிரஸில் உச்சி முகர்த்து, போகச் சொல்லி, நவீதங்களைப் பிதா னாசனார். அவனும் அவ்விடம் ப்ரணன்ன மனதுடன் மலர்த்த னாகர போன்ற மனமடைந்து அப்பா, அம்மா, இதுவரையும் க்மஸ் சீர்த்த நின்றான்.

உல்க உலகங்களின் கண்ணமக்காகவே ஜன்மா எடுத்த முற்புதல் கன், கசுவர பாதத்தை த்யானம்செய்து, தபஸ் செய்ய, அத்திவ்வகை னடைந்தான். கவுத்திரர்கள் மாதிரி அடையாளமுள்ள, நிழல், கல் ித்த உட்டங்கள் போல் ப்ரகாசிக்கும் னுழந்தர்கரை இவைகளை தடைத்து, கடைசியில் உத்தமோத்தம க்ருகாஸுமமடைந்தான். காணின, க்ஷணம், முகலிய மற்ற ஜத்துக்கள் மதுஷ்யகளுக்கு எங்கு பார்த்தா னு பபத்தைக்கொடுக்கும் இடம். அத்தகையக்குபர தேசம் அடைந்தான்.

சத்தன வ்ருஷம், கல்பக வ்ருஷம், ஆறு குதிர்கம், இவை ப்ரகா
சிக்கும் விளையாட்டிற்கு இருப்பிடமுள்ள உத்பாண வனத்தை, உத்த
மோத்தமமாக அடைந்தான். இங்குமக்கும் தமாவம், தானம், மாலை
இவை அலங்காரமுள்ள, வரிசையுள்ள வ்ருஷக்களால் அமைவற்ற
ஆகாசம்போல் அங்கு காணப்பட்டது. கண்களுக்கு அடையமுடியாத
பெரிய இருப்பிடமுள்ள அரேக புஷ்பங்கள் எழுவும் காங்கு புறம்
அடைந்ததாக மத்யப்ரதேசம் இருந்தது. நித்யம் உல்லாச காரண
முடைய புண்ய செடிகளும் இருந்தன. எஷ்டமடையாத எதிர்க்கரை
மகத்தான நினைகன் போல் உன்னது. இதற்கு முன் பாராத விஸ்தீர்ணம்
மனதிற்கு எட்டாத இடம். அவ்வனத்தை பஞ்சாஷா ஸதூயத்து
டன் ஆதரவோடு அடைந்தான். அதன் மத்தியில் பெரிய வேதத்தவனி
சுத்தமாக இருந்தது. ஸந்தேம், முரஜும், முதலிய வாத்யங்கள் உருவ
மடைத்திருந்தன. ஸமஸ்த முகிகளால் ஸேவித்துப் பூர்ணமாய் ஒழு
கும் தேன் போல் வண்டுகளின் கவகல சப்தத்துடன், அரேக அலங்கார
மான வர்ண தாமரை குளக்கரையில் தீர்த்தராளானது ப்ரபாவத்தால்
சுத்தப்பட்ட சது, பர்வதம், கல்ஹாரம் முதலிய துளிகளால் கணிக்கப்
பட்ட பரமானந்த காரணமுடைய அத்திய்ய பட்டணத்தை கங்கு
பார்த்து, சுத்த ஆத்மாவை ப்ரஜ்ஞானத்துடன் ஸந்தோஷமாக எண்
னிஞன்.

ஸர்வ பரபங்களும் உடனே காசம் செய்யும் சுபமான ஸ்வர்ண
தாமரைத் தடாகம் என்ற பெயருடைய தீர்த்தத்தை மறபடியம் அவன்
நமஸ்கரித்தான். அதன் தெற்குக் கரையில் ஜன்ம ஸரபல்ய காரண
முடைய வ்ருஷத்தை அடிக்கடி முனி கண்டான். ஸர்வ ஜாதத்திற்கும்
முத்யமுள்ள பரமான மூலஸ்தானம் என்ற பெயருடையதும், நினைத்
துப் பார்த்த மாத்தரத்திலேயே பரபத்தைத் துணிக்கக் கூடியதும், உன்ன
அதன் மத்தியிலுள்ள மஹாதேவர் க்ஷயம்புலிங்கமாயும், விளையாட்டி
னாள்சுடன் பகலத்தில் வ்யாக்ரபாதமுடையவரும், எங்கையின் அலைமலை
களால் சோதித்த ஐடாபார முடையவரும், ஆனந்த படிக்கட்டிற்கு மூல
முள்ளவரும், கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசமுடைய புன்கிரிப்புள்ளவரும்,
ப்ரணவ பார்வையால் காங்கு புறமும் ப்ரகாசிக்கிறவரும், கஷத்ரம்
பேர்ன்ற வனபோக முடையவரும், உன்ன ஜ்யோதிர்மயமுள்ள சுசனைப்
பார்த்து ஆனந்தத்தினால் அடிக்கடி நமஸ்கரிப்பவரும் உன்ன அவரை
கண்டு ஸ்தோத்தரித்தான்.

தெனரோ! ஐக்கராதரோ! ஐதம்யாபாரத்தைத் தாங்குபவரோ!
-ரதேசகரோ! விருபாக்ஷ! உன்னை எமஸ்கரிக்கிறேன். அதுக்கரஹம் செய்ய
கெடாது! பரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரன், இவர்கள் உலகங்குத்திக்கு
புலாதம்மமாக செய்த உருமுகுடையவர்கள். குலபாணியோ! உன்னை
எமஸ்கரிக்கிறேன். எந்த வேலைவாபரமான பரம்ஹத்தை கிர்மலமாய்
கந்தேதாரம் செய்கிறதோ? அக்கருணைநிதியான குலபாணியோ! உனக்கு
பாசகாரம். இவ்விடத்திலேயே முன்பு என்விசேஷ ஜோதகை முன்
கூட்டி வைத்திருந்தும், எந்த ப்ரஸன்னாத்தமாகவோ ப்ரஸாதிக்கிறதோ?
தந்த குலபாணியோ! உம்மை எமஸ்கரிக்கிறேன். இவ்விதம் ஈசனை
கந்தேதரத்தரித்து, அடிக்கடி எமஸ்கரித்த ரொமுதையவனாகி, வணங்கி
உக்கத்தம் சொன்னான்.

எனது பூணூலு உமது பாதமலங்களில் ஸ்தாபனம் செய்யப்படுமென்று உரைக்கிற, நிறைவே, இருப்பினும் அனாத உமது பரிதிக்கே செய்யப்படுகிறது. என அவ்வீசின இவ்வீதம் பரார்த்தித்து, அடிக்கடி ஆதாரவுடன் அடக்கி முனி; வெளிச்செம்பிச் சென்றான். அவ்வீசனது மேற்குப் பக்கம் குளக்கரை வடபாகத்தில் புஷ்பம், வ்ருஷம், நிறைந்த இடத்தில். என நமஸ்காரம் செய்துக்கொண்டு அழியாத தபகி செய்ய நிச்சயமுடைய கருவி, அதன் மத்தியில் ஈசனின் விதிப்பாசாரம் பரதிஷ்டை செய்து அடக்கப் பரதிஷ்டை, கருமமயான தபஸ் செய்துக்கொண்டு, பூமிமல பாதமலப் புஷ்பத்து வந்தான்.

எட்டாம் ஆத்தியசலம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

கூதர்:—வாடிய சரீரத்துடன் தபஸ் செய்துகொண்டு, அங்
கூடத்திலேயே வெகுநாள் விழுதுண்டு செய்துகொண்டு, கவலில்லையில்;
கூடம் சொந்தது. ஒரு மையம் விதயங்காணியில் எழுந்த, தனது
கூடப்பரகாரம் விழிந்நாணம் செய்து, தண்டம், கமண்டலம், இவை
கூடம் புஷ்பங்குடலை தாங்கி, ஐடைகள் எட்டும் கிரம்பி, அவன்கார
கூடமடத்த முரிசைப் பூண்டுக்குறிய புஷ்பங்களை கொண்டுவர வன்
கூடத்தான். அவ்விடம் மலர்ந்த புஷ்பங்கள் மஹத்தானவாகாண உன்
கூடம், குடியான கத்தமலங்காளம் தீவாதார நேறுதற்கு உத்தம
கூடம், இத்தன். தர்ப்பம், புஷ்பம், மயித், இவைகளை வனத்தி

யின்ற எடுத்து, சசன் ப்ரத்தியக்ஷமாக எங்கு இருக்கிறோர்? அந்த நன் ஆசிரமத்திற்கு வந்தான்.

பின்பு சசனார்க்குப் பூணூ செய்யப் புஷ்பங்களைச் சோதனை செய்கையில்; புஷ்பங்கள் பூச்சியால் கடிக்கப்பட்டுள்ளதை பார்த்துப் பயத்த மறுபடி சொன்னான். ஸலிர்ய உதயம் ஆன பிறகு வனத்திற்குச் செல்வனேயாகில்; அதுவரை உண்டான புஷ்பங்கள் தேன் பலத்தால் கட்டாயம் துஷிக்கப்பட்டே இருக்கின்றன. விடியற்காலம் எழுந்து போக ஏற்பாடு செய்தும், செல்ல இதுட்டினால் மறைத்தவழி அடையக் கஷ்டமாயுள்ளது. அப்படி இருத்தும், நான் பூணூக்குப் புஷ்பங்கள் எடுக்கச் செல்லும் ஆசையே கொஞ்சம். வேற ஒன்றும் முடியாதது. விழுந்த பனித்தளிகளால் நன்கு புஷ்பங்கள் அப்போதும் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் போல் மிளகளில் அநிக் குணத்தன்மை அடைந்து பெரிய கஷ்டத்தை அடைவிக்கிறது. விழுந்த பனித்தாறா உன் மரங்களில் நன்கு புறமும் ஏறக் கால், கை, வழுக்குகிறது. கையிலும் குண இல்லை, ஏதமையமும் முடியவில்லை. வண்டுகளால் ஸாப்பட்டப்பட்டு மொட்டுடன் உடைய புஷ்பங்கள், முதல் நான் மலர்ந்த புஷ்பங்களை, காஸினாயற்று விசேஷமாய் உள்ளது. வேத வாக்யங்களால் பூணூக்கு அப்புஷ்பங்கள் தன்னப்பட்டுள்ளன. என்ன செய்வேன்! என்ற சித்திநாயுடன் அடிக்கடி துக்கமுடையவனுமேன். சசனே! எனக்கு இப்பொழுது அதுக்காலம் செய்யவேணும், கருணை இருக்குமானால், ஸத்யமாக என்னை இப்பொழுது காப்பாற்றும்! பத்தி இல்லாத எனக்கு சசனே! உம்மையன்றி எனக்குச் சரணம் அடைய வேற கதி இல்லை என்ற நிச்சயமனதுடன்; வேதனையால் மறுபடியும் சொல்லுகிறேன். நான் பத்தியின்றிச் செய்த பூணூ எங்கே? சசன் எங்கு இருக்கிறார்! ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, தேவர்கள் அச்சித்தது எங்கே? பத்தி இல்லாத மனுஷ்யர்களுக்கும் உமது உருவம் காணப்படுகிறதில்லை, என்ற வேதாசம வாக்யங்களை நான் தத்வார்த்த மறைதலுடன் அறிவித்தேன். துக்கமுடைய முந்ருழர்களைக்கு எதிரில் விருஷபாருடாக அம்பிகையோடு கணங்களுடன், விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ஸ்தோத்தரிக்க ப்ரத்யக்ஷமாவீர், அப்புண்வசாலி உம்மை ஆனந்தமாகப் பார்த்து பாதங்களில் நமஸ்கரித்தான். அவனுக்கு அதுக்காலம் செய்தீர், அது போல் எனக்கும் தங்கள் ஸ்தோதாஷமாக அதுக்காலத்தே வேணுமென நமஸ்கரித்துச் சொன்னான். உடனே அவனை உமாபதி, ஸ்தோதாஷ மடைத்து; அம்ருத கிரணங்களால் பார்த்துச், செவ்வார்த்தைகளாகச் சொன்னார்.

குத்தாய்! உனது தபஸ், ஒழுக்கம், இவைகளால் என் னத்தோஷ னைத்தோ. சாத்தையுடன் நீ செய்த நீத்ய பூதனுயால் பயமில்லா னாய்விட்டாய். எவ்வளவுதவினிடம் உனக்குப் பூமியில் திவ்ய ஆகையோ? தனது தேவதூதராக உனக்குக் கொடுக்கிறேன் கேள்!

வினா:— இவ்விதம் பரமேஸ்வரன் சொல்வியதும் முனி கேட்டு கரோஷமடைந்து அவரிடம் அழுவிய வரம் யாசித்தான். விடியற் றோடும் உமது பூதனுக்குப் புஷ்பம் கொண்டுவரச் செல்லுதற்கு எப் பொழுதும் கா, காக்கன், கண்கள் புலி உருவமாக எனக்கு மக்களமாகச் சேருவதெனும்! மற்றும்; பரமேஸ்வரி எவ்விதம் இவ்விடும் உமது பூதனுய என் செய்தேனோ? அதுபோல் புலி உருவம் தரித்த உருவ னாய், எப்பொழுதுமே இருக்கவேண்டும், குறையோ? நிறையோ? செய்த குத்தாய் இனி சாத்தி அடைக! ஈசனே! இன்று முதல் என் பெயரி னாக இப்பட்டனம் வசை உலகங்களிலும் சியாதி அடையவேண்டும் எனது தேட்டதும்; எவராலும் அடையமுடியாத வரத்தை னத்தோஷத் துடன் என் அலறாக்கு கொடுத்தார், பிறகு னத்தோஷ சித்தமுடைய குத்தோ, மனதில் ஆனந்தந்னைவீர் அதிகமாக உண்டாயிற்று. முனி ஈசன் ஆதரவுடன் வணங்கி, அடிக்கடி மெய்கரித்த சிங்குன்.

பம்பு அம்முனிக்குப் பந்தி பாவனை உடைய பகவான் வரமளித்த டாகையுடன் ஆகாயத்தில் உடனே மறைந்தார். அன்றுமுதல் அம் முனிக்கு, வ்யாகரபாதர் என்ற பெயர் அடைந்து, அதிக ந்யாதி தடைத்தது. மதுபடி முன்போல் தினமும் பூதனுயே முந்யமாய்க் கொண்டே, விடியற்காலையில் பந்தியுடன் எழுந்திருத்து, முன் சொல்விய டாகையம் பயமின்றித் தினசரி ஸமஸ்த கார்பங்களையும் செய்து, உலகம் மெளனம் வகையில் வண்டுகளால் முடிந்த உலர்ந்த வாகனை உடைய புஷ்பங்கள் பலவற்றைக் கொணர்ந்து, பகவானுக்கு நீத்யம் பூதனு செய்து வந்தார். அன்றையே வெகுநாளம் கல்ல அறுஷ்டாண்டத்துடன் டாகையிதயாக வலிந்து வந்தார். இவ்விதம் இவ்வந்தயாயத்தை எவர் டாகத்தாலும், கேட்டாலும், வர்வ இஷ்டங்களும் அடைந்து, சிவ கரபுஷ்பமடைய வேறுதவாரும்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாம் அந்நியாயம்.

ஸ்துதீ:— இவ்விதயிருக்கையில்; ஸர்வ ஸந்தோஷத்துடன் சம்மரர் அந்நிரத ஆச்ரயமுடைய எல்ல ஜன்மாவின்னும் தபே உருவாகிக்குவத்திற்கு வினக்குப்போல் இந்நிற்கும் அப்புத்ரணைக் காண அவரது பிதா நேன்விப்பட்டு தனது தபே வனத்திலிருந்து வந்தார். வருகிற தகப்பனரைப் பிரீதியுடன் கேசமாசுப் பையன் பார்த்து, எதிர்கொண்டு அழைத்து, அங்கு பூமியில் எமஸ்கரித்தான். தகப்பனார் பையனை எழுத்திருக்கச்செய்து, அடிக்கடி கட்டி அணைத்து, அவனைப்பார்த்ததும்; பெரிய ஸந்தோஷமடைந்தார். பையனும் காண்பித்த வழியுடன், அற்புத உருவமுடைய ஸ்வர்ண தாமரைக்குள் தீர்த்தத்தை அடிக்கடி அவர் கண்டார். அச் சப்ச்ரேஷ்டமான தீர்த்தத்தில் உடனே செய்த ஸ்நான விதி உடையவராகி ஸ்ரீமூலஸ்தான நிலயத்திலுள்ள சக்ரனைப் பூஜைசெய்தார். பையன் எங்கு ஈசனை ஸ்தாபித்தானே? அங்கு ஆத்மாவுக்கு மடமுன்ன அவ்விடத்தில் ஈசனை விதிப்பாராயம் பிதா, பக்நியால் பூஜை செய்தார். வனத்தில் உண்டான மெதுவுள்ள கத்த மூலாதிசனால் பிதாவுக்கு திருப்தியெய்து வைத்து, அவ்விடம் பலரான் ஷுணம் போல் எழித்தது. இவ்விதம் வெருவாகம் சென்று, பிறகு ஒரு ஸமயம் முகிவ் ஈசனைப் பூஜைசெய்து, பக்நத்திலுள்ள பையனைச் சொன்னார்.

குழந்தாய்! உன்னால் எமது வம்சம் எங்கு பிரதிஷ்டை அடைந்தது. நீ ஸகல பூமியையும் உயர்த்தி, நித்யம் பரிசுத்தம் அடையச் செய்தாய், மறுபடி எம் வம்சத்திலுள்ள பித்தருக்களுக்கு எப்பொழுதும் பித்ருபத்திக்காகத் தனது கடனை ஒழிக்க மனதைத் திடம்செய், மூம்பு ஆச்ரமம் உன்னால் எவ்விதம் சத்தமாகப்பராகித்து அடைந்தனோ? அவ்விதம் இவ்விடத்தில் நீயும் இரண்டாவதாகச் செய்ய வேணும். ஆகையால் நீ விசேஷமாக என்னுடைய வார்த்தையைக்கேள், என மறுபடியும் மறு வார்த்தையை தம் பிதா சொன்னார்.

ஒழுக்கம், உருவம், அஸக்காரம், முதலியவை உடைய வலிஸ்டரது தன்னை பெண்ணை உனக்கு விதிப்பாராயம் தம்மபத்னியாகச் செய்து கொள்! என்றதும்;

காலத்தில் ஒழுக்கமுடைய வ்யாக்ரபாதரால் அக்ஷய்னிகையைக் கல்யாணம் செய்வித்து, உபமம்பு என்ற புத்ரனையும் அடைந்தார். வலிஸ்டரது தம்மத்திற்கு வத்ய உருவமுடைய தம்மபத்னீ ஸதிதேவி;

“உங்களுள் குழந்தை உண்டானதாகக் கேட்டு, தபோவனத்தினின்றே உதவையை அழைத்தவர சென்ற புண்ய வஷுனமூலன் ஸ்வேக உபகாரம் எடுத்துக்கொண்டு தன் ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டுபோய் தகவகை வைத்து, ஸர்வ உபகாரங்களுடன் வளர்த்துவந்தான்.

காலம்தோறும் மிகச் சாத்தையுடன், குற்றமற்ற காமதேனு பால் உதவதற்குக் கொடுத்து திருப்பிசெய்து வைத்ததில்; குழந்தை வளர்ந்த வந்தது. வலிவீட்டாது ஆச்ரமத்தில் அவர்களால் வளர உபகாரப்பட்டு வருகையில்; கொஞ்சகாலம் குழந்தைக்கு அக்கு விளைபாட்டாகவே சென்றது. அப்பா, தாத்தா, இரவரும் ரொம்பவும் நேசிப்பட்டவர்கள். அக்குழந்தைக்கு அதிக ஸ்வேதம் கொடுத்து வந்தனர். தன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாக குழந்தையாக உயர்வாகப் பார்த்த வந்தனர்.

காமதேனுவின் பால் குடித்து வளர்ந்த அப்பையன், மஹா நிகழ்ச்சியால் மறுபடி அங்கிருந்து தகப்பனார் ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டான். பால் சாப்பிட்டு வளர்ந்துகொண்டு வந்து வட்ட அப்பனைத் தகப்பனார் பார்த்த தன் ஆச்ரமத்திற்கு உதவியுள்ள சாத ஸ்வாஸ்தியையே அவனுக்குக் கொடுத்தார். அம்மா, அப்பா, இரவர்களாலும் ஆதரவுடன் கொடுத்த அனைவனைக் குழந்தை ஆதரிக்கவும், காமதேனுவின் பாலை நினைத்து அழ ஆரம்பித்தது. அப்பா மூலம் வருத்தமடைந்து வாடிக்கஷ்டப்படும் குழந்தை முன்னிலையில் தகவகை தகப்பனார் பார்த்த இவ்விதம் சொன்னார்.

தந்தையி் ஏன் அழுதுகொய் எப்பொழுதும் இங்கு அழுது என்ன சொல்வோமாயும் உண்மையாகவே என் ஒன்றைதவிர வேறு ஒன்றை உன்; என் அறிவிறேனில்லை. அந்தச் சத்தமான காமதேனு தபோவனத்தில் இருக்கிறதல்லவா? அதன் பால் ரஸம் என் ஒரு மையமும் தவிரேன் இல்லை. குழந்தையி் கேள் உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன். இப்பரமேஸ்வரனைத் தவிர; வேறு ஒன்றையும் இங்கு என் காண்கிறேனில்லை. முன்னொரு மையம்; மையத் தேவர்களுக்கும் தகவதி நித்யம் ஆனந்தம் கொடுக்கக்கூடிய நிறைய ரஸமுடைய அந்தம் கொடுத்தார். உனக்கும் என்னே பரமகதி. அவரது ப்ரஸாதத் தன் ஸர்வ ஸம்பத்துகளும் கிடைக்கும், எவச் சொல்லிய மஹாமான வடிவத்துடன் குழந்தைக்கு என்னைக் காண்பித்து வைத்தார்.

அக்குழந்தையும்; பால் சாப்பிடுவதில் ஆதரவுடையதாகி, கற்றிப் பார்த்து ஈசனது முன்னிலையில் மதுபடியும் அழுதது. பசி பயத்தால் கஷ்டப்பட்டு அழுதுகொண்டு முன்னிலையில் உன் பையனை வெய்யிலில் வாகிய புஷ்பம்போல், சங்கரர் பார்த்தார், கருணையின் பூர்ண புஷ்பம் போன்ற மலர்ந்த கண்ணுடைய ஈசன் பால் சாப்பிட இச்சை யுடைய அக்குழந்தைக்குப் பால் ஸமுத்திரத்தை உடனே கொடுத்தார். அப்பையனும் ஈசனின் வரமடைத்து, ப்ரஸன்ன மனதுடன் திக்குகள் எங்கும் தேர்விப்படத்தக்க வைபவமுடையவனும், துருத்து வந்தான். பிறகு பிதா வ்யாக்ரபாதமஹர்ஷி பரமேஸ்வரர் ஸக்தியில் இத்தரியன் களை அடக்கிச் செவ்வகை அடைந்த மனதுடன், ஆனந்தமளிக்கும் சைவயோகம் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

இடது காலைக் கேழே ஊன்றி, தாளிட்ட பூயியுடையவனாகி கஷ்டத் துடன் கொஞ்சம் வணக்கிய கைபாவத்துடன், ப்ரகாசிக்கும் உதார பத்தியுடைய மாப்புல்தானமடைத்தும், அவசவற்ற மரம்போல் உருவ மடைத்து, தேவதூதராக இருக்க அடைத்தும், அழகிய சரீரமத்தியில் அவசவற்ற பெரிய கார்பியுடைய ரொஸ்திடி, பற்களால் தொடப் பட்ட ஈர்க்கு துளியில் ப்ரகாசிக்கிற தாமரை போன்ற முகமுடையவ னாகி, கல்யாண குணமுடைய நீண்ட மூக்கு துளியில் வைத்த கண்ணு டையவனாகி, இனம் காற்றினால் புஷ்ப மலரின் வாஸனையோல் வேலித்து, பத்மாஸனத்தில் இருக்கும் முரிக்கு, ப்ரஸன்ன சித்தத்தில் பெரிய செவ்வகை அப்பொழுது உண்டாயிற்று. இவ்விதமிருக்கும் அவனுக்கு; ஒர் ஸமயம் யோக வைபவத்தால் க்ருஹித்த ஈசன் ஸமபந்த சுத்த ப்ரஹ்மரஸ்துத்தி உண்டாயிற்று. அச்சமயம் சங்கரர் க்ருபை யால் மோஹத்தை ஈர்ஹாரம் செய்ய செவ் யோகத்தால் துருட்டை ஒழித்து, ஆத்மஜ்ஞானமடைந்துள்ள முகிகளுக்கு, முன்பு தேவதாரு வனத்தில் திவ்ய தாண்டவம் ஏது காண்ப்புக்கப்பட்டதோ? அதைப் பார்த்துக் கட்டிஅனைத்த கழுத்துடையவனாகி, அவனுக்குப் பரமேஸ்வர னது பரமாத்ம தாண்டவம் மனதில் கட்டுண்டது. அது கிடைக்காத தால் அடிக்கடி துக்கமடைந்தவனாகி, கெருகாலம் அவிடம் சிந்தை யுடன் கஷ்டப்பட்ட சரீரமுடையவனானான். எத்தப் பூயியில் ஸாக்ஷாத் தாச ஆனந்த ஸமுத்திரத்தில் அம்ருதம் போல் ஈசன் தாண்டவம் செய்கிறாரோ? அவ்வனத்தில் தபவிந்நாச செவ் என ஆஜ்ஞாபிப்பது போல்சேட்டு மூலஸ்தானத்தைப் பூஜை செய் என எகத்துப் பிதா சொல்லியது எங்கே? இவ்வாவிட்டால் தானே அறியக்கூடிய வர்வ

1. கந்தரம் மூலமளிக்கவல்ல பரமேஸ்வரனது பாதாரவித்தத்தை எவ்
வ்வாறு சூழில் பார்த்தப்போகிறோம்.

உத்தம எனக்குப் பரமான அப்பாக்கம் இல்லையோ? எனக்குப்
பாடுபட்டான் உடிய சசன் பரமான ஜ்ஞானத்தால் ஆன உடிய
ஆனந்த தாண்டவத்தை எப்படி காண்பிக்கப் போகிறார்? எனக்கெட்ட
படைத்த மனதுடன் பிதாவின் வாக்வசத்தால் இதுப்பவனானான்.
உலகமாயினால் சசனது ஆனந்த தாண்டவம் காட்டப்படுகிறது.
பாடு அதில் மறுபடியும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற முனிக்குத் தன்
பட்டத்தைத் துலிப்பதில் காரணமடைந்தது. உன் பார்வையில்
தாத்தமுடைய அலங்காரம் எவ்வ மன்களமுடன் எவ்விதம் கர்த்தனம்
கொடுக்கிறார்? அவ்விதம் பெயர்கள் கேள்விப்படுகிறது. பூமியில்
தகை பரமானதல்லஜ்ஞான குரு. எவ்வ இஷ்டங்கள் கொடுக்கக்கூடிய
உதவன், சத்தமாய் வந்திருக்கமுள்ள பரமானந்த நித்யர், புண்டரீக
கலாபில் சரோஷ்டமாய் சத்தமுள்ள உட்புரமடைந்துள்ளவர். உத்தம
முள்ள அற்புதமாய் பரிசுத்தமடைந்த ஆராத உருவம். உண்மையுக்கு
புத்தமாய், ஆனந்தஜ்ஞான மூல உதயமுடைய வாலிஷுமணிய சாமி.
கந்த முக்திக்குச் சிதம்பரம். பரகாசித்த பரமஹ உருவம். தேவர்
மேல் சரோஷ்டர், பெரியதோர் சக்தி உடைய நிவ்யமான பெரிய
சகலமும் அவ்விதம் இருக்கிறது. இவ்விதம் மற்றக் கோடிக்கணக்
கான கோடி ஆகமங்களால் எப்பொழுதும் சொல்லப்பட்டும், கேட்கப்
பட்டும், உள்ளது. இவ்விதம் சொல்லிஉள்ள பரமான சசனது கர்த்தன
முடிக், அக்ஷரணத்தால் கங்கு விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

எவ்விதம் பூமியில் முன்பு காணப்பட்டதோ? அவ்விதமே சபை
முடிக் உள்ளது. அப்படி இருத்தும், பூமியில் முநிகளால் சசனது
காண்டவத்தைப் பார்த்தப்பட்டது. அது நினைக்கப்பட்டு, அது
பாடுகரும் இவ்விதத்தில் உண்டாகப்போகிறது. என மனமும் தாண்ட
வத்தைப் பார்த்தலேனுமென்ற இச்சை. முநிக்கும் துக்கம், எந்தோ
யும், சூரு ஸமுதாயத்தினும் மனம் முழுதி இருத்தது. மறுபடி விழித்த
புத்தரு சசன் அறாஹத்தால் இதுதான் யோகாநுபூத கர்த்தன
கந்தனம், எனப்படுத்தி உண்டாயிற்று. கருணாமூர்த்தி சசன் வாக்வத்
தாண்ட சிதம்பரம் இதுதான் என இவ்விதம் அடைந்த எனக்குத் தேவர்
கலாபம் கொடுத்துக் காண்பிக்கப்போகிறார்? என்று இவ்விதம்
பாடு நிச்சயித்த, வ்யாக்ரபாதர் வெருகாவம் அவ்விதம் இதர மன
நிலை இருத்த கர்த்தனத்தைக் காண இருந்தார்.

ஸ்திதர்:— முக்கனோ! இந்த அப்பாயத்தை எவன் படிக்கிறானோ? கேட்கிறானோ? அவன் முக்தி அடைகிறான்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேறாம் அத்தியாயம்.

ஸ்திதர்:— முக்கனோ! இவ்விதம் அம்மூலஸ்தானத்திலேயே வலித் தையில்; ஈசனது வகுமைக்கு அழகிய நிகித்தங்கள் உண்டாயிற்று. பின்பு வர்வசாஸ்திரங்கள் தெரிந்த பதஞ்சலி முநி அவ்விடம் கடுமையான தபஸ் செய்வவந்தார்.

ரிஷிகள்:—அவ்விடம் இவ்வித யோகத்தில் ஒரே மனமுடைய அம் முநிக்குப் பக்கத்தில் எவ்விதம் பதஞ்சலி வந்துசேர்க்கிறார்? என்றதும்;

ஸ்திதர்:— க்ரீர ஸமுத்தரத்தில் மல்வினைக் கொடிகள் விஸ்தீர்ண மடைத்த நல்முத்துப் போலும், பவழம் போலும், காஞ்சுறித்திலும் சுதவுபோல் உள்ள ப்ரகாசமடைத்த கல்பகவ்யுடைய பூங்கொத்து போலும், தேவரோஷ்டர், முநிகள், ரிரவினால் கந்தோத்தரிக்கும், வேத கந்தோதரமும், மணி தீபம்போல் ப்ரகாசிக்கும் பாம்புபோல் மாலை வரிசையுமுள்ள சேஷனிடம் கமலாபதி படுத்து இருந்தார். ஒரு ஸமயம் அந்த திவ்ய யோகநித்தரையை விட்டு, மெள்ள எழுந்து உட்கார்த்து, கெருகேரம் வரை சித்தினையில் இருந்தார். பிறகு கை உட்ப்பிய ரிரணுடன் மணி த்வீப்ரகாசமுடைய அவர் சில சில ணை காணமுடியாத பரமாணந்தமடைத்து கடைசியில் சொன்னார்.

அதை வக்ஷிதேவி கேட்டும், பார்த்தும், ஹ்ருதயத்தில் பீதி அடைந்தார், படுக்கையில் உள்ள அந்த சேஷனும், அக்ஷணமே பயமடைந்தான். ஆணத்தந்தால் பெருத்த சரீரதயாளமடைந்த விஷ்ணுவை தனது பாம்பு உருவப் படுக்கையில் தாக்க ஆதிசேஷனும் அப் பொழுது முடியவில்லை.

பிறகு அவ்விஷ்ணு, இருவர்களது பெரிய பீதியைப் கண்டு கண் விழித்தவரானார். அவை உலக இருட்டை சுணிக்காஸத்தில் ஸம்ஹாரம் செய்ய உதயபர்வதத்தில் ஸூரியன் உதயமானது போல் அங்கு காணப் பட்டார்.

தாமரைபோன்ற மலர்ந்த முகமுடைய விஷ்ணு, ஆனந்த முத்திரை உடைய விஷ்ணு விடிகுயற்காலை ஸந்தராதேவியை விதிப்பாராயம் தட்டிவந்து உபாவித்து, அவ்விடம் நிவ்ய மானிக்க மண்டபத்தில் செவ்வானைத் தோற்றரிக்க, எல்லாத்து அலங்கார ப்ரகாசம்போல் உடைய விஷ்ணுவுனத்தில், அலங்காரமாயிருந்தார். நிவ்யமான உடைய ஆனந்த அம்ருதத்தை மிச்சமில்லாமல் பானம் செய்து, ஸுதராமுடைய விஷ்ணு, ஸர்வகார்யங்களையும் விட்டு, அதிவேகமாய்ச் செவ்வா தைக்காரபோல், நீண்டு அடிக்கடி பூமியை யந்தனத்துடன் செவ்வா அடைவதுபோல் பெரியதாய் அடைத்து, பரமேஸ்வர பாவத்தை ஆதரவாகுபத்தடன் மதுபடி குறைவின்றித் திரும்பினார்.

திருப்பய பாவமடைந்ததும், முன்பாரமடைந்து சேஷன், விழித்து பார்த்து செவ்வா ஆனந்த எல்லாது எனப் பெருமூச்சுவிட்டு, ஆயிரம் தலை செவ்வா கண்ணால் புஷ்ப அர்ச்சனையும்செய்து, வெகுதோர் பூமியில் கண்ணெடுத்தத் தெரிவித்துக்கொண்டான்.

சேஷன்:— இன்று என்ன பவரானோ உமக்கு என் யோசனையுந் தருவதற்கு இன்றி இருந்தாராயம் யாது காரணமின்றி நினைக்க உடையதை இப்பொழுது ஸந்தோஷமாய் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும், கேட்பயமடைகிறேன். நித்யம் க்ருகை என்மேல் ஸத்ய பாவ இருக்குமானால்; இதன் காரணத்தை சொல்லும்! என்னை காப்பாற்றுக! என இவ்விதம் ஆதி சேஷனும் சொல்லியதும்; விஷ்ணு ஸந்தோஷத்துடன் மெதுவாக சொன்னார்.

விஷ்ணு:— சேஷர்! நீ பவத்தைவிட. தாமரைபோன்ற முகமுடைய ப்ரியை வக்ஷியும், பவமுடையவேண்டாம். உங்கள் இருவர் ஐகருத் இவ்விடம் என் இப்படி பவம் பெரியதாக எதப்பட்டது?

சேஷன் இப்பொழுது என்னிடம் எதை செய்தாரோ? அதை மறவேறாம் என்கொள். இங்கு சொல்ல கட்டாயம் முடியவே முடியாதது. அப்படி இருத்தும், அவ்வற்புதத்தை இப்பொழுது விஸ்வதாமரை சொல்லுகிறேன். சேஷனோ வாசிதான மனதுடன் நீகேள். துன்ப ஐதக்குருவுக்கு பூணூலை ஸர்வ தேவர்களால் செய்யும் சிவ பாகம் அடைந்தேன். அப்பொழுது கைவாஸத்திற்கு அலங்கார ஸப், தினம் சந்தரண நிரலில் அடைந்த, ஈசன் வணக்கும் என்னை

மலர்ந்த முகக்கண்பார்வையால் பார்த்து, மென் பக்கத்தில் உட்பட்டி
உட்காரவைத்து, அவ்விடம் ப்ரியமனதுடன் இருந்தார்.

பூமியில் எவ்வளவித்த எண்ணை கையைவெடுத்த அங்கு எழுந்திருக்
கச்செய்து; தாரம், சங்கம் முதலியன பூமியை பன்பதபோல் முரஜ
வாத்ய சப்தத்துடன் கத்தியால் அடிக்கப்பட்டது. செத்தர், கத்தர்வர்,
யகர்; முதலிய எண்கள் பார்த்துள்ள பார்வையுடன் வேதம், ஆசமம்,
முதலிய தத்வமூர்த்திகளால் அடிக்கடி ஸேவிக்கப்பட்டும் எண்களின்
பதலகூண்களோடு சேர்ந்த தானமும், மஹாத்மா காரதரால் கணம்
செய்யப்படும் கணமும், கைலாஸபர்வத மூலத்தை ஸந்தோஷமாய்
அடைவிக்க சேய்தன. அவ்விடம் திவ்யபூமியில் உட்கார்ந்துள்ள
சங்கரர் எண்ணிப்பார்த்து கொஞ்சம் மிரித்து சொன்னார்.

விஷ்ணுவோ! தேவதாருணத்தில் திவ்யமாக வெகு முநிசன் வலிக்
கிருக்கன். அங்கு அவர்கள் மனதை விசேஷமாக அறிய செல்கோம்.
அக்காரணத்தினால் சந்திரோதயம்போன்ற ஸமாணசாத்தி உடைய கான்
கொஞ்சம் கண்களுக்கு மோஹனமூல்கள் அழகிய உருவமடைய அவர்
சரிக்கிறேன். நீயும் அதற்கு உதெழுமடைய ஸ்திரீ உருவமடை என
சொல்லி, தன் அழகிய சரீரத்தை கசன் அவக்காரம் செய்து
கொண்டார்.

பிறகு கசன் ஸர்வ அவந்தாரமணித்து, தேவாஸுர கிரோரத்தன்
களது கார்தியால் ஹார்த்தி எடுக்கப்பட்டது போல் கால்களில்
தொடப்பட்ட திவ்ய மாணிக்கமைய மிதிஅடிக்கி அணித்து, அழகுடன்
சேர்ந்த வெண்மை கெளரீன சரீரமடைத்து, மாப்பு ப்ரதேசத்தில்
ப்ரகாசித்தி பூணூலும், பெரிய கைமேல் தொடப்பட்ட விபூதி தாரை
களும், இடது வலதுகை ப்ரதேசங்களில் கபாலம், டமருகம், முதலிய
ப்ரகாசமும், வெணத்தர்வ கலைபோன்ற மடிப்புக்களுடன்கேர்ந்த கழுத்து
ப்ரதேசமும், உதடுகள், பற்கள், ப்ரகாசத்தினால் முகத்தில் சேர்ந்த
முனைபோன்ற புண்முருகமும், அழகிய ஸமுத்ர அலைவில் வீசும் காத
வரை உள்ள மனோஹரமும், ஜகதமோஹனமடைத்து தொங்கும் கண்
களது கற்றதலும், நீருண்ட மேகம்போல் திவிலைஉடைய அழகும்,
சத்திர மண்டலம போன்ற செற்றி ப்ரதேசமும், கங்கு கற்றி விழித்து
ப்ரகாசிக்கும் செற்றிபொட்டும், அநிக ப்ரகாசமூல்கள் தேவகூடு அடை
பும் வண்டிபோன்ற அழகிய தலைமயிரும், பரமமூர்த்திபோல் ப்ரகாச

கூட சம்பந்தம்போல் கெரமடைந்த வேஷமும். அடைத்தார் பிறகு
மூலம் உருகும் அடிக்கடி புறப்பட எத்தனித்தோம்.

பதினேறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னாண்டாம் அத்தியாயம்.

தமிழ்நாடு:— பிறகு காணும் காணாது ஆண்டுநாளை பரிபாலனம்
செய்த உலகம் மோஹன சக்தியில் அபஹரிக்கும் விதமாக மும்மார
சுருட்டெடுத்தேன்.

கண்டுகட்டமுடைய ப்ரகாசம்போல் தலைமயிர் பாரத்தில் கட்டிய
காசைத படிப்பவனை இருட்டில் கைதாம் போல் வைத்து, நெற்றிப்
புறத்தில் எட்டாம் பிறை சந்திரனுக்கு மான அழகுள்ள நெற்றிப்
புறத்தில் வைத்து, ஐசன் மோஹனத்தால் ப்ரகாசிக்கும் மந்தன
புறத்தில் மத்பசேர்க்கையடைத்து, சபமாய் சலிக்கும் மந்தாம்
காசைத தாமரை போன்ற கைகளில் மலர்ந்த கல்லூர புஷ்பப்ரகாச
புறத்தில் பாதசிலம்பு ஒட்டியானம் இன்னும் அரேக ஆபரணங்களை அவன்
காதல், அவர் மயிர் காண் அடைத்தேன். காணும்; அச்சமயம் ஆதர
புடைய அகருமந்த என்னை முந் மோஹனத்திற்கு இதிலே தருதி யன
கூடாது புது செரிச்சலுடன் பார்த்து, காணின ஜெயித்த நீரர்களான
தகவல்களும் அவ்விடம் கணிக்காலம் முடியமாக இது என்ன! என்ன!
கூடப் பொழுதும் நினைத்து ஜெயிக்கப்பட போகிறவர்கள் அவ்வவர்?
பா கல்லது! கல்லது என புதுகசெரிச்சலுடன் பார்த்து, அதுமையம்
காண பகலான் உலக மோஹனசக்தி உண்டாக்க, மிரிப்பையும்;
கூடப் பொழுது என்னை பார்ப்பவர்களுக்கும், உண்டுபண்ணினார்.

பிறகு அவ்விடம் பார்வதியை நிறுத்திவிட்டு, 'என்னுடன் கூடவே
உலகிவையத்துடன் பூமியில் கட்டி, மந்திரபாவம் அடைந்தவரானார்.
கூடாவலா முநிகள், வேலிக்கப்படும் மனதினால் அடைய முடியாத
சுருட்டெடுத்தேன், அடைத்தார். அப்பொழுது முநிகளை மந்தனமுள்ள
கூடாவலா அடைய, அவ்விடம்தான் ஒருவராலே வெளிஅக்கணம்
கூட உருத்தார். விசுவநாத முடியாத பாதசிலம்பு சந்தத்தினால்
கூடாவலாத்து, மூன்று உலகங்களையும் ஸந்திராஷிங்க, பின்முருவ
கூட அடிக்கடி அவ்விடம் டமருக வாய்ப்பை சந்திக்க செய்தார்.

ஆர்மத்தில் உள்வர்கள் அவ்விடம் பிணைகொடுக்க வெளிவந்து
சான்று கோடிக்கணக்கான அபிசயங்களையும் பார்த்து அவ்விடம்
அவரை பின் தொடர்ந்தனர்.

பிறகு மன்மத பாணம் அவர்கள் சித்தமடைந்து வலப்பட்டும் அச்
சமயம் இங்குமங்கும் பிணைவாங்கும் வ்யாஜமாக சாண் அவர்களை அங்கு
தடுத்து; மறைத்தார். அவரையும் தலைமயிர் பாரத்தில் வைத்த கைபாக
முடைய ஒருவன் தொடர்ந்தும், இங்குமுடிச்சு அவிழ்த்தவனும், மேல்
புடவை எழுவினவனும், புன்சிரிப்பு காத்தியால் பொலிக்கும் கடை
உடையவனும், அவரது ஆலினை ஸூசத்தைப்பார்த்து யாசிப்பவனும்,
அன்னமில்லாததினால் அரிசியை சொண்டுசொடுப்பவனும், இவ்விதம்
எல்லோரும் வெளிவெளிப்பனர். அவர்கள் கைகளை அடைந்த மன்மத
அக்னி அரிசியை உடனே பக்கமாக்கியது. சிலர் விடுபட்டு தடுக்க
முடியாத காமபாண சித்தத்துடன் ஐன்மாலினால் பீடிக்கப்பட்டனர்.
சிலர் அவரைப்பார்த்தே பாதாம் என்ற புத்தியால் பிணைபை பூமிப்
பேசத்தில் கொடுத்தனர். சிலர் பாதரத்தில் புஷ்பத்தை எடுத்து,
சமஸ்காரம் செய்யமுயற்சித்தனர். சிலர் அவரது காலில் தாமரை
போன்ற மூலக்கை பார்ப்பவர்களைய வைத்து இறைத்தனர். அவர்
கைஅடைந்து வாடும் அப்புஷ்பங்களை சிலர் எங்குமுறமும் இறைத்
தனர். முன்மாதிரியே பூமியில் மறபடியும் பிணைபை கொடுத்தனர்.

சிலர் புருஷனைப்போல் பார்த்து வ்யாஜத்தைக்கமையில் புருஷ
னாகவே எண்ணினர். சிலர் மன்மதனை ரதி அற்றவர் போல் மூர்த்தி
கரித்தவர் என எண்ணினர். அச்சமயம் அடிக்கடி ஐந்து பாணங்களை
யும் விட்டும், மன்மதமூர்த்தி உத்தேசம்? என இவ்விதம் பலர் பேசினர்.
பிணை கொடுக்கவந்த எனக்கு இம் மோஹத்தை காண்பித்த இருட்டில்
சந்த்ரனைப் போல் தாங்கள் ஸூர்யனோ? அங்கு செவ்விரி? எனதுரைத்
தனர். சொல்லிய அங்குததானம் செய்து போதும்! இப்பாலனை இன்றி
உண்ணக்கூடாது. இது உமது இச்சையோ? சொல்லும்! என சிலர்
அகரை அணுகிச் செட்டனர். இப்பொழுது உமது பார்வைவாலேயே
எந்த வியாய்கள் எழுவினனோ? அவைகளை இவ்விடமே திருப்பிச்
கொடுத்து வேகமாக இவ்விருத்தசெல்லும்! கொடுக்காமல் ஒரு அடிஉட
லில் செவ்வக்கூடாது என, அவரை ஸந்தோஷத்துடன் கந்திரீ ஜனங்கள்
ஒரு மயமும் தடுத்தது. சிலர் கபடமாக பிணை எடுக்கும் அவருக்கு
தொங்குகிற க்தனங்களை காண்ப்பவர்களாகி இங்கு காருக்கள் என

கூட ஆரம்பமாகி காண்பித்தனர். என்ன? இவ்விட்டில் கார்பம்
கூடு தழுவிய வீதிகள் எனவும் சிலர் சொல்லினர். சாதனை
கூடு உட்கொண்ட பூமியில் புத்திக்கு எங்கு ஸந்தோஷப்படுகிறதோ?
த. ப. சாஸ்திரி அடையுமி! எங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லுமி! என
கூடு சொல்லினர். எந்த விட்டில் பிணை உமக்கு கொடுப்பதாக
சாஸ்திரி? தவ்விடமெல்லாம் சொல்லவேண்டாம்! என ஒருவர்
கூடு சொன்னார்.

கூடுக்கு அடைந்த ப்ராணம்போல் ஸந்தோஷமுண்டாக்கும்
கூடு அடைவித்து, மறுபடியும் அவைகளை திருப்பி கொடும் என்ற
கூடு சொல்லினர் என் கருவையினால் மண்மதலிடு எங்களுக்கு ஏது
கூடு தடைபடுகின்றபோ? அதுவரை காப்பாற்றும் என்ற பவத்தினால்
கூடு காத்தனர். அவ்விடம் சீராமாச வந்து சென்னை ஸந்தோஷத்
தடை சிலர் பார்த்து அந்த தரிசன ஆணத்தத்தினால் வெருரோம்வரை
கூடு எந்ததம் செய்தனர்.

தவ்விடம் எந்ததனவேலை இருந்தும் கங்களுக்கு ஆணத்த அபிபாயம்
கூடு அடைய, மண்மதனால் எவ் பலர் செய்ததை காண்பித்தனர்.
கூடுகளை அடிதாக்காமல் வைப்பட்டதுபோல்; அம்மதோஸ்துக்கு
கூடுகூடு, சில வந்திரன் வேகத்தினாலும், ஓடினர் சிலர் பிணைக்காக
கூடு காண உமக்கு என்! என மீன்னை பாத்தத்தில் போட்டனர்.
கூடுகூடு தவ்விடத்தை உடைய மண்மதன் என் எவ்வினா! என சிலர்
கூடுகூடு போட்டனர். சாதனை காக்கன் உம்கதையை அடைத்தவர்களா
கூடு காண்களுக்கு காந்தியை காண்பியுமி! என யாசிப்பதுபோல்
கூடுகூடு பகரத்தில் சிலர் அடைத்தனர். அவிழ்த்த தலைமயிர் பார
கூடுகூடு எழுத்து ஆபாணம்போல் அடைத்த மந்திரன், பிணைக்கு
கூடுகூடு தகை பகரத்தில் அடைத்தனர் தாமரை போன்ற விழியுடைய
கூடுகூடுகூடு, இவ்வு வந்தாம் அவிழ்த்தவண்ணம்; மண்மத பாணம்
கூடுகூடு எவ், அகர்மேல் கண்ணிகாவம் விழுந்தனர். இவ்விதம் வனா
கூடுகூடுகூடு கமலத் மந்திரன், நெக்சர்சன், கயதகையவர்கள், எல்
கூடுகூடு உமமத்தர்களானார்கள்.

தவ்விடம் அழகிய புருவசெரிசெலுடன் கண்ணகாவம் மிக்க
கூடுகூடுகூடு; காண அடிக்கடி கம்பீரமாக பார்த்து இவ்விதம்
கூடுகூடு மந்திரன் இருந்தனர்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறாம் அத்தியாயம்.

வினா:— மஹாத்மாக்களான எல்லா தபஸ்விகளும், பெண்களும், உடைய சரண் ஸந்தியில், என்னால் செய்யப்பட்டதை இனி சொல்லப் போகிறேன்.

அங்கு முநிகன் எல்லோரும் இவன் ஸாதுவான ஸ்த்ரீ இல்லை, தபஸ்வியும் இல்லை என்று என்னை எண்ணினார். அவ்விதமே கான் கூணிகளாவத்தில் ஸ்த்ரீ உருவமடைந்து, ஈரனது ஸந்தியில் பக்கத்தில் மென்சு சிரிப்புடன் அழகிய உருவமடைந்து, போதித்து, உல்லாசமாய் ப்ரகாசிக்கும் பரீதையில் விப்போன்ற புருவங்களில் மழுக்காமல் கெட்டியாக, கங்கு பூட்டிய பாணங்களை ஆச்ரமஸமீபத்தில் போட்டது; முநிகனின் கண்களுக்கு குறையில்லா கண்பரீதையை செலுத்த கான் உத்தேசமாக செய்கையில்; அவ்விடம் தபஸ்விகளது பெரிய தபோ வீர்யத்தினால் யஜ்ஞஸூத்ரமின்றி தனது வக்ஷஸகணம் முழுமையும், ஜடாபாரகட்டையும், கையில் உள்ள குத்ராசுக்களையும், மிருதுவான மானதோலையும், பரம கைத்யமாக எங்கள் பேரில் விட்டனர்.

பின்பு அவர்கள் என் பரவசமாகி என் பிரதா சரண் அவ்வளவு? என ஸந்தியிலேயே ஆகையை என்பேரில் அப்பொழுது கொடுத்தனர். ப்ரம்ம வித்தகனால் அவ்விடம் கானும் குறையில்லா தேஜஸ் அடைந்து, ப்ரகாடனபரமாக, இவ்விதம் மெதுவாக ஆச்ரமவீதியில் ப்ரம்மத்தினிடம் பரமஆசை அடைத்து, அடிக்கடி என் மூகம்பார்த்து, ஜன்மாவின் அபசார தோதுவை கேட்டனர்.

பிரகு அவர்களில் சில வயதான முநிகன் கோபமடைந்து, அடிக்கடி பயமின்றி ஆச்ரமங்களை அடைத்து, ப்ரகை வ்ருத்தியெய்வன் பாரி என்றனர். ஸாத்விகஸ்த்ரீகன் பாதிவ்ரத்யமே ஜகத்தில் இருப்பிட மடைந்துள்ளது என கூணிகளாவத்தில் அதி உத்ரமாக தவம்ஸம்செய்ய, அவ்விடம் அதி கொடுமைஉள்ள பாணங்களை விட்டனர். ஸ்வ முநிக னால் விடப்பட்ட அவை, உடனே நிகர்த்திரித்திரதாமி, சரத்தமடைத்தது கண்டு, கோபமாகி மறபடியும் கண்டனர். உடனே நியமத்தை நிறுத்தி, குண்டங்களை உண்டாக்கினர். அதை தடுத்து செல்லுபவர்கன்போல்; இதுதான் தாண்டவம்! இப்பொழுது கான்ம! என சொல்லினர். மஹா ஜ்வாலையுடைய அக்னியை எடுத்து, அவைகளை, ஜெயித்து, அவ்விதமே மத்ரஸுபம் ஆகுமி என செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

கடவுளிடமிருந்து வந்தவரும் விடுக்கு உரிதமானது என தேவ பகவதின் காரணமாக, ஈசன், இரவுகளும் முகங்களும் வேலிக் கட்டிடம், கத்தமானவனை உத்தேசித்து, ஸர்வதோஷங்களையும் காலகால, ஸ்ரீகன் விசாரயின்றி, ஆபிரகாப் பாயோகம் செய்தனர். தனது கைமுடைய அவர்களது மந்தர்களில் கோபாக்கி ஜ்வலிக்க, தனது காலகால காலகால பெரியபயப்படும் தன்மையை அவர்களிடம் காண்பதற்காக; அந்நேரமாக குடைபோல் ஜ்வலி உயரமாகி கண் களைகு பல்பலம்போல்; கருவிகத்தது அவ்வ. அன்னியினின்று உத்தேசி புலி உண்டாயிற்று. அது எல்லா திக்குகளும் பயங்கர காலகால பாதிக்ந்ததாயி, வேமாய் ஸர்வ ஹாரகன ஈசனிடம் உத்தேசித்தது.

பிரத அகலிசாரும், ஸர்வதோஷத்தினால் புன்மரிப்புடன், அப் பகவதின் புதிய கையினால் கொண்டுசெய்து, அதன் தோலை பட்டு கைகாலபோல் உரிதமாக தாங்கினார். பின்பு அன்னியினின்று பயங்கர காலகால வேலிக்கும் தலையில் அன்னிபோல் பயங்கரமாகப் ப்ரகாச காலகால ஸர்ப்பக்கன், கிஷிகளால் விடப்பட்டது. அது வேமமாக காலகால வந்தது. பயங்கர வேகத்துடன் வரும் ஸர்ப்பக்கனை, காலகாலமாக தன் கைகளில் கையங்களைப் ப்ரகாசமடையும்படி தன்னார். அவர்களது முகம் சந்திரைப்போல் பக்தி உன்னமுக் கைகளை. தன் உருவத்தை கருணையால் கெரிச் கொடுத்தார், அவரது காலகால தாண்டல காலகாலபோல் இருந்தது. கந்திரிகளும் கண்டு காலகால செய்ய ஆரம்பித்தனர். மற்ற அழகுடைய கை அடைத்த காலகால காலகால பரக்கப்பட்டது.

கெத்தியில் காலகாலையும், கழுத்தில் காலகாலும், கொண்ட ஈசன் கைகளும் அன்னிகளுடன், அவர்கள் முன்பு சாப்பிடாமல் அது காலகாலபுடன் பன்முகமடைந்தது, பூத உருவமே என காலகாலபுடன். கெருப்புகளோடு கண்ணினின்று ஜ்வலினைக் கக்க, கிரலின் கட்டிடகத்தில் பெரிய கீண்ட பற்களடைத்ததுபோல்; அவ்விதமே காலகால ப்ரகாசித்தது.

பாப்பு கட்டிக்கன் வேலிக்க, பலயில்லா மஹாவேகத்துடன் காலகால கைபுமடைத்தது. அதை ஸர்வதோஷத்துடன் காலகாலபுடன் காலகால கை முகமாகவே கினைத்து, தாமரைபோன்ற காலில் போட்டு, காலகால கீடமாக அடக்கிவைத்தார். தன்னால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது

எல்லாம் ஜெயிக்கமுடியாமல் எஷ்டமடைத்து, வேகத்துடன் ரோபத் தினால் அவர்மேல் அக்ஷியை முக்கிள் வாரி இறைத்தனர் அவ்வீசனும், ஜலகலை சகரத்துடன் சேர்த்து வேகமாய்வதும் அதை, மக்ஷமாச கூப்பரதேசத்தில் வினையாட்டால் எடுத்து, அணித்தார். மறபடியும் அம்முக்கிள் அடிக் கோபமடைத்து, இது என்னி என்னி என நினைத்த அவரிடம் மக்தரங்களைப் ப்ரயோகித்தனர். முக்கிளால் விட்ட மக்தரங்களை சசன் கையில் தாங்கி, கோடிப்ரகாசமுடைய கார்த்திக்கு வமான மாக அவைகளை கால்களில் அணித்தார். பிறகு அவ்விடம் சசன் சலிக்கும் ஐடாபாரத்துடன், சேர்முக சித்தமடைத்து, மெதுவாக தாண்டவம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

பிறகு அம்முக்கிள் மோஹமடைத்து, பாணம் இல்லாத வில்போல்; கூணிகளாலம் சித்தையுடன் இருந்தனர். பிறகு அம்முக்கிள் அவாறு ஆணத்தாண்டவ வேகத்தால் பூமியில் கூணிகளாலம் பெரிய மோஹ மடைத்து, விழுந்தனர். அவ்விடம் தானும் அவர் பக்கத்தில் இருந்த தாண்டவம் கண்டதில் இதுவரை பாராத பெரியதோர் பயமடைத்து எத்தேஹ மடைத்தேன்.

பாம்பு கண்ணம்ப்ரகாசிற்கும் கையுடன் என் தீதியை வேகமாக நிகர்த்திசெய்து, அவ்விடம் பார்வதியை சசன் நினைத்தார். உடனே அவளும் அந்நேகத்தே சேர்த்தார். பம்பு அவர் ஸமீபமடைந்த பார்வதிக்கு, அப்பொழுது ப்ரீதியுடன் தேவர்கள் புஷ்பவர்ப்பத்தை இறைத்தனர். கான் அவ்வற்புத்ததை மக்ஷமாசமாய் பார்த்து, மோதலினி உருகம் விட்டு, அவர் ஆங்குக்கு வ்வபாவமாய் அழகிய விஷ்ணு சரீரமடைத்தேன். பிறகு பார்வதி; சசன் பக்கத்தில் எப் பொழுதும்போல்; அவருக்கு அவக்ஷரமானான். தாமரைபோன்ற முகமுடைய அத்தேவி எவ்வதி எவ்வதி என எண்ணிப்பார்த்து எத் தோகத்தினால் வெருகாலம் ஆனத்தித்தான். பிறகு இந்த கான் திருக்களில் ப்ரகாசிக்க, பொன்னிர ஐடாபாரமடைத்து அவர் அசைய தாமரைபோன்ற கையில் ப்ரகாசிற்கும் அக்ஷி உருகம், கருணைவடிவம் போல் கண்ணுக்குப் ப்ரகாசமடைத்தது. அது எல்லாதிருக்களிலும் ககதர்ரம்போல் அங்கு ப்ரகாசித்தது. டமருசப்ரகாசத்துடன், காலாச் தகர்மாதிரி தடுத்தவரிசைகள் எட்டுதிருக்கும் அடைத்து, எவ்வ உலகம் களில் அது ஆதரவுடன் மெல்லிக்கிறதாமி தாமரைபோன்ற கால் களில் செம்மஞ்சிரெழும்பு சேர்த்த பாதலிளம்புகள் காண, பக்கத்திலுள்ள

பாஷாத்தே பெரிபதோர்பயம் உண்டுபண்ணுகிறதுபோல்; கண்டது, பாஷா ஆபாஸங்கள் ப்ரகாசிக்க, சத்தம் உலர்ந்தா வேகமாக ப்ரகாசிக்க உத்தேசம் உடுத்திய சசன், அப்பொழுது தாண்டவம் செய்ய உத்தேசித்தார். கணைந்த பாதத்துடன் சலிக்கும் அழகிய பாநிலம் உடையவனை எட்டிக்கொண்ட அவரை என்னும் சங்கு பார்த்தப் பட்டி.

உதேதில் பயத்தினால் எழும்பும் உமாதேவியை க்ருபையுடன் தடைய பார்த்து, ஆனந்த தாண்டவமும் செய்து, உனக்கு இதோ ஆசாத தாண்டவராவம்! என பார்வதிக்கு சொல்லி, விருஷபத்திற்கும் கைதாண்ட உண்டாக்குக! என எட்டினையும் செய்தார். ப்ரகு பாஷாபாஷாத்த ரிஷியன் எல்லோரும் சில சந்தர! என வியைத்துடன் பாஷாபாஷாவி, மல்காரம் செய்தனர். அவ்வீசனும்; அம் முடிகர் ஸ்ரேஷ்ட தாண்டவ தர்சனத்தைநாளை ஜ்ஞானத்ருஷ்டியையும், கொடுத்த பா அப்பொழுது சசன் க்ருபையுடன் சர்த்தனம் செய்பவராய், தகவன் கண்டனில் ப்ரகாசித்தார். புன்சிரிப்பு விவாஸங்களுடன் கை நுடையுட்கு சர்த்தனமும் செய்தார்.

அவர்களது அபராத்தனை துன்பப்பவர்போல், அப்பூதத்தை மேலு ஸன். அதன்மீது ஏறி நின்றார். அவர்களது ஜன்மார்த்த பரபவனை பாஷா சொப்பியை, ஒரு கால கணைத்த ஆனந்ததாண்டவமும் செய்தார். தகவனவினது கண்டனில் அவ்வீசன் க்ருபை உதயமாகி, பாஷாபாஷா தாண்டவம் அங்கு ரிஷியனால் பார்த்தப்பட்டது. ஆச்சரியத் த்ருபை கர்தோஷமடைந்து சசன் சர்த்தனத்தை பார்த்து, கையி லுத்தே தண்டம், மண்டல இவைகளை சீரமாக மேலேதுக்கி கை உடைய கண்ணம் பொன்னிறம் போன்று கலக்கும் ஜடபாரபாஷா துண்ட சிலைது ஆனந்தராவத்திங்கேர்த்து, கர்தோஷசித்தத்துடன் உடிக அகர்களும் சர்த்தனம் செய்தனர். கோடிக்கணக்கான மிர டகவன் அனந்த தேவர்கள், அவ்வீசனை புஷ்பாஞ்சலியுடன் காந்தி சாத அடைத்து, கர்தோத்தரித்தனர். சாரதர் முதலிய மேதாவின்க னையுடைய கைகளால் கானம் செய்யாமல், ஒன்றம் அறிவாது ஸ்ரேஷ்டனார் இருந்தனர்.

அவ்விடம் அவர் முன்னிதியில், இருந்து குறையில்லா சர்த்த கைத கை பூதங்களும் செய்தனர். அப்பொழுது கொஞ்சமும்

அவர்கள் வேட்ப்படவில்லை. ஸர்வ கணங்களும், வேதமாக இத்தரியக் கணோடு மதாந்தமாய் விழுத்தும், எழுத்தும், எத்தனம் செய்தன.

பிறகு ஈசன் முகினை ப்ரியடைத்த சித்தத்துடன் சொன்னார். ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, இத்தர்ன், தேவர்களுடன் கூடிய முகினை! குறையற்ற இத்தர்கு முன்னேட்ட வார்த்தையை என்னிடம் கேளுங்கள்!

பரமானந்த கடலில் பூர்ண சத்த்ரோதயம்போல் எனக்கு இது உண்டானது. இவ்வானந்த தாண்டவத்தை இது சிலநிநம், என்ற புத்தியால் நீங்கள் என்னி, இவ்வனத்திலேயே எத்தனம் செய்யும் இடத்தில் சிலநிக் ப்ரதிஷ்டை செய்து, நீங்கள் இத்தரியமடக்கி, பூணு செய்புந்நி போக மோகந்களுக்கு ஒரே ஹேதுவுள்ள, சுத்த லிங்கபூதையால் மற்றவர் அடையமுடியாத பரமபத உருவமடைபுந்நி! என இவ்விதம் சொல்லி, ஈசன் அம்ருததாரை ஒழுகும் மார்த்தம் தெரிவித்து, அவ்விடமிருந்து பார்வதிபுடன் வேதமாக மறைத்தார்.

பிறகு தேவர்கள் அப்பாவனை அடைத்தவர்களாகி, அவர்சென்ற திசையே ஸந்தோஷமாக எய்க்கரித்து, ஈசனை மதுபடி பார்க்க ஸந்தோஷமடைத்து, வந்த வழியே திரும்பினர்.

சேஷனோ! மிச்சமுன்னவர்களும், அதே பாவனை சித்தத்தில் அடைத்ததுபோல்; ஆளுங்கள். யோகநித்தரைக்கு திரும்பாத எனக்கும் அதையே நினைக்க இப்பொழுதும் காண்கிறது.

பதினான்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

அன்புடன்கேட்ட சேஷனுக்கு விஷ்ணு ஈசனது தாண்டவ வைபவம் சொன்னார். ஈசனது எத்தன விசேஷத்தை கேட்டவுடனேயே சேஷன், கண்ணில் ஆனந்தகண்ணீர் பெருக, அஞ்சலி செய்த சிரமுடையவாகி, அத்தாண்டவம் பார்த்தவன்போல் ப்ரகாசிக்க, சிரஸால் ப்ரியடைந்து, அப்பொழுது பெரிய ஸந்தோஷமடைந்தான். அப்பாவனை அடைத்த சேஷனை விஷ்ணு பார்த்து; தாமரைபோன்ற ஹருதயத்தில் ஸந்தோஷமாய் நினைத்தார். அந்த சேஷன் என்னால்

கண்டு எடுக்கும் ஸூரியமண்டலம்போல் அடைத்த வெண்தா தாண்ட வத்தைந்நாண தபஸ் செய்ய ஆரம்பித்தான். ஜீவனைவைத்த கீற்ற ஆறாரம், பின்பு அதுகூடவில்லாமலும், ஆத்மவாயுவையும் விட்டு ஒரு பிடிப்பும் இன்றி, தபஸ்செய்ய ஆரம்பித்தான். ப்ரம்ஹமடைந்த நித்தத்தால் அநேகரகச் சேஷனுக்கு அறிவாமல் சென்றது. அதை அவன் அறியவில்லை. கீர்த்தன நரிசனம் நான இச்சையுடன் உன் எவ்வோரும், பார்க்கும்படி உடனே திவ்யதன்மையை அடைவிப்பது போல் இருந்தது அதி உகரதாபம் உண்டாக்கும் ஸூரியனிடம் வைத்த கண்ணுடையவனாகி கீர்த்தில் சக்திர கிரணங்களால் கொஞ்சம் மெலித்த தன்மையும் அடைந்தது. இவ்விதம் தபஸ் செய்கையில்; சேஷனுக்கு ஸ்தா உச்சித்தத்தில் ஈசனிடம் பந்தி விருத்தி அடைந்தது. தேவதாருவனத்தில் தபஸ் செய்யும் முனிசனது மனதை கண்டு அறியவே, முன்போல் அடைந்ததாயிற்று. இவ்விதமிருக்கையில்; சேஷன் மனதை அறிய ஆசை உடைய ப்ரம்ஹன்; கேசமாத ஹம்ஸ லாக்ஷமேறி அவன் எதிரில் தேவன்றினார். அப்பொழுது சேஷனும் நித்யரான ப்ரம்ஹனை கேரில்சண்டு, அவ்விடம் அவருக்கு அச்சம் முதலிய பூணுகுணச்செய்தான். ஆதாயுடன் சேஷனும் கெடுத்த பூணுகுணை ப்ரம்ஹன் அடைத்த, பூமியில் இருந்த அவனைப்பார்த்துச் சொன்னார். சேஷனே! கருமமயான தபஸினால் போதும்! எத்த வந்து வினிடத்தில் உனக்கு இச்சையோ? அதற்கு தபஸ் எதற்கு? கான் இப் பொழுது உனக்குக் கிடக்கமுடியாத ஸமஸ்த வாரங்களையும், கொடுக்கிறேன். போகத்திலோ, வித்யையிலோ, முத்தியிலோ என்ன நிதி உண்டது?

என்ற ப்ரம்ஹனினால் இவ்விதம் சொல்லி இவைகளை சேஷன் கேட்டு, ஈசனது மன முகையவனாகி இனிமைபான பதில் சொன்னான்.

ப்ரம்ஹனே! கீதான் சொல்லுகிற இவ்வார்த்தகளில் எனக்கு ஆசையி்லை. கீதமான ஈசனைப் பார்ப்பதற்கே பெரியதோர் தபஸ் செய்கிறேன். ஈசனே எனக்கு கதி வேறு ஒருவருயில்லை. எனக்கு அவரே கிடக்கமுடியாத இஷ்டவஸ்துக்களை கொடுக்கப்போகிறார்.

என்ற அவ்வார்த்தையை ப்ரம்ஹன் கேட்டு ஆச்சர்யமடைத்து, மனதோடு அவனுக்கு கெட்டியாக அறிய அப்பாவத்தை மறுபடியும் சொன்னார். அவருடைய வருகையால் எனது அடைய பெரிய தபஸ் செய்யப்படுகிறதோ? அதை எவ்விதமாலும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன்.

ஹைதர அலி எனக்கு உண்மையைச் சொல். எதை அடைய ஆதரவு உடையவர்களுக்குப் போ? அதையே என் சொடுக்கிறேன்.

சேஷன்:— இவ்விடம் அதிகமாகச் சொல்லி என்? என் வார்த்தைகளைச் சொல்! உம்மாளும், மற்றவர்களாலும், எனக்குக்காரியமில்லை. எனக்கு உடையவர்களுக்கு என்ருத் தேவைமில்லை.

ஹைதர:— மற்றவர் ஆதரவின் மீது மனப்பான்மை விடுதலையாக மறந்தவர்களை, பதில் சொன்னார்.

சேஷன்! என் வார்த்தைகளில் ஆதரவு உண்மை இல்லாமல் இருக்கக்கூடியது, எதை உத்தேசித்த உன்னால் கீழ்ப்படிபெரிய தபஸ்வியாக இருக்கிறது?

சேஷன்:— ஈசனது சித்தமுடையவனாகி, மனதில் மற்றவர்களைப் போல, வித்தை, சித்தி, முத்தி இவற்றால் என்னப் பார்ப்போமெனம்? இவ்வாறு உன் முன்னோர்களுக்கு எது காண்பிக்கப்பட்டதோ? உன்னை உத்தமப் பார்ப்பதற்கே எனக்கு ஆதரவு உண்டாகி உள்ளது.

ஹைதர:— உன் தபஸ்வியைச் சொல்லிச் சீர்தந்தினை உன் ஆதரவு உடையவர்களை. அநேகமாக அடைய முடியாததை இச்சாசனம் உடையவர்களை. குறையில்லா ஈசனிடம் நிவ்ய யோகினை உடையவர்களை உத்தமப் பார்ப்பதற்கே எனக்கு ஆதரவு உண்டாகி உள்ளது.

சேஷன்:— எனக்கு ஈசன் தானாகவே அந்த ஆனந்தத் தானம் உடையவர்களைப் போலிருக்கிறவர்களும் உடையவர்களை என் உத்தமப் பார்ப்பதற்கே எனக்கு ஆதரவு உண்டாகி உள்ளது.

ஹைதர:— சேஷன்! வெகுநேரத்திற்குமுன்பு எது உத்தமமாக இருந்த பெரிய சீர்தந்தை என் காண இச்சாசனம்? அது தடுக்கப்பட்டது.

சேஷன்:— எனக்கு பரம சந்தாப காணத்திலும், பெரிய தபஸ்வியாகவும், சீர்தந்தை இல்லாமல் போனாலும், வேறு தேவை இல்லை.

ஹைதர:— சேஷன்! நீ இவ்விதம் பரமசந்தாப காணத்தின் கருத்து தனிமையில் பார்க்கிறதா யிருக்குமெனவோ; ஆதரவின் கருத்து காண தனையில் என்னசெய்யவேண்டும்?

சேஷன்:— இந்த ஐம்மாவில் ஈனது தாண்டவம் பாராமல் போனாலும், அடுத்த ஐம்மாவிலாவது அதைக் கட்டாயம் பார்த்தே திருவேன். அதில் ஸந்தேசமில்லை.

என்ற சேஷனது அந்த ஸ்திர பாவனையைப் பார்த்து ஹம்ஸ வாஹனம் விட்டு, உடனே வ்ருஷபாகுடாசுர இடது பக்கம் பார்வையடைந்த அந்தநாசிர்வர உருவமுமாயி காணப்பட்டார்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாந்தாம் அத்தியாயம்.

பிறகு சேஷன் எடுக்கிய சரீரமுடையவனாகி, சங்கரரைப் பார்த்து அஞ்சலி செய்து ஸ்தோத்திரம் செய்தான். ய்னைபோன்ற கையை உடையவரே! மூன்று கண் உடையவரே! இனம் சத்திரனை நிரலில் உடையவரே! ஸ்ரீமானான தேவரே! உமக்கு மெஸ்காரம். அஜ்ஞானத் தினால் ஏன் செய்த அபராதமெய்வாம் பொருத்துக்கொள்ளுமி கால கண்டரே! கொரோதனே! கடனத்திற்குத் தலைவரே! உமக்கு மெஸ்காரம், என ஆனந்தத்தில் மூழ்கிய சேஷன், அப்பொழுது சங்கரனிடம் கஷ்ட மடைந்து தண்டாகாரமாக மெஸ்கரித்தான்.

பிறகு ஈசனும், அவனது சமீபத்தில் வ்ருஷபாகுடாசுரன் சென்று, கையினால் எழுந்திருக்கச் செய்து, சேர்மாக அடிக்கடி ஆலிங்கனம் செய்தார். அவ்விடம் ஸர்வ இஷ்டக்களையும், பரம ச்ருதபவையும், கொடுத்தது, அவன் நிரலில் கையால் தொட்டு, அணுகரணித்தார் சேஷனே! உனக்கு இச்சமூகம்வரான தபவிய்வரமம் எனது அற்புத தாண்டவம் காண முடியாதது. உனது தபவிய் வசமாகிய கான், இனி எப்பொழுதும் காண்பிக்கப்போகிறேன். அது சம்பந்தமான கஷ்டத்தை விட்டுவிட்டு நீ இது! போதும்! எனது ஸ்வரூப உண்மை உலகத்தினிலும், அநி ரகஸ்யமாக, தானே ப்ரகாசித்து, அறியத்தக்க தாகும். என் ஸம்பந்தத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். கேள்! இம் மாயை ப்ரபஞ்சத்தில் உண்டாகி, கர்மாவிய் ப்ரிதப்பவனாகி, மரணம், ஸூசம், துக்கம், பயம், த்வேஷம் இவை ஒன்றினாலும் என்னை அறிய முடியாது!

கூந்தல் என் குடம்; மண்ணினால் செய்யப்பட்டே உண்டா
கட்டி அக்கீதமே கருஷ்டம். ஸம்பந்த காரியங்களும், மாயையி
கொண்ட பொருள்பட்டிருக்கிறது என உணர்ந்து கொள்ளும்! எனது உருவம்
என உணர்வாய் சொல்லப்படுகிறது. அது ஸகலம், நிஷ்கலம்,
சுதந்திரம்! ஸகலம் என்பது இத்திரியங்களை அடக்குபவர்
ஸகலமான அடையவும், தயானம் செய்யவும், உன்னது. நிஷ்
கலம் என்பது; உருவம் அற்றம், பார்வை அற்றம், குறையில்லா
பார்வை அடைபார்வை முடியாத மனுஷ்யர்களை அடை
தலை அடக்காமலும். அப்படி இருத்தும்; எந்த புத்தியால் என்
து அடைந்தது. இரண்டற்றது, அகங்காரமற்றது, பரமமற்ற உன்னவர்
பெற உணர்வார்த்த ஹேது. மனுஷ்யர்களுக்கு எனது கருபா
வாய் உணர்வதால் மலங்கள் சுத்தம் செய்யப்பட்டு, குரு உபதேசத்
து அடைந்த பொருமை உடையவர்களே எட்டாயம் பரமம் எட்டு
தததது. சூத்திரியுள்ளதாக என் இருக்கிறேன் என அறிவிக்கின்றன்.

எனது உற்றொன்று, உருவம் இவை கெண்மையால் நித்யமடைந்து,
பாசவாத, என்பது. இவ்விரண்டும், அதன் இருபுறம் உருவமுள்ள
சுதந்திரம், பரமமய ஆனந்தம் என அதை என் சொல்லுகிறேன்.
உருவம். எனக்குப் பெயர், பரஹ்மனம், பராத்மம், அநிசுருத்தம்,
சுதந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. சேஷனே! உனக்கு மற்ருென்றும்,
பாசவாதம். என் விதானமுள்ள அந்த பஞ்சசூத்திர காரியங்கள்
பாசவாத. உத்தரன் என நிவ்ய நாண்டவத்தையே சொல்லுகிறது.
பாசவாதமும், உண்மையான ஆனந்த கர்த்தனத்தையே, காரண
பாசவாத காரணப்பற்றிச் சொல்லுகின்றன. அதன் ஹேதுவுக்கு
பாசவாத, காரணம், அநிசுருத்தம் முடியாதது.

பாசவாத ஸேவிக்கும் அத்தேவதாருவனத்தில் முன்பு ஸர்வ
பாசவாத, காரணம், முதலானவர் எதிரில் ஆனந்த ஸமுத்ர அநிசுருத்தம்
சுதந்திரமாய் ஆகும் பொழுது, தானே அநிசுருத்தம் ரஸமுள்ள
பாசவாத என் சொல்லையில்; அப்பொழுது அத்தேவதானமும், அப்
பாசவாத நாண்டவமுடியாத வெருகாலம் பூமி முழுதும் சலிக்கிறதாய்
பாசவாதது.

காரணாலம் எஞ்ஞான்றதாலும் பூமி கஷ்டமடைந்ததைப்பார்த்து
பாசவாதமும் ஒழுங்காக கர்த்தனத்தைக் குறைத்தேன். ஆகையால்
பாசவாத இப்பொழுது அதை முக்யமாக காரணப்படுத்து, என் செய்ய

இந்த ஸ்தலம் மிக்கபொருத்தமில்லை. எனவேகமாக அதைப்பொறுக்க, பெரியதோர் திவ்ய ஸபை பூமியில் இருக்கிறது. என எண்ணி அங்கு ஸர்வ ஸ்தித்திற்றேகே என் இருக்கிறேன் எனார்.

ஸ்ரீநாதர்:— விவனது வார்த்தையை சேஷன் ஆதரவுடன் கேட்டு, மறுமையும் வணங்கி, எமஸ்கரித்து, கொஞ்சம் சொன்னான். பூமியில் அப்பேர்ப்பட்ட ஸபை பாக்யத்திற்காக இருக்குமானால் ப்ரபஞ்சத்தில் ஆசமம், வேதம் இவை எல்லாக்கு எல்லாம் முடிவு என ஏது நினைக்க முடியாதோ? அச்சபையில் எனக்கு ஸாக்ஷாத்நாத உண்டாக்க வேண்டும்! எனக்கு சத்தனத்தைத் தவிர வேறுகாரியம் என்ன இருக்கிறது? என இவ்விதம் சேஷனால் சொல்லியதும்; பிறகு அவனிடம் தயை அடைந்து, ஈசன் பதில் சொன்னார்.

நாதன்:— அங்கு பூமியும், சரீரமும் ஸமமாய் உள்ளது. அதற்கு மஹா நாடியான இடர ஈசடி, எப்பொழுதும் இவக்கையை அடைகிறது. மற் றொன்று பிங்கினாஈடி, ஸ்விமோத் பர்வதம்வரை அடைந்துள்ளது. அதன் மத்தியில் உள்ள ஸுஷுமணி என்று கதை சொல்லுகிறதோ? அது திவ்யவன மத்யத்தை எப்பொழுதும் அடைகிறது. அந்த பூமிப்பிர தேசம் புருஷாக்குதிக்கு அதி விஸ்தார ப்ரகாசமுடையது. ஸ்ரீபர்வதம் கிரோபாகமாகவும், தேதாரகேத்ரம் புருவப்ரதேசமாகவும், கைலாஸ பர்வதம் கிரோபாக ஸ்தானமாகவும், அதற்கு சொல்லப்படுகிறது.

புருவமத்தி காகிகேத்ரம், மார்புப்ரதேசம் குருகேத்ரம், நாப் ப்ரதேசம் ப்ரயாகை. ஹிருதய மத்யம் கிதம்பரம். ஆதார சக்ரம் கமலாஸயம். இந்த ஸ்தானங்களைவிட்டு, இதர ஸ்தானங்களை எவன் அடைகிறானோ? அவன் கைக்குடட்டிய எவ்வ மஹா சத்தனத்தை விட்டு, கெட்ட மாரக்கத்தில் பணத்திற்கு அலைபவன்போல்; ஆகிறான். அதன் மத்தியில், பெரிய திவ்யமாயும், சத்தமாயும் ப்ரம்ஹ ஸமானமுமுள்ள ஸ்ரீ ஸுலஸ்தானம் என்ற பெயரிய பெரிய லீங்கம் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் தெற்கு பாகத்தில், பக்கத்தில் ப்ரபாகமுடைய ஸர்வ மங்கள ஆச்சர்யமுள்ள, ஒரு அம்பரம் என்ற ஸபை உள்ளது. என் அவ்விடத் தில் எப்பொழுதும் குறைவில்லா ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்கிறேன்.

ஆகையால்; அது எவ்வோராலும், எமஸ்கரிக்கப்பட்டு, கிதம்பரம் என அதினால் ச்யாதிஅடைந்தது. அச்சபையை புண்படாவினான தபஸ்விகள் ஆச்ரயிக்கிறார்கள், இவ்ருணக்கன் அடைந்த மஹாந்மரக்கன்

அவ்வாறு எதிர்த்தாரிக்கும் அப் பரம்ஹத்தை நித்யம் பார்க்கி
வைகைபரத்தையில் முன்செய்த எப்பாவும், மனிதர்களுக்கு
கொடுத்த அது தெம்பரம் என்று நினைத்தமாதிரத்திலேயே
தவிர.

அவ்வாறு அவர்கள் தெம்பரத்தைப் பார்க்கிறதில்லையோ? அவர்கள்
அந்த தகையால் எப்பொழுதும் பாசத்தால் கட்டுண்டு அடிக்கடி
உயர் தகையானவர், அவ்விதம் பார்ப்பவர்களுடைய மஹாத்மியம்
அவ்வாறு உணர்ந்தமுடியுமா. அதை அடைய உபாயத்தை ஒரு
கொண்ட உக்கிடத்தில்கேள்! ரொலில் விஷம் இவளிக்கடி, அக்னி
கொண்ட அடைத்த, ஆயிரம் ரொமுடைய, உண்ணை உலகம்
கொண்டதும்; பயத்திற்குக் காரணமாகும்.

குற - அந்தி என்ற முனியின், பத்னி அனஸூயையும், உண்ணை
தகையகைய விஷனுடைய வெருகாலம் பூழித்தான். அவர்களுடைய
அனஸூயை விஷனும், உண்ணை அவருக்குக்கொடுத்தார். அப்பொழுது
குறவர தகைய, குழந்தையாக ஐந்து தலைபுடன் பராக்ஷித்தாய்
தகையதன் அனஸூயை, ஸ்ருதம் செய்கையில்; தீர்த்த உருவ
தகைய கையம் உண்ணைப்பார்த்தான். அந்த அனஸூயையும்
கொண்ட தகைய ஆகை இருந்தும், கையில் இருந்த குழந்தையான
கொண்ட பார்த்ததும், பயந்து வேகமாக பூமியில் விட்டான்.

குறவர ஸ்ருதி விழுந்தமையால், பதஞ்சலி என்றபெயர் உகைரு
கொண்டது. இப்பொழுதும் அவ்வித இரூபமடைய நீ இச்சித்
கொண்ட கொடுஞ் பதஞ்சலி என்ற க்யாதி அடைத்து, உண்ணை எப்
கொழுந்தைத் தயாரத்தில் த்யானம் செய்கிறவனுடைய கையமார்க்க முடைய
கையத்தின் சென்றும், அதன் கையில் பெரிய பச்சைத் ஒன்று
கொண்டது. அதன் கண்ணில், தெற்குப்பாகத்தில் உயர்ந்த பொந்து
கொண்ட தீ தகையது. அதன் துனியில் பெரியதாக விளங்கும் "திஸ்ஸு
கொண்ட" என்ற கையப்படும். அப்பொருதின் வழியே வடபாகத்தில்
குறவர தகையர் அடைத்துள்ள ஸ்ரீ மூலஸ்தானம் என்று அழகிய ஓர்
கொண்ட தீ தகையது. அவ்விடத்தில் பத்தியினால் பூணுகொடுத்து, என்
கொண்டத்தைத் தயாரம் செய்யும், க்யாக்ரபாதர் என்ற க்யாதி உடை
கொண்டதன் செய்கிறார்.

கொண்டம் முனிவருடன் நீ இரு! அவ்விடம் கபமான புஷ்ய
கொண்ட குருகாரத்தில் ஸுரீர்பன். வருகையில்; புஷ்யரத்தத்தில் ஸுரீர்

பன் ஈடுப்பகல் வகுகையில், உணர்வும், அனுபவமும், உத்தமோத்தம தாண்டவம் காண்பிக்கப்போகிறேன், என்றதும்;

அவ்வீசன் சொல்லிய வார்த்தையை சேஷனும் கேட்டு, பரமணந்த மோஹமடைத்த, அஞ்ஞ வெருகாலம் எமஸ்கரித்தபடியே இருந்தான். உடனே கணக்களால் ஸ்தோத்தரிக்கும் ஈசன், பார்வதி புடன் அவ்விடமிருந்து மறைந்தார்.

பிறகு சேஷன்; அதை அடைய மனமுடையவனாகி, ஈசன் மறைத்த நினைவு எமஸ்கரித்து, எங்கும் செல்லும் குணமுடையவனாகி, முன் உன்ன பெரிய உருவமவிட்டு, ஐந்து ரொமுடையவனாகி, அவ்விடம் தபான பரனானான்.

அத்தியவான விசேஷத்தால் பெரிய ஸர்ப்ப உருவம் விட்ட ஈசனாக் ளது அனுக்ரஹித்ததோ? அந்த ஐந்துதலை உருவமே அடைத்து, சேஷன் சரீரத்தோடு ப்ரகாசெகிதனாகி, தன் உவக மடைத்தான். தபலினால் ஈசனது ஸாந்தியமே காரணமடைத்த, இவனது தபஸ் பரிபாகம், என்கேட்ட எல்லா ஸர்ப்பங்களும் ஸந்தோஷமடைத்து, எதிர்கொண்டு அவனை அழைத்தன. அவ்வீசனாக் கொடுத்த உருவம் சேஷன் தரித்து, மமஸ்த பரம்புகட்டிக்கொண்ட ஸந்தோஷமடைந்தான். ஈசனாக் சொல்லியனுப்பிய சேஷன், உடனே அப்பர்வ தத்தை வணக்கமாக பூமியில் எமஸ்கரித்தான்.

கார்த்தோடகம், முதலிய ஸர்ப்பங்களும் ஸந்தோஷத்தடன் அகாசத்து வணக்கம் செய்து, அவனை அடைத்து ஸ்தோத்தரித்து, எல்ல மனதுடன், சொல்லின. பூமியைத் தாக்கும் தலைகனோ! இப்பர்வதம் ஆயிரம் தலைபுடன் முன்பு உன்னால் எவ்விதம் எமஸ்காரம் செய்யப் பட்டது!

என கேட்டதும்; ஸந்தோஷ மனமுடைய சேஷனும், ஸர்ப்பங் களைப்பார்த்துப் பதில் சொன்னான்.

இப்பர்வத அடிப்பாகம் பாதான உவகம். மேல்பாகம் திண்ண வனம். அவ்விடம் உண்மையாகவே மஹேசனை தொழப்போகிறேன். அப்பிரபு அனுக்ரஹம் செய்வார்! என்றதும்; அப்பரம்புகன் ஸந்தோஷத்தடன் ஐந்து தலை உடைய சேஷனை அடிக்கடி எமஸ்கரித்து, சொல்லின.

என்றதும்; மிக்ஷ ஸந்தோஷமடைந்த பதஞ்சலி, அவருக்குத் தன் விஷயத்தை சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

வ்யாக்ரபாதரே! உமக்கு ஸர்வமும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன். அதை நீர் ஸுமாரித மனமுடையவராகி கேளுமீ! எந்த ஸகல பூமி, வனம், வனாந்தரம், இவைகளை தரிப்பவன் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணு அமரமுடைய ஆதிசேஷன், என என்னை நீர் அறியுமீ! எனது பெரிய தல்பசயனத்தில் காராவணர் படுத்திருக்கையில்; ஒரு சமயம் ப்ரபுவின் ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு கேட்கையில்; விஷ்ணு சொல்லியது. கான் முன்னொருஸமயம் கேகதாருவனத்தில் பரமேஸ்வரனது ஆனந்த தாண்டவத்தை பார்த்தேன். என்றதும்; கானும் அதைப்பார்க்க வேணுமீ! என்ற இச்சையை அடைந்தேன். அதை தபஸ் செய்துதான் கண்ணவேணும் என்ற எனக்கு அனுக்ரஹித்தார்.

கேதனூல் சொல்லியனுப்பிய கானும், கைலாஸ பர்வதத்தில் வெகு காலம் பெரியதோர் தபஸ் செய்தேன். முதலில் கசன் ப்ரம்ஹன் ரூப மாக வந்து என் தபஸை கலைக்கப்பார்த்து, அசையாதான் என்னை கண்டு ஸந்தோஷப்பட்டு பிறகு எனக்கு பவழம்போன்ற ப்ரகாசமுடைய ஸ்வரூப இடதுகாலை காண்பித்ததும், பரபத்தை துலைக்க அஞ்சலியுடன் மசனை காண அவ்விடம் உட்கார்ந்து புண்யம் செய்யாதவர்களாலும் அடையமுடியாத, பகவானை ச்ருதிகளால் போற்றும் தனது ஸ்வரூப உருவத்தை, எனக்குக் கொடுத்தார்.

இவ்விடத்தில் எனது பெயர் பதஞ்சலி. ஸமுத்திரத்திற்கு பக்கத்தில் தில்லைவனம் என்ற ஸ்தானம் இருக்கிறது. பாரதவாஷத்தில் பூமிக்கு ப்ரம்மஹத்யயம் போன்றது. அவ்விடம் மாத்யந்தினி வியாக்ர பாதர் என்பவர் ஸாக்ஷத்தாக எனது தாண்டவத்தைக்காண இச்சை உடையவராக கடுமையான தபஸ் செய்திருர். உணக்கும், அவருக்கும் கான் எனது தாண்டவத்தை அவ்விடம் காண்பிக்கப்போகிறேன், சீக்ரமாக அந்த ஆத்ம லோகத்தைப் பொந்து மூலம் நீ அடை! அந்த மஹாத்மாவுடன் பூர்ண ரூபமடை! நீ சென்ற அவ்விடம் இரு! என ஆஞ்ஞாயித்து என்னை கசன் விடுவித்தார்.

ஸூத்ர: — பதஞ்சலியின் வார்த்தையை வ்யாக்ரபாதர் கேட்டு மயிர்க்கூச்சலை அடைந்தவராகி, மூர்ச்சை அடைந்தார். பிறகு பரம ஆச்வாஸத்துடன், குணிககாலம் மூர்ச்சை தெளித்து பதஞ்சலியிடம் கணக்கத்துடன் மறுபடியும் சொன்னார்.

தன்மையும், அடைத்தன. அவ்விடம் கொடுமையான தபஸ் நடைபெறுகையில்; அவர்களைப்பார்த்து அநேக முனிவர்கள் அவர்கள் வசமா னார்கள். பிறகு எல்லோரும் ஸ்ரீமூலஸ்தான ஈசனை மெய்கரித்து, மரநீழரில் அவர்களுடன் வதா கடவே இருந்தனர். ஈசனது தாமரை போன்ற பாதங்களையே நினைக்கிறவர்களாகி, ஈசனால் சொல்லிய நதையையும் சொல்லி, எவ்வரவும் அவர்களுக்குக் கூறினர்.

அவர்களது வாழ்த்தையை எல்லாரும் கேட்டு, உலகத்திற்கே தேவ்விப்படத்தகுந்த சிதம்பரத்தை ஹிருதயத்தில் தயானம் செய்து, ப்ரஸன்னமாக அந்த ஸ்தானத்திலேயே, இருந்தனர். பத்திபாவனை உட்கா இப்புய்ய அத்தியாயத்தை மூன்று ஸர்த்தயைகளிலும் எவன் படிக்கிறானோ? அவன் மஹாத்மாவான பதஞ்சலிக்கு கிடைத்த சித்தியை அடைகிறான்.

பதினொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

ஸூத்ரி:— அவ்விடம் தபஸ் செய்கையில்; பரமேஸ்வர தாண்டவம் காணவேனுமென்ற ஆசையடைந்த பதஞ்சலி வ்யாக்கரபாத் களுக்கும், அநேக காலங்கள் சென்றன. அவர்கள் சுத்தயோகத்துடன், பரமேஸ்வரனால் சொல்லிய புண்ணிய திருத்தை நினைத்து, பூர்ண உல்லாஸமாய் இருந்தனர். அம்ருதம், பால், கருப்பஞ்சாறு, இவை களுக்கு ஸமானமுள்ள பஞ்சாஷாத்தை அடிக்கடி பானம் பண்ணி, முனிவர்கள் த்ருப்தி அடைந்தவர்களாகி, தபஸ்செய்து வந்தனர். அவர்களது ஸமீபத்தில் தாண்டவத்தை இச்சிப்பவர்களான 8000 முனிவர்கள் மூன்னமேயே வந்தவர்களாக இருந்தனர். ஆத்ம தர்சனத்தில் த்ருப்தி அடைந்த பதஞ்சலி வ்யாக்கரபாதர்கள், பரமேஸ்வர தாண்டவத்தைக்காண உத்ஸாஹ முடையவர்களாக சொல்லினர். அந்த தினம் வந்தபொழுது, கேறு மஹர்ஷிகளும், அங்கு வந்தனர். வந்தவர்களும், தபஸ்செய்கிறவர்களாகி, அவரவர் ஆசாமனை அடைந்தனர். தடுக்கமுடியாத இருட்டுக்கு, ஸூரிய உதயம் ஆனால் எப்படியோ? அவ்விடம் தபஸ் பரிபக்வத்தில் ஈசனது கர்த்தன மஹாத்மாவத்தை காண்க இவ்விடம் கண்ணால் பார்க்கப்போகிறோம்! என சொல்லி அத்தினத்தையே நிவ்யமென்று எண்ணி, இருந்தனர்.

சேட்கிற காதலனுக்கு, ஆபுஷ்யம் கொடுக்கிறபோது இருந்தது. ஆகா சத்தினின்ற பெரியதோர் கழுவும் புஷ்பவ்ருஷ்டையும் பார்ப்பவர்களாகி, எங்கும் உடவே ஓடும் வண்டுகட்டட்கள் ஐக்காரம் செய்துகொண்டு, தாமரைடைத்து தாமரையையும் அடைத்து, எவ்விதம் அனுபவிக்குமோ? அவ்விதமே அனுபவத்து அவர்கள் புஷ்பவ்ருஷ்டையையும் பார்த்து ப்ரீதி அடைந்தனர். அந்த நிமிஷம் புஷ்பவ்ருஷ்டைப்போல் விழுந்தும், கமஸ்கரித்தனர். அஞ்சலிசெய்த ரொமுடைய அவர்கள், ப்ரீதியுடன் பகவானே! தேவர் அனுக்ரஹம் செய்யவேணும்! என்றும் கமஸ்கரித்தனர். உமது பாதாம்புஜத்தை காட்டும்! என ஆனந்தரஸத்தில் மூழ்கி, மயிர்க் கச்சல் அடைந்த சரீரமடைத்து, நினைக்கமுடியாதவைபவமுடைய சத்தனான சந்த்ரகுணை ஸ்தோத்தரித்தனர்.

பிறகு சசன் தன் பாதாம்புஜத்தை ஸேவிக்கும் வ்யாக்ரபாத பதஞ்சலிகளுக்கு மோஹத்தை உண்டுபண்ணும் ஜகத் ஸந்தரபத்தை அபஹரித்து, ஜ்ஞானத்ருஷ்டியையும் கொடுத்தார். பிறகு முனிசனது மாயை நிராசனும் அபஹரிக்கப்பட்டது.

அகோ தேஜஸ் அடைந்த ஸூர்யன்போல், தயித்து ப்ரகாசிக்கும், சந்த்ரன்போன்ற முகமடைந்தும், நீருப்க்ஷமுடியாத ப்ரகாசமடைந்தும், மேரு, மந்தர, பர்வதம்போல் ஸமானமாய், யோகிஹந்தைய கோசாமையும், கண் இமைக்கு நகுநிலிக்காத அந்த தேஜஸ்வண்டது. அந்த தேஜஸ்மத்தியில், நிச்சய வைபவமடைந்த சிதம்பரத்தில் சாந்த சிவ தேஜஸும் ஆவிப்பாசமடைந்தது. அவ்விரு முனிசருக்கும் ஜன்மாவீச் ஏற்பட்ட பழபக்களும் உடனே துலைத்தன.

வாக்மிற்கும், மனநிற்கும், எட்டாத உருவமுடைய அந்த ஸதலில் அப்புதமாக பாதம் முதல் ரொஸ்கார, அவரது உருவத்தையே பார்க்க ஆரம்பித்தனர். சிவஸாயுஜ்யமணிக்கும் சித்ஸபாமத்தியை ஸ்தாயித் தவர். ஒரே தாமரைபோன்ற வாக்ருகளுக்கு எல்லாம் எட்டாத நிச்சய முன்னவர். சரீல வளைத்து மேல்பாகம் வைத்து, விளங்கும் இடது காலில் மாணிக்கக்களால் இழைத்த புதநிலம்புகளும், ஒரே அவக்கார மடைத்து ப்ரபை உதயம்போல் இரு துடைகளில் சலிக்கும் புலித் தோலும், ச்ரேஷ்டமான பாம்பு ஆபரணங்களும், மாணிக்கம் இழைத்த மனோஹர அரைஞாணும், புதிய கவர்த்தன்கள்சேர்ந்த காயி பாகத்தில் மகானமான அவக்காரமும், பூணல் தல் ப்ரபையின் ப்ரகாசமும், பர்வதம்போன்ற கனமான தேளும், கொஞ்சம் வளைத்து ப்ரகாசிக்கும்

குறையில்லா இச்சை, க்ரியை, ஐஞ்ஞானம், என்ற மூன்று ஆத்ம ரூபமும், சிவனுடைய டேராஜருக்கு தனிமைவான சக்திபோல் இருப்பவ னும், மன்மதனுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் முனைபோல், கொழுப் புடன் வநீதமாய் அழுக்கடைந்த பார்வையும், அனுகூலமான ஈசனைப் பங்கத்தில் உடையவனும், எப்பொழுதும் ஆனந்த பரவசத்துடன் எடிச் சும் அவன், மதராஸுன் புன்கிரிப்பும், பூகஜ மூதலிய விவாஸங்களுடன், தன் ஸம்பந்தமான பார்வை, செய்கை, இவைகளுடன் சிவனுக்கு வந் தோஷமடைவிக்க, மூன்று உலகிற்கும் பிறப்படமுள்ள மஹாதேவி, ஜகைமன்ன ஹேதுக்கு வபேசனுடன் ஈனாவனையும்; அவ்விடத்தில் தபஸ்செய்யும் ஸகலரஹிணியும், பார்த்து சாப்படுகிறவன் சாப்படுவது போலும், தாகம் எடுத்தவன் குடிப்பதுபோலவும், எண்ணமுடியாத புதயல் போலும், ரகத்தை நீகர்த்திசெய்யும் ப்ரியமான கைதயன் போலும், அந்தக் கானத்தாடன் அத்தபு உருவமடைய ஆனந்தத் தாண்டவ ரூபமுள்ள ஈசனை, அவ்விடம் திருவர்க்கும் பார்த்து, கொஞ் சம் ஆனந்தப் பெருக்கினால் ஆஜ்ஞையே துஷ்டதேவகதை, என அடிக்கடி பார்த்து பிறகு ஈசனது தவையால் வேகமாய், விழித்த அந்த ரிஷிகள் ஸாஷ்டாங்கமாக ஈசன் பாதங்களில் கமஸ்கரித்தனர்,

மதாபடி எழுந்தவர்களாகி, அவ்விடத்தில் சிவலில் வைத்த அஞ்சலி அடைத்து, தனது ஸந்தோஷ கண்களுடன், மயிர்க்குச் சலுடன், ஸந்தோஷித்தனர். திவ்யமான வாக் மனதிற்கு எட்டாத தன்னால் தெரிவிக்கத்தகுந்த ஆனந்த ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிய அவர்கள், ஸ்தோத்ரங்களால் ஈசனையே ஸ்தோத்தரித்தனர். முடி வில்லாத இந்த ஜகத்திற்கு ஆனந்தத்தைக்கொடுக்க ஹேதுவும், டேர் களுக்கு எல்லாம் அரசனும், டேய் வேதத்தை செவ்வித்தவருமாயுள்ள, உமக்கு கமஸ்காரம். பரம், அபரம், எவ்வாமறிந்த பரத்திற்கு எல்லாம் பரதரமான பரமாத்ம ஸ்வரூபமாய், ஸம்ஸாரத்தை அபஹரிக்கும், உமக்கு கமஸ்காரம். குணவிலகாமல் குணமுடையவர், கைவல்யத்தை கொடுக்கஹேது உடையவர், தேவர்களால் கமஸ்கரிக்கத்தகுந்தவர். த்ரிபுரஸம்ஹாரம் செய்தவர் உமக்கு கமஸ்காரம். விபூதிவிஞால் அழகிய அலங்கார முடையவர். பாநிசத்தரண சிவலில் உடையவர். அரை சரீரம் கருப்பாக உடையவர். பரம்புதனை ஆபரணமாக உடையவர் உமக்கு கமஸ்காரம். வேதாந்த கேதவர், சாதாந்த மூர்த்தி, காரா யணனால் அர்ச்சிப்பவர், காகத்தை அபஹரிக்க ஹேது உள்ளவர், உமக்கு கமஸ்காரம். காரத கானமுடையவர். சக்தியால் கணக்கப்

படுபவர், தக்கஸ்தையியல் இருப்பவர், அஸாரர்கள் அபஹரிப்பவர், உமக்கு எமஸ்காரம், மூன்று உலக காரதர், ஸ்ரீகண்டர், உமக்கு எமஸ்காரம், மக்களகரமாய் சாத்த கல்யாணமளிக்கும் உமக்கு எமஸ்காரம் இவ்விதம் மலர்த்த கண்ணுடைய கடுகரை அஞ்சலிசெய்த ரெஸுடன் பீரீதியுடைய முனிகன், ஸந்தோஷமாய் ப்ரார்த்தித்தனர். உமது தாண்டவதரிசனம் இப்பொழுது காணப்பட்டது! சபமான் இருப்பிடமுடைய சிதம்பரத்தை இங்கு காண்பியும்! ஆனந்த ஆதாரஜாதிற்கு ஆனந்தத்தாண்டவ உருவம் காண்பியும்! என காங்கு புறமும், தேவர்களும் குழ ஸ்ரீமத் கடராஜரை கேட்டனர்.

சுசன் புன்னுருவனுடைய தாமரைபோன்ற முகத்துடன், பார்வதியைப்பார்த்து; தாண்டவதரிசன, மோகமாய்க்கத்தை குறைவில்லா இஷ்டத்துடன், அடைக! பல ப்ரதமடைய ஸமஸ்த தேவர் களுக்கும் கிடைக்க முடியாத ஸர்க ஸாஸமுடைய! ஸர்கஜனங்களும் கஷ்டங்களினின்று விடுபடுக! எல்லோரும் மோகம் அடைக! க்ருதார்த்தர்களாகருக! என சொல்லி ஸர்க ஸ்கல்பமாகவே மனதில் மறுபடி சுசனை நினைக்கையில், அப்பொழுது அவ்விடம் எல்லோருக்கும் தாண்டவம் காண்பித்தார். எது கிடைக்க முடியாதோ? அது மெருகாஸம் செய்த தபஸ் பயனுடைய கிடைத்தது.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேட்டாம் அத்தியாயம்.

ஸூதித்:— விஷ்ணு, ப்ரம்ஹா, குபேரன், இந்திரன், தேவர்கள், 3000 முனிகள், காரதர், தம்புரு, லித்தார், வித்யாதர், யகர், கந்தவர், கின்னார், திக்பாவர், மற்றும் மதநிலை உடைய ப்ராக்ரம சாலிகன், கண்ச்ரேஷ்டர்கள், இன்னும் தாண்டவத்தை காண ஆசை உடைய மற்றவர்கள், எல்லோரும் வேகமாக அடைத்து, உமாபதியின் அடிநாடித்தால் ஜ்ஞானக்கண்ணுபெற்று அச்சிதம்பரத்தில் கத்த மடைத்து அகேக ஜன்மங்களில் காணாத திக் தாண்டவம் என பரமபீதியுடன், கண்டுகளிக்கப்பட்டது. ஆனந்தப் பெருக்கடைத்து அஞ்சலிசெய்த ஸ்வரூபர்களாய், வேதம், யிருதங்கம், சங்கம், முதலிய சப்தங்களுடன், சிவிகள், ஸர்காணர்கள், எல்லோரும் சுசனது தாண்டவ ஸமுத்திரத்தை ஸந்தோஷத்துடன் கண்டு, மூழ்கினர், ப்னபு

எல்லோரும் ஈசனை ஸ்தோத்தரித்தனர். அவரது பாதாரவிந்தத்தில் பரபராதத்திற்காக புஷ்பங்களையும் இரைத்து, ஹரி என உயர்த்து சொல்லுவார்களாகி, அடிக்கடி எமஸ்கரித்தனர்.

இரஹஸ்யமான வேதவாசியங்களுக்கு ப்ரகாசம்செய்யும் லென் இவ்விதம் அங்கு காணப்பட்டார்! என காமாஹமல் தேவர்கள் ப்ரீதி புடன் காணம் செய்தனர். எத்தனம் செய்தனர், இமைகொட்டாமல் அஞ்சலிசெய்த ரொமுடையவர்களாயிருத்தனர். ப்ரீதியினால் எல் லோரும் உயர்த்து பரபரோகம் தேஹத்தில் உண்டானவர்களுக்கு எப் பொழுதும் நீர் திவ்யமருந்தாகி, கடைசிகள் பாரவையால் உரம் கொடுக்கவேணும்! எனநனர்.

தினமும் ஆயிரக்கணக்கான அபராதம்செய்யும் எங்களுக்கும், கொஞ்சம் தயைசெய்ய வேணும்! என தேவர்களில் லெர் யாசித்தனர், பூதங்களும் அரோக உதலாஹர்களேசெய்தன. மூன்று உலகிற்கும் ஈசன; கேட்கிறவர்களுக்கு எல்லாம் இஷ்டமான வரங்களைக்கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னார். தாமரைபோன்ற ப்ரஸன்னமுடைய ஈசனிடம், சரணமடைந்தவர்கள் பீடையை அபஹரிக்க எம்பீரமாய் இனிய உச்சரிப்புடன் வார்த்தைகளை ஸ்வேகமாகச்சொல்ல, என்ன செய்வது! என; புத்தி அற்ற, அவ்விருவருக்கும் சித்தத்தில் ப்ரீதி உண்டாயிற்று. ஒவ்வொருவரும் தாமரைபோன்ற முகத்தைப்பார்க்கிறவர்களானார்கள். அவ்விருவர்களும் மஹாதேஹஸ்வியாய் அஉர் பக்ஷமடைந்து, வெருகால தபலின் பலன் என, அஞ்சலிசெய்த முக முடையவர்களாகி, மயிர்த்துச்சுதுடன், ஈசனிடமிருந்து வேண்டிய வரமும் கேட்டனர்.

என்னால் செய்யப்பட்ட பூஜை எல்லாம் உமது பரத்திற்கு உபயோகம்! ஏற்றுக்கொள்ளும்! எனக்கு மாறுதலில்லாத ச்ரேயஸ் உள்ள இவ்வரமே முக்யம்! எங்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேணும்! என ஈடராஜரை எமஸ்கரித்துக்கேட்டனர். தலையில் எத்தனம் ப்ரகாசிக்க ப்ரஸாதமும், அவர்களுக்கு தென்பட்டது. மறுபடியும் எமஸ்கரித்து, மற்றொரு வரத்தையும், உயர்வாக அடைந்தார். நீச்சலமான சித்தத்தில் நீனைக்கும் ஜனங்களுக்கு ஆகை முதலிய கஷ்டங்களால் கடினம் தோறும் மறுதல் அடைகிறது. தாண்டவ பூஷணரோ உமக்கு ஸர்வ உலகமும் சரணமடைந்தது. எனக்கும் எமஸ்காரம் செய்யயோக்யமே. உமது தாண்டவ தர்சனம் இவ்வுலகில் ஸர்வஜனங்களுக்கும் அற்புத

ஆருக! இதுவே போதும்! என்ற பாவனை இல்லாமல் இக்கட்சி உடனடியாகவும் குறைவில்லா ஆனந்தம் அனுபவித்து, தீர்ப்பு அடைவதற்கு தர்சனத்தைப்பார்த்த மாந்திரத்திலேயே தாயாரின் கந்தை உடனம் இனி அடையவேண்டாம். கோர பாபங்கள் துடைக்கவேண்டாம். தயமானதும் இருட்டுதலுமொழியோல், ஆருக! இவ்விடம் எந்த பாவத்திலுடன் எத்தனம் செய்தீரோ? ஸர்வ ஜனங்களால் எத அபேஷிப்பப்பட்டதோ? அது மறைத்தான அரை சரீரம் அடைக! ஸர்வாதாரக செய்த அதை ஸனாதனமாக்கி, ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் ஆனந்தத்தாண்டவம் காண; இவ்விடம் ச்ரேஷ்டமுள்ள இவ்வடம் உட்கும்தான் எனக்குவேணும்! அதைத்தான் கொடும்!

சுசனே! அனுக்ரஹம் செய்க எனச் சொல்லி, உலகங்கள் கடைத்தேற இருவரும் வணக்கினர், பிறகு சுசன் அப்படியே ஆருக! என வையபுடன் பதில் வரமும், கொடுத்தார். முநிகளுக்கு பரிதியுடன் எத்தன விளையாட்டு முடிந்ததும், எழுந்து தேவரது மாஹாத்மியம் மறைத்தானது, தலைக்கு பாதரம் என்னிடமுள்ளது. இதரர்களால் அடையாத விஷயம், என ஆனந்தத்துடன் தடுக்கமுடியாத உலகங்கள் எல்லாம், எத்தனம் செய்தன. மேல் தாழ்வரையில் நின்று பார்க்கிற இத்தான் முதலியோர் புஷ்ப வர்ஷங்களையும் இரைத்தனர்.

பின்பு பாணசம்பன் முதலானவர்கள், குணமான வாத்யங்களை வாசித்தனர். அவ்விடம் தேவ துத்துங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு ஆதரவுடன் முழங்கின. இச்சமயம் தேவர், முனிகள் மறுபடியும் பூமியில் தண்டாகாரமாக சுசனை எமஸ்கரித்து, அண்டம் முழுமைக்கும் தலைவரே! எங்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேணும்! தர்சனத்திற்கு திவ்ய சிதம் பரம் என முன்பு உம்மால் சொல்லப்பட்டது, பண்பு அதையே நீர் காண்பீதீர். அவ்விடம் சிதம்பர ஆதாரத்தை தெரிவித்தபடி எங்களுக்கு மனதோடு வாட்டுக! என தெரிவித்ததை உடனடியே கேட்டு அந்த சிதம்பர உருவத்தையும் அவர்களுக்கு காண்பித்தார்.

பரமஹா, விஷ்ணு, பதஞ்ஜலி, வ்யாக்ரபாதர் எல்லோரும் உபநிஷத்துகளில் காணம் செய்யும் வந்தானமான அச்சிதம்பரத்தைக் கேளுங்கள்! ஜ்ஞானமே அந்த வந்தானமாக எனக்கு உள்ளது. அதையும், என்னையும் ஓதப்பொழுதும் விடக்கூடாது. இதுதான் வேலோபகார செய்கைக்கு உள்ளது என அறியுங்கள்! ஆத்யாவின்னு சரீர மடைத்து, காண அங்வுருவத்துடன் அதனுள் உள்ளேன்.

அப்படியே இப் ப்ரபஞ்ச தேஹத்தின் கருவில் உள்ள சிதம்பரம் என்ற துடத்தில் காண், வினாயாடுகிறேன். அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு மாறுதலாக சித் என்ற சப்தம் தேவர்களாலும் நினைக்கப்படுகிறது சித்தத்தின் மற்ற உருவமுடையது. கருவில் எந்த இடம் சிதம்பரமோ? அதினின்றும் பூமி புண்டரீக மத்தியில் ஹ்ருதய ஸ்தானம் என அடைந்துள்ளது. அது தஹாமென்பது. பரமமற்றது. ஆகாச உருவம் சிதம்பரம் என அவ்விடம் சொல்லப்படுகிறது. அது உன் இதுதான் என அதைச் சொல்லப்பட்டதோ? அதையே நீங்கள் அறியுங்கள்!

விஷ்ணுவால் பார்க்கப்பட்ட ஆனந்தத் தாண்டவம் உங்களுக்காக செய்யப்போகிறேன் என்றுரைத்ததும் இவ்வுபதேசத்தை தேவர்கள் பரமேஸ்வரனிடமிருந்து உத்தமோத்தமமாய் அடைந்து மறுபடியும் நினைபிக்க தேவர்களால் கெட்சர் மறுபடி கமஸ்கரித்து கேட்கப்பட்டார்.

அதை வியத்தமாகச் சொல்லி ஸந்தேஹத்தை நிவர்த்தி செய்ய சுபமாக சொன்னார். வேதாசுமங்களில் ப்ரவரித்திபெற்ற ஒரு ஸ்வர்ணஸபை அங்கு இருக்கிறது. தேவர், அஸுரர், மஹாஷயர் இவர்களுக்கு. வெகுநேரமாக இச்சபை கண்களுக்கு தென்படாமல் உள்ளது. பூமிக்ரேஷ்டர்களால் அது சிதம்பரம் தான் என சொல்லப்படுகிறது.

மஹாஸபை, தப்ரஸபை, ஹேமஸபை என சிதம்பரத்திற்குப் பெயர் மாறுதலுள்ளது என நீங்கள் அறியவும்!

ஸூதர்:- இதுதான் பட்டணம் என சிதம்பரத்தை தேவர்களுக்கு ஈர்த்தனஸபை என்றும் காண்பித்தார். ப்ரகு அத் தபஸ்விகன், தேவர் முனிவர், கணச்ரேஷ்டர்கள் எல்லோரும் இவ்விதம் அகர் உர்த்தையைக் கேட்டு மிக ரஹஸ்யமாக சங்கரனூல் சொல்லியதையும் காண்பித்து தாண்டவ பூமியான அம் மஹா பாக்ய இடத்தையும் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, காங்கு புறமும் சுத்தமான ஸ்வாணப் பட்டையுடைய அவ்விடத்தை கமஸ்கரித்தனர். உலகில் ச்ரேயஸ் அடைய தேவர்கள் அதை புதுப்பித்துக் கட்டினர். மேருபர்வத தாழ்வரைக்கு ஸுமான்மாய் ஆத்ம பாவனை உடைய பர்வதம்போல், அதைச் செய்தனர். உட்புறம் போடப்பட்ட வஸ்துக்கள் ப்ரகாசமாய், தோண்டி எடுத்ததுபோல் தேவர்களால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டு, பக்கத்து தேசங்களை கௌரவத்துடன் ஆத்மரவுக்குள் இது சிதம்பரம்தான் உள்ளது எனவும் காண்பித்தனர்.

ஸூத்ரர்:— அத் தில்லைவனத்தில் ஐந்து கூப்பிடு தூய்மை: எல்லை அளவு செய்யப்பட்டது. அவ்விடம் பார், எவ்வளவு தான் கொடுக்கிறார்களோ? யாழ்ப்பாணம் செய்யிறார்களோ? எவ்வளவு வேகம் குணமாக ஆகும். அதுமுதல் தில்லை வனமான கிதம்பரத்தில் பரமேஸ்வரன் சர்த்தனம் செய்கிறார். எப்பொழுதும் மனுஷ்யர்களுக்கு தபைய உடைய கடைக்கன்களினால், வ்யாக்ரபாதர், பதஞ்ஜலி, தேவரீ, ரிஷி இவர்களால் வ்யாக்ரத்தரிச்சப்படி இடத்தில், தேவியுடன் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்கிறார். தேவேசரிடம் பரமானந்த தாண்டவம் இவ்விதம் காணப்படுகிறது. அந்த உத்தமோத்தம தாமரைபோன்ற காலில் உன்ன, பாதச்சிலம்பு சப்தத்தைக் கேட்டு மருகம், பகி எல்லாம் அந்த கண்ணமே வேகமாக வந்து; ஆறுதாரம் நினைக்காமல், ஒன்றுக் கொன்று சண்டையின்றி கரமமாக, ஜ்ஞானமடைந்து வந்தானைப் பவத் தால் அம்பிகா ரமணனது தாமரை போன்ற பாதத்தை நினைத்து, பார்ப்பதில் அகேச நினைவு உடைய பதஞ்ஜலிக்கும், கடுமையான தபஸால் அங்கு எது கொஞ்சலும் உண்டாயித்தே? அது வேகமாய் எண்ணிய பலமடைந்தது என, பசு, பகி, கண ச்ரேஷ்டர் எல்லோரும் இக்காரியத்தைப் பார்த்தனர். பின்பு கோபமடைந்து சர்த்தனேசரே! கைலாசரே! சக்ரேப்ரியரே! அனுக்ரஹம் செய்யவேணும்! ப்ரபோ! தெரிவிக்கவேண்டியது முக்யமாக இருக்கிறது. என கணக்கன் கேட்டதும்; அதைக்கேட்டு காதனது சர்த்தனம் ஸ்வர்க்க வாலிக்குக்கடிகைக்கமுடியாதது, எவர்களுக்கு காராயணம்தான் பார்த்தப்பட்டது, கடுமையான தபஸ் செய்து இவ்விசனின் தாண்டவம் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் இப்பொழுது கிடைத்தது. குறைவின்றி தினமும் பசுமுதரியன காணத் தருத்ததாக ஆயிற்று. இவ்விதம் பரமேஸ்வர காரணமாக முனிக்கும் தபஸால் அடையப்பட்டது. அத்தராத்திரக்கன் கணத்ரோஹி கன், எவர்கன் கட்டுப்பாடு இன்றி இத்திரிய மடக்காதவர்களும், அறிகுறிகள், தண்டிக்கத் தருத்தவர்கள் எனக் கோபமடைந்தும் தெரிவித்தனர்.

புன்னிரிப்பு முகமுடைய கணேசுவரர்நினைப் பார்த்து, சர்த்தி பதில் சொன்னார். உங்களுக்கு இதுவரை செய்யப்படாத அதுபுதம் மக்கள் உருவமாகச் சொல்லப்போகிறேன். கேளுங்கள்! வ்யாக்ரபாத, பதஞ்சலிக்கு எந்த தபஸினால் காண் செய்வித்தேனோ? அக்காரணத் தால் ஸ்வாயி தனது ஆத்மா வம்பத்தமாக யதேஷ்டம் சேர்க்கவே மனையில் எண்ணி அத்தபஸ்விகளுக்கு மச்சுவான் இவ்விதம் அனுக்ரஹித் தார். உலக அனுக்ரஹத்தை முன்னிட்டும் அவர் இஷ்டமாக அதைப்

பூர்த்தி செய்தார். ஆகையால் ப்ரம்ஹாதி தேவர்கள், பிசாசு, மனுஷ்யர், ப்ரம்ஹணர், சண்டாளர், பகி, பசு, யிதும், எல்லோரும் சந்த்ர குடனது தாண்டவத்தை எப்பொழுதும் பார்க்கட்டும்! எல்லோர்க்கும் தர்சன மார்த்தத்தினால் பாப கட்டக்கள் விடப்படுமீ! ஈச்வர ப்ரஸாதத் திற்கு ஸர்வ கணங்களும் இடைஞ்சல் செய்யவேண்டாம், என கணக்கட் டக்களை அனுக்ரஹிப்பதுபோல் சொன்னார், ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, முத லிய தேவர்களாலுட்கு தாண்டமுடியாத சாணத்தில் எப்பொழுது கணங்கள் முகங்களில் ஈச்வரபந்தியால் ஸந்தோஷ மடையவில்லையே? அப்பொழுது சந்தி மறுபடியும் நீங்கள் மஹாதலாக எதுவும் செய்யக் கூடாது! என பதில் சொன்னார். அப்படியிருத்தும்; தில்லைவனத்தில் ஈச்வரன் தடைபுடன் சந்தனம் செய்குது யாதெனில்; அதனால் நீங்கள் ராஜோபசாரத்தை முன்னிட்டே காப்பாற்றுதல் கடத்தவேணும்! எதினால் அமரத்வம் அடையப்பட்டதோ? அதினால் அம்ருதமும் மறைத லாக உள்ளது என இவ்விதம் சந்தி; க்ரோதிபர்களை பார்த்துச் சொல்லி, சந்த்ரனது ஸர்வகணங்களையும், சங்கு நீர்த்தி அடைய ஆஜ்ஞாபித்தார். பிறகு சந்தியின் வார்த்தையைக்கேட்ட ஸர்வ கணச்சேஷ்டர்களும், புலனேச்வரனின் ப்ரதான தந்தைத் தமையையும் சொல்லினர் பரமேச். வரன் இவ்விடம் ஸர்வஜ்ஞத்துக்களுக்கும் தாண்டகத்தைத் காண்ப்பா ராடில்; இவ்விதத்தாரான பரமசிவனை அடையும் ஈர்வத்தில் யார் தடை செய்யமுடியும்? அதுவரை ஹேமஸபை மத்தியில் நீர் இருக்கச் செய்கிறீர். யார் காப்பது? எவ்வளவு எல்லை? எவ்வளவு காலம்? என்றனர். அவர்களது வார்த்தையைக்கேட்டு; தானாகவே காலக்களை நினைப்பதில் ச்ரேஷ்டரான சந்தி அவர்களுக்கு காப்பாற்றுதலே ஸபைக்கு முக்யம் என காண்கு புறமும் அந்தரங்கமாக ஆஜ்ஞாபித்தார்.

அதன் ௪௦ கவியைக் காக்க பூதங்களையும், அடுத்த கவிக்கு பிசாசுகளையும், அதன் பக்கத்துக் கவினளுக்கு காளி முதலிய அதன கணங்களையும், கபரவர முதலியவர்களையும், காக்கக்காலையும் கல் பித்தார். அவ்விடத்தில் காலி, மத்யானம், ஸ்கர்சு வாவிகளுக்கும், விர்த்தர், சந்தர்வர், யகூர், தூவர்களையும் காலை, இரவு என விபாகம் செய்து, காண்கு விதமாகப் பிரித்து ஈச்வரனுக்கு சேவை செய்யச் சொல்லி மனுஷ்யர்களுக்கும், அதுபோலவே ஸர்வகாலமும் வேலிக்க வழிகளையும், செய்து பண்பு இரவில் மேற்குப் பாகத்தையும், கொடுத்தார். தனிமையான வினையாட்டிற்கு ஸமயம் ஈச்வர முகத்தி னின்ற எது அம்ருதநாராயாய் அடைந்ததோ? அது ப்ரம்ஹா,

விஷ்ணு, இந்திரன், தேவர், வ்யாக்ரபாதர், முதலிய எல்லோர்க்கும் ஸத்தோஷமடைத்த மனத்துடன் கொல்கப்பட்டது. மஹா பாக்யசாலி யான பதஞ்சலியே! உமது சேர்க்கை வசத்தால் கால்கள் பரமானந்த தாண்டவத்தைப் பார்த்திருக்கும் என இவ்விதம் அவர்கள் பீரீதியடைத்த மனதுடன் அடிக்கடி பேதறிப் பேசலாயினர். அவர்கள் எப்பொழுதும் அப்பரிசுத்த இடத்தில் பரவஸ்துவை கண்டு கமஸ்கரித்தனர்.

பிறகு தில்லாவனத்தில் இவ்விதம் எல்லோரும் தாண்டவத்தைக் காண ஆசை அடைத்து, ஆச்ரமங்களைச் செய்துகொண்டு, அவ்விடம் லிங்கப்ரதிஷ்டையும் செய்து, விதிப்பரகாரம் பூஜை செய்துவந்தனர்.

அவர்கள் எல்ல வானையுடைய புஷ்பங்களால் மூன்று காலமும் அர்ச்சனை செய்திறவர்களாய், இரத்திரிய நிக்ரஹம் செய்து, ஆனந்தத் தாண்டவ அம்ருதத்தை அடிக்கடி பாணம் செய்திறவர்களாகி வலித்தவாயினர்.

இந்த பரமேஸ்வரனது ஆனந்த கர்த்தனமுடைய முதல் அவதார அந்யாயத்தை எவன் படிக்கிறானோ? மூன்ற ஸர்த்தையகளிலும் படிக்கச் செய்கிறானோ? அவனுக்குப் பாசங்கள் நிச்சயமாக அறுபடுகிறது. எவன் நித்யம் கேட்கிறானோ? அவனும் இப்பலையே அடைகிறான். அதில் ஸத்தேஹயில்லை.

படுகெட்டாம் அந்நியாயம் முற்றிற்று.

பத்தோன்பதாம் அந்நியாயம்.

இச்சமயத்தில் ப்ரம்ஹா; யஜ்ஞம் செய்ய அர்த்தர்வேதி என்ற கண்ணக கரையை அடைத்து, அந்தேசத்தில் பெரிய கட்டடத்தை விதிப்பரகாரம் தன் கணங்களுடன் கட்டினார். அவ்விடத்தில் நெம்பர மாக புண்ணிய தினத்தில் தினசு பெற்று, இந்தரன் முதலிய தேவர் களுக்கு ஹவிர்ப்பாகம் கொடுக்க உத்தேசித்து, ஹோமம் செய்கையில்; ப்ரம்ஹாவினால் தேவர்கள் கூப்பிடப்பட்டும், அந்த யஜ்ஞத்திற்கு ஹவிர்ப்பாகம் அடைய ஆதரவுடன் அங்கு வரவில்லை. உடனே என்ன காரணம்? என சித்திரமாய் ப்ரம்ஹா விசாரித்து, ஸர்வ தேவர்களும் தில்வாரண்யத்தில் இருக்கின்றனர் என ஐஞான த்ருஷ்டியால் பார்த்த

தேவதைகளை ஹவிர்பாகம் வாங்க, அழைத்துவரவேண்டும் என்றதும், பிறகு ப்ரம்ஹஜ்ஞானமடைந்த காரதரை, அவர்களை அழைத்துவர அவ்வனத்திற்கு ஆஜ்ஞாபித்தார். அவரும் வேகமாக எடேவ்வரை கந்து எமஸ்கரித்து, அந்த தேவர் ஸ்திபத்தில் பரமானந்தமுடைய தேவர்களை யும் பார்த்து தன் விஷயத்தையும் அவர்களிடம் சொன்னார்.

உங்கள் வருகைக்காகவே என்னை ப்ரம்ஹா அனுப்பினார். அவ்விடம் வாருங்கள்! என அடிக்கடி சொன்னார். காரதாது வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்வ தேவர்களும் ஆச்சர்யமடைந்து, புன்சிரிப்புடைய பக்தி பாவனைபுடன் நிருத்தேசரைப் பார்த்து சொல்லினர். ஆனந்த தாண்டவ அம்ரதத்தை கழுத்துவரை சாப்பிட்ட எக்கனாக்கு ஸ்வர்க்கமோ? ஹவிர்பாகமோ? மோஷ்யமோ? எதற்கு? என காரதரைக் கேட்டனர். இவ்விதம் காரதரும் தேவர்களது வார்த்தையைக் கேட்டு பதில் சொல்ல முடியாமல் அங்கிருந்து இதை ப்ரம்ஹதேவரிடம்பேய் சொன்னார். நீங்கள் மேற்கொண்டு கவனிப்புக்கள் எனவும் தெரிவித்தார்.

காரதாது வார்த்தையை ப்ரம்ஹன் கேட்டு காரனை அவர்களை அழைத்துவருகிறேன் என வேகமாய் திஸ்ஸுவனம் அடைந்தார். தீக்ஷ விதிபுடன் ப்ரம்ஹா வேகமாக வருகதை தூரத்திலேயே பார்த்த தேவர்கள்; கௌரவமான ப்ரீதிபுடன் எதிர்கொண்டு அழைத்தனர். பிறகு சிவகங்கை எனப் பெயரிய தீர்த்தத்தில் ப்ரம்ஹாமை ஸ்னானம் செய்யச்செய்து ஸபாபதியான தேவரையும் எமஸ்கரிக்கச் செய்தனர். பிறகு மூலஸ்தான வாவியான வபேசரை எமஸ்கரித்து வ்யாக்ரபாத முனிபுடன் அவரது ஆச்சர்யமடைந்தார். அவ்விடம் அவர் பக்கத்தில் இத்தராதி தேவர்களைப் பார்த்து ப்ரம்ஹா அஞ்சலி செய்த முகத்துடன் மதரமான வார்த்தையையும் சொன்னார். இப்பொழுது கான் இத்தராதி தேவர்களோடு எஜ்ஞம் செய்து, கஷ்டகார உருகுமுடைய ஹவிஸ்ஸை அக்னியில் சேர்த்து, பின்பு நீங்கள் அதை சாப்பிடவேண்டும் என்றார். ப்ரம்ஹனது இவ்வார்த்தையை தேவர்கள் கேட்டு கேவலம் வணங்குதலையே பதிலாகத் தெரிவித்து; அக்கேயே இரத்தினர். இந்த ஸ்திதியை தேவர்கள் அடைந்ததான ப்ரம்ஹதேவர் கேட்டு பாவமறித்து ஐராவத வாகனத்தை அறியாதவர்போல் சொன்னார்.

தேவர்களின் இந்த ஸ்திதியை காரதரிடமிருந்து கான் கேட்டேன் அவ்விதமே என்னாலும் பார்த்தப்பட்டது. நீ இவ்விஷயத்தில் என்ன

செய்யப்போகிறாய்? என்றதும்; ஐராவதம் பயந்து மலையைப் பிளக்கும் படி ப்ரம்ஹணிடம் சொல்லியது. ப்ரம்ஹணைப் ப்ரஸன்னமாகவேணும் என்னில் எகரும் ஒரு அபராதமும் செய்யவில்லை.. தங்கார்த்தம் சொல்லுகிறேன். கேளும்! ஆழமான ஆனந்தத்தாண்டவ ஸமுத்தரத்தில் மூழ்கிய எக்களுக்கு அநிகாரத்தில், ஆஹாரத்தில், வினையாட்டில் ஒன்றிலும் மனம் செல்லவில்லை. இது விஷயத்தில் உட்பீட வந்த எகரைப் பொருக்கவேணும்.. தேவர்கள் வரவில்லையே; என்பதிற்காக உங்களுக்கு வேறு ஏது ஆஜ்ஞை செய்ய இஷ்டமோ? அதை இப்பொழுது செய்கிறோம் என்ற வினயமுள்ள இவ்வார்த்தையை பதஞ்ஜலி, வ்யாக்ரபாதர்கள் கேட்டு ஐராவதம் சொல்லியது ஏதோ? அதுவே உண்மை என்றும் பதில் சொல்லினர்.

அப்படி இருத்தும் தாண்டவேசன் ஸேவை செய்து, அவர்களியத்தில் வேலிக்க தன் தனது அம்சத்துடன் யஜ்ஞத்தில் தன் தன் ஹவிர்பாகங்களை, சாப்பிட மூவாயிரவர்களும் கேள்விப்படத்தக்க தேனுஸுடையவர்கள், உன் ஸதனை அடைந்து அவர்களிட்கட்டும்! என்று வ்யாக்ரபாதர் சொல்ல அவ்வார்த்தையை இத்தராநி தேவர்களும் கேட்டு, ஸந்தோஷத்துடன் அதை ஏற்று, யஜ்ஞத்தில் இருக்க ப்ரம்ஹாவிலுளும் அதுமானம் செய்யப்பட்டது. பிறகு வ்யாக்ரபாதரை கேதாங்கனால் அனுக்ரமித்து, தேவர்கள், முனிகள், இவர்களுடன் யஜ்ஞசேவையை ப்ரம்ஹா அடைத்தார்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாம் அத்தியாயம்.

ஸூத்ரி:— இச்சமயத்தில் மஹாயசஸ் உடைய விரும்புவர்ம அரசன், பெரிய தபஸ் செய்ய அத்திவினைவனத்தை அடைந்தான்.

ரிஷிகள்:— விரும்புவர்மன் என்ற கேள்விப்பட தருத்த மஹா பாக்யசாலி அரசன். அவன் யார்? எதற்காக தபஸ் செய்தான்? இவ்விடம் எதற்காக வந்தான்? அதை எக்களுக்கு விஸ்தாரமாய் சொல்லும்! என்றதும்;

இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, பெளராணிக உத்தமரான ஸுகிதர், விரும்புவர்மனது கண்தையை உன்னதுபோல்; சொல்ல ஆரம்பித்தார்,

ஸ்தலத்:— முன்பு தேவர், அனூர் இவர்களால் வேலிக்கும் பகலான் காங்கு மாயை செய்து, ஸம்ஹாரமும் செய்தார். அப்பொழுது இந்த ஜகத் பயங்கரமாய் அறிய முடியா வகைப்பட்டதன் கிர்ணயிக்க முடியாமல் இருந்தது. முழுமைபும துங்கியதுபோல் இருந்தது. அவ்விடம் பெரியதோர் ஸம்ஹார ஸமயத்தில் குத்தரூப மடைந்து, ஸாக்ஷாத் உத்தரதாண்டவம் ஈசன் செய்தார். மறுபடியும் பகலான் இச்சா சக்தி ப்ரபாகத்தால் ஸம்ஹாரம் முடிவுபெறும் ஸமயம் தனது சக்திவிடம் ஸ்ருஷ்டியை ஸ்தாபித்து, அவ்விடம் ஸதவியல் மஹாமாயையை ஆச்சர்யமாக ப்ரகாசிக்கச் செய்து, காதம் முதலிய ஜந்து தத்தவர்களையும் ஸ்ருஷ்டி செய்தார்.

பிறகு இந்த சத்தமார்த்தமூலன் காங்கு வார்த்தையையும் ஸ்ருஷ்டித்து, காங்கு மாதாக்களின் வர்க்கங்களையும் உண்டுபண்ணி, மூன்று மாதாரையும் ஸ்ருஷ்டித்தார்.

ஸ்ருஷ்டியினின்று தனது ப்ரணவத்தையும், வேகமாதாவான வ்யாஹ்ருத்யான காயத்ரியையும், ஸர்வ லோகங்களையும், இந்த்ரியம் அடங்க ஸர்வ வித்யையும், 7 கோடி மனுக்களையும், உப மந்த்ரங்களையும், கோர்த்தி ஸ்ருஷ்டித்தார். பின்பு மாயையின் தத்தவர்களையும், காலம் முதல் அண்ட பிண்ட சராசரமூலன், பூமி முழுமைபும், ஸ்ருஷ்டித்தார். அவ்விடமூலன் ஆத்மா ஸம்பந்த தன் புண்ப பரகக் களை பூமியில் காலக்ரமமாக மாற்றி, அடிக்கடி அனுபவிக்க ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு முதலியவர்களையும் உண்டுபண்ணி, தன் சார்த்தில் குறை வில்லாதேஜஸூடன் ஸ்ருஷ்டி பரிபாலனங்களையும், பரிகடம், ஸமுத்ரம் போல் செய்தவராக ஸ்தாபித்து, ஸ்கர்க்கத்தையும், மஹத்தான பெரிய மந்த்ரங்களையும், யாகத்திற்காகவே செய்தேன என்றார்.

அவைகளின் அத்யயனத்திற்காக ப்ரம்ஹணர்களையும், ஸ்ருஷ்டித்து யாகங்கள் விதித்திருப்ப சகர்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்றார். அதில் உண்டான ஹலில் ப்ராணங்கள், மந்த்ரங்களுடன் என்பீதிக்காகவே மூர்த்தியை மனுஷ்யர்கள் அக்னியில் ஆஹூதி யாக செய்திருக்கன். அவர்கள் அடையமுடியாத ஸ்கர்க்கத்தையும் அடைகின்றனர். அதில் ஸத்தேசமே இயல்பு. இவ்விஷயத்தில் எனது விவாகமங்களில் எவர்கள் ஆகையுடையவர்களோ? அவர்களுக்கு சர்வைய, க்ரியை, யோகம், ஜ்ஞானம், இவை சொல்லப்பட்டது. அவர்களுக்கு ஸாக்ரப்பமுத்தி அதிகமாக விதிக்கிறது, அதில் சத்தேஹ

யில்லை. எந்தப் பராமுறையின் கைவிடப் பாதகமான நிகழ்ச்சியைப்பாப்
 செய்கிறார்களோ? அவர்கள் மூன்றாவது முத்திரையையும் அடைவதற்காக,
 அவ்விடத்தில் ஸ்தேதனாகியிருக்கிறார். எவர்கள் வேதாந்தங்களில் நிதர்
 களாகி வந்திருக்கிறார்களோ? அவர்கள் கல்மயத்தில்லா ஜ்ஞானிகள்.
 எவர்கள் எனது வேதாந்தங்களால் என்னைப் பார்க்கிறார்களோ? அவர்
 கள் ஜ்ஞான பாதத்தில் வயல்களை உடையவர்கள். அடைய முடியாத
 ஸரபுஜ்யம் என இருவரும் அறிவிக்கிறார்கள். வேதாந்தங்களில் ப்ரவித்தி
 அடைந்தவர்கள், கல்மயமுள்ளவர்களாக இருமார்க்கங்களில் எவர்கள்
 இருக்கிறார்களோ? அவர்கள் பாபகாரக ஆகிறார்கள் அவர்கள்
 சாஸ்திரங்களினால் எவப்பட்டவர்களாகி என்னுடைய தண்டனை
 அடைவர். சாஸ்திரத்தின் க்ரஹிக்கமுடியாமல் அதிகாரியும் ஆகிறார்,
 னில்லை. பிறகு இந்த தர்மங்களை ஸ்தாபிக்கவும், ப்ரவ்ருத்திக்கவும்
 நிக்ருத்திக்கவும், இதுவிடத்து அமைதிகள் அதிகாரி இல்லை, உரி
 யில்லாத மார்க்கங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்க, அவ்விதம் சாஸனம் செய்ய
 ப்ரஜாபரிபாலனத்தில் கண்ணுற்ற அரசன் தான் இதைச் செய்யும்
 யோக்யமுடையவன். தூதர்களுக்கு அரசன் அதிகாரம் செய்கி
 ருன். இதற்கு காலமே காரணம் என பவோன் மனத்தில் நிச்சயித்த
 அவனைப் பரிபாலனம் செய்ய ஸர்வ லோகாதி ராஜ்யத்திற்கு கொஞ்சம்
 சக்தியையும் நிக்ருத்தார். பிறகு தர்மஜ்ஞானிகளான ஸுரீசுரமார
 கள் இருவர்களை நிக்ரஹ அதுக்ரஹம் செய்ய தர்ம ஸ்தாபன தத்பார்க
 காகப் பார்த்து, அவர்களை ஒருவருக்கு தண்டத்தை ஐகத் ப்ரபு
 கொடுத்தார். மூன்று உலகிற்கும் மைமகாச நெற்கு நிக்நிற்கும் அதிகரி
 யாகச் செய்தார். ராஜ்யங்களுக்கு உடைய காண மாடையும், தக்க கீட
 மும்; கொடுத்த ஆபரணங்களால் அவர்களித்து, தேவர் கையில் கொடுத்
 ததும்; அம் மஹா பாசபசாலையை தேவர்கள் ஸுரீசுரமார தபஸ் பவன்
 தான்; என்றதும் அவன் அடைந்த அடிக்கடி முதன்மையாக மேரு
 பர்வதம் தாருகிதிற்போல் தாங்கினான். அம்மஹேந்த்ர ஸபா மத்தி
 யில் ஸித்திஸாஸனத்தில் இருந்து, அவர் எழு ஸமுத்தரங்களையும் சூழ்ந்த
 ஸகல பூமியையும், பரிபாலனம் இன்றும் செய்கிறார். அது முதற்
 கொண்டு அவருக்கு மைமகா பாசபசாலையால் எவ்வளவுகள் ஸத், அவத்
 என்ற மாறதனால் வயத்தியால் மைமத்தமடைந்து, இப்பூமியை பரிபா
 வனம் செய்கிறார்கள். அவர்களில் ஐந்தாவதாக ஸ்ரீமான் வேகேந்த்ர
 என்ற பெயருடைய அரசன் கங்கா ப்ரவாஹ வரிசைப்போல் பசல்
 உடையவனாகி இருந்துகொண்டான், அவன் நெத்தத்திற்கு உகந்தாற்போல்
 எல் ஒருக்கமுடைய, இருபட்ட மஹிஷிசன் இருந்தான். அவர்களை

மூத்தவனுக்கு விரும்ப உருவத்தை தாங்கும் ஒரு குழந்தை உண்டா யிற்று. அடுத்தவனுக்குப் புண்ப வடிவமும் உடைய மூமதி, தேவ வர்மா என்ற இரு புத்தர்கள் பிறந்தனர். அவர்கள் பிதா, தபஸ் செய்ய எண்ணி மூத்த பிள்ளைக்கு பட்டம் கட்ட இச்சிந்தார்.

அவர்களுள் பெரியபிள்ளை; கேள்விப்படத் தகுந்த விரும்பவார்மன், தகுப்பனாரை எமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்த ரிரஸுடன், வணக்கமாகச் சொன்னான். உமக்கு உயர்ந்த கச்சுவைத் செய்யும் அழகுள்ள புத்தரனுக்கு உம் ராஜ்யவக்யியைக் கொடும்! எனும் தபோவனம் அடைத்து, தபஸ் செய்ய உத்வாகமுடையவனுயிருக்கிறேன். இந்த குருபிக்கு வணத்தில் அதிகாரமே ஒழிய, பூமியில் அதிகாரம் இல்லை. இக்குழந்தைகள் ராஜ்ய ரகசுக்குத் தகைமை உள்ளவர்கள். என்னை தபவிற்கு ஆஜ்ஞாசெய்யும்! என மறுபடியும் எமஸ்கரித்துச்சொன்னான்.

புத்திரசாலியான தனது பிள்ளையின் மதர வார்த்தையைக்கேட்டு துக்கமடைத்து, என் கெழுட்டுத் தனத்தால் கஷ்டப்படுகிறேன். உனது தம்பிகளோ நெய் வையங்கள். இன்று தபவிற்குத் தபோவனம் அடைவாயானால்; என் ராஜ்யத்தை மாய்ஸத்திற்கு ஆகைப்படுவது போல்; மற்றவர் பிறங்கிக்கொள்வர். ஆகையால் பரம்பரையாக வந்த இந்த என்னுவித் சேனையையும் அடைத்து, இந்த ராஜ்யத்தை நீ பரி பாலனம் செய்! இதிலே உனக்கு முக்ய கபஸ்.

அப்படி உன் பிதாவின் வாக்யத்தைக் கேட்டு, மறுபடி தபஸ் செய்ய நிச்சயித்துச் சொன்னான். அப்பா! உலக சகரம் தாங்கும் ஸாமர்த்தியமுடைய உனக்கு எது இஷ்டமோ? அது எனக்கும் தபஸ்தான் முக்யம். ஆனந்தம், ஸுகம், ஆபுன்; இவைகளை இந்நிலைத்திலும் ஸதா கொடுக்க வஸதி உன்னது. என் கூணமும் ராஜ்யமடைய இச்சிந்த வில்லை. ஆகையால் பரிநிபுடன் எனக்கு இவ்விடம் அங்காஜ்ஞையைக் கொடும்!

இவ்விதம் சொல்லும் ராஜ்ய ஆகையற்ற சித்தமடைத்து, புத்ர னுடன் கேவலம் சித்தனையில் வ்யாடலமடைத்து, ஒத்துக்கொண்டான். அவன் முக்யமாக பரமேஸ்வரஸ்மரண அடைத்து, அதனேயே நூதப்பவ னாகி, தான் ஒருவனாய், வெளிக்கிளம்பி புறப்பட்டான்.

கங்கை, ஸமுத்ரம், இவைகளில் மீளானம் செய்து, இந்த நீரன் பக்கத்திலுள்ள வங்கதேசம், மதராஸ் யாவாக ராஜ்யம் அதைத் தாண்டி மதுபடி அழகிய விந்தாரமுடைய ஒட்ரதேசம், ப்ரவேசித்து அதன் எடுவிலுள்ள பீமகாதரை மெஸ்கரித்து, இதர ஸ்தானங்களையும் அடைந்து, அவ்விடமிருந்து கிரம்பய பூர்ண ஸம்பத் உடைய ஆந்த்ர தேச மடைந்தான்: அவ்விடத்தில் பூமிக்கே காயகமாக விளங்கும் பூரீ பர்வதத்தைக் கண்டு மெஸ்கரித்து, அவ்விடத்தில் உள்ள தீர்த்தங்களில் கங்கு இத்தரிய கிரஹத்துடன் ஸ்னானம் செய்து, பிறகு ஸர்வ உலகிற்கும் ஈசனான அழகிய பார்வதிபுடன் கூடிய காளஹஸ்தி பர்கதத்தை யும் அடைந்து மெஸ்கரித்து; அங்கு விஸ்தாரவனம் செல்லும் வனத்தில், வேடன் ஒருவனைக் கண்டு உபய்த்து உட்காரு! என அவனை அரசன் சொன்னான்.

ராஜா—வேடனே இக்காட்டில் என்னி ஆச்சர்ய பர்வதம் இருக்கிறது? அதை முழுமைபும் சொல்! என்றான்.

இவ்விதம் அரசனால் கேட்கப்பட்டு வணக்கத்துடன், வேடன் அழகிய குளிர்த்த மறைத்த நிழலுடைய மர அடியில் உட்கார்ந்து த்ருட புத்தியுடன், பாணங்களைப் பக்கத்தில் வைத்து, சரீரத்தில் கை வைத்து, லழி டையினால் கஷ்டப்படும் இளைத்த சரீரமடைத்த அரசனைப் பார்த்துப் பதில் சொன்னான்.

இருபதாம் அந்யாயம் முற்றிற்று.

(இருபத்தேனாம் அந்யாயம்.

வேடன்-- மதரா பாக்யசாலியே! என் இந்த ஸத்வ கூட்ட முடைய காட்டில் காய்களுடன் மாண்களைத் தேடுகிறவனாகி, இம் மார்க்கத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறேன். இவ்விடம் என்னால் உம்மைப் பார்ச்சப் பட்டது. உனது இச்சைக்குச் சொல்லுகிறேன். இச்சையினால் கேள்! ஒரு யுகம், காலுடன் அழகிய சரீரமடைத்து இவ்விடம் ஸஞ்சரிக்கிறான். இவ்விடத்தில் வனத்தரத்தில் ஓர் குகை இருக்கிறது. அந்த இடம் சாப்பிட்ட மாத்ரத்திலேயே கிழட்டுத் தன்மை எவனுக்கும் விடுபடுகிறது. மற்றும் கஷ்டத்தை அதுக்கும் பல தீர்த்தங்கள் இங்கு உள்ளது.

அருடைய தாமரை கல்லூரம் முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த அரேக வீர்த்தனாகும் உன்னது. இவ்வனந்தரத்தில் மிகவும் விஸ்தீர்ண மாக்ங்கம் ஒன்றுள்ளது. திக்கு தெரியாத அது எவ்வொருக்கும் ப்ரார்த்தி அடையச் செய்யும்! அதுவே மற்ருர் மாக்ங்கத்தில் ஒரு விஸ்தீர்ண மரமாய் காணும்! அது அசையாமல் இருக்கிறது. அதன் நிழல் கஷ்டமான ச்ரமங்களைப் போக்கக் கூடியது. ஒரு மாக்ங்கம் ஐன னஞ்சாரமற்றக் காண்கிறது. மடுவின் சப்தம்போல் கடுமையான சப்தம் அக்கு இரவு பகல் அடிக்கிறது.

ஒத்தை அடிப்பாதையில் பெரியதோர் கிணறு இருக்கிறது. தனது நிழலை இவ்விடம் பார்த்தால் ஐனக்கக் கூனிக் காலத்தில் நிறக் கின்றனர். இவ்விடத்தில் உன்ன கதிக் கரையில் மடுநாறமான ஐலம் நித்யம் ப்ரவாஹமாக ஓடுகிறது. செருக்கிய நிழல் உன்ன ஸதா பல முடைய பெரிய மாமரம் ஒன்று இருக்கிறது.

அதனடியில் லிங்கம் ஒன்று எப்பொழுதும் காணப்படுகிறது. கிணறு உருவமுள்ள அதனடியில் அசாதலுடன் தெரியவருகிறது அத்தவாரத்தினின்று வெளிக்கிளம்பும் ஓர் இடம் காண்கிறது. புதிய நீருண்ட மேகம்போல் ஒத்த, தாமரை போன்ற ஒரு க்ளீர் ஸந்தோஷ மாக இரு காலக்களிலும் லிங்கத்தை அர்ச்சனை செய்கிறான்.

சிறுவன் ஒருவன் குதிரையில் ஏறி அக்கு ஆயுதம் தரித்த கையுடன் அக்ருகமடைகிறான். நித்யம் வெளிக்கிளம்புகிறான், உன் செய்கிறான். ஆனால் காணப்படவில்லை.

இப்பெரிய வனத்தில் இது முதலியன என்னால் அடிக்கடி பாக்ங்கப் படுகிறது. மற்றும் துற்றக்கணக்கான ஆச்சர்யங்கள் காணமுடியாததும், வண்ண முடியாததும், உன்னது என வேடன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு அரசன், அந்த லிங்கத்தைக்காண ஆகாச உடையவனாகி, மறு படியும் வேடனைக் கேட்டான்.

இவ்வனத்தில் நீர் சொல்லிய லிங்கம் மாமர க்ளூன் அடியில் உன்னது எதுவோ? அதை நீ எனக்குக் காண்பி! எனக்குச் செய்த உபகாரமாகுமெனச் சொல்லியதும்; அவ்வரசனேறு மாமல ஆசையுடன் ஸரி எனப் பயமின்றி, கையில் வில் பாணம் அடைந்தவனாகி; பொர்தின்

பக்கத்தில் உள்ள வ்ருஷ மார்த்தமாய் அடைந்து, அரசனிடம் மஹாப்ரகாசமுடைய அந்த விலங்கத்தை காண்பித்தான்.

அவ்வரசனும் மாமர நிழலில் விலங்கத்தைக் கண்டு ப்ரஸன்ன மனதுடன் ஜகத்திற்கு ஆனந்த மூலம் உள்ள அதை அடைந்தான், பிறகு பரமபக்தியால் இங்கு ஜகத் குருவை சமஸ்கரித்து, அதன் சமீபத்தில் ப்ரவாஹமுடைய கம்பாஸரவவில் தினஸரி ஸ்னானம் செய்து எப்பொழுதும் பூஜை செய்துகொண்டு அவரது அணுக்ரஹ வரபத்திற்காகவே அரசன் ஒரு காலம் அவ்விடம் வசித்துவந்தான், அந்த ஸேவாஸத்தை ராஜன் ஒரு காலும் விடவே இல்லை, சிறிய ப்ராணனுள்ள வரையில் தீர்த்தமே சரப்பட்டி, ப்ராணனுடன் ப்ரீதியடைந்த மனதுடன், வசித்து வந்தான்.

ஒரு கான் வில்லுத் தரித்து தனது ஸமீபத்தில் இருக்கும் வேடனை புருவ ரொசிச்சலுடன் கூப்பிட்டு அரசன் சொன்னான்.

வேடனே! இதனின்ற தெற்கு ஸமுத்ரம் வரை சென்ற ஸ்வேச்சையாக உண்டுபண்ணும் அந்தந்த பூமியில் இருப்பதைப்பாரும்! எனக்கு மேற்கு ஸமுத்ரக் கரைசெல்ல, அதிக ஆசை இருக்கிறது. ஆகையால் கஷ்டயின்றி அடையக் கூடிய அழகிய மார்த்தத்தைக் காண்பி! இதுதான் எனக்குச் செய்யவேண்டிய முக்ய காரியம். கான் கூடவே செல்ல பொருமை உடையவன் என்றதும்; “ஸரி” என வேடனும் ராஜன் வார்த்தையைக் கேட்டுப் பதில் சொன்னான். ராஜனே! ஒரு அடி கூட இனி இக்காட்டில் என்னுள் செல்ல முடியாது, இதின் கடுபாகம் திக் ஒன்றும் காணப்படுகிறதில்லை. இவ்விடம் எவரையும் ஒரு மையமும் கான் பார்த்ததில்லை. ஒரு அளவும் தெரிய வில்லை. இருந்தபோதிலும் முன்பு கானே சென்ற காட்டுவழியைப் பார்த்து வருகிறேன்.

அதுவரை கீர் இங்கு இரும்! எனும் போய் வருகிறேன் எனச் சொல்லி அவனை வணங்கி, வில், பாண்டி, உடையவருகி, வனமார்த்தம் விசாரிக்கப் பயமின்றி, வெளியேறினான். ஸமுத்ரக்கரை அடைந்து விரித்த பர்வத காடு இவகனைத் தாண்டி, ஒருகாலம் சென்ற வேடன் திரும்பினான். தனது கருமையை எதிர்போக்கி ஒருவருக நிற்கும் ராஜனைப்பார்த்து சமஸ்கரித்து, அவ்வனத்தில் பார்த்ததை அவன் அப்படியே சொன்னான். கான் காட்டில் அதிக கஷ்டத்துடன்

கெடுதலும் சென்றேன். அவ்விடம் ஒன்றும் காணவில்லை. மாரீச்சம் நெடியும் கிடைக்கவில்லை. முடிவு தாரத்திலிருந்து இது பாரீச்சப் பட்டது. அதன் கரையில் பெரிய ஸ்ரீமத் “தில்லைவனம்” இருக்கிறது. அதன் மத்தியில் மலர்ந்த தங்கத் தாமரை உடைய பெரிய நித்தம் ஒன்று அழகாய் இருக்கிறது. அதன் தெற்குக் கரையில் அழகிய புலி உருவமுடைய மஹா தேஜஸ்வி ஒருவர் நித்தர போனவர்போல் எப்பொழுதும் இருக்கிறார். அவ்விடம் காண் கண்டதும் பெரிய பய மடைந்து திரும்பி வந்து விட்டேன். அவ்விடம் உமது ஆஜ்ஞைக்கு உன்ன மாரீச்சம் தான்; என்ற வேடனது வார்த்தையை கவனமாகக் கேட்டு, உடனே கூனிக் காலத்திற்குள் பரீதியடைந்த மனதோடு எழுந்து, அவ்விடம் செல்ல முயற்சி அடைந்தவனாய், புலி உருவமுள்ள அவரை நீ எனக்கு சிந்தாமாகக் காண்பி என வேடனைச் சொல்லி அதை அடைய மாமா நீழலில் உன்ன சர்வரணை எமஸ்கரித்து, அவனுடன் உடவே சென்றான். வேடனும், அங்கே காடுகளைத் தாண்டி, வெரு தாரமுள்ள இடங்கரை, அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

வகிரசபரக அழகிய தில்லைவனத்தைத் தடைசெய்தல் அடைந்தான். அவனும் அத்திலிய தில்லைவனத்தில் குள ஸயீபத்தில் தபன் செய்யும் கண்ணாடி போன்ற முகமுடையவரைப் பார்த்து, பயம் அடைந்து மன தால் அவர் ஸயீபம் அடையவும் இல்லை. அதே கூணம் திரும்பவும் இல்லை. அவ்விடத்தில் நேகலம் கீர் யார்? என எப்படிச் கேட்பேன்! ஒருக்கால் சரபம் கொடுப்பாரோ என்று பலவிதம் நிச்சயித்து, நேகலம் அசையாமல் இருந்து ஒன்றும் முடியாமல் அவ்விடம் ஆச்சரியமுடைந்து, மனதில் வெருகாலம் அவரது சாத்த சரீரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, மறுபடி சிந்தாபரனானான். அவருடைய நிலைமையில் இடயினர் சனைத்த மரஉரி உடையவனுயிருந்தான். இந்த சரபம் உன்ன புரீசம் குச்சி தாய்த்தும், தர்ப்பங்கன் றுனி, ஸயித் எப்படி கலங்களை சனைத்தும் சாட்டுமோ? அதுபோல் இருந்தான்.

அடிக்கடி மூடிப்பாராத புஷ்பங்கன்போல் ப்ரகாசமுடைய ஜடா பாரமும், ஜலத்துனிகளையே விடுகிறது. ஆகவே, ஆரம்பத்தபடியே இம்மஹாத்மா என்னைக்கு மொன்னம் விடுகிறாரோ? இவ்வையோ? என்ன செய்வேன்! என சிந்தைபுடன் ஆடிய மனதுடையவனாகி, வெரு காலம் வினயபாவத்துடன் இருக்கையில்; அத்தபோக்தியை எமஸ்கரித்தான். மஹானந்தமய ஆனந்தத்தாண்டலும் உலக விஜ்ஞான தத்பரம், என அவ்

வீசனியே மஹாயோகியைச் செய்திருக்கிறார். தாமரை போன்ற கால உடைய சந்திர மௌனியிடம் சிந்தையை செலுத்தி, அடிக்கடி ஆசையால் மூன்று காலமும் விசேஷ மாததலுடன், புத்தியால் அறிவிற போல்; அங்கு காணப்படுகிறார். மூன்று காலமும், விரித்திடைத்த, வெகு காலம் வரை நிம்மல மடைத்திருத்தது. வலிய ருலத்தில் உண்டான ஐந்தாவது மறு, ஸ்ரீமான் இப்பியுயியைப் பரிபாலிக்கிறான். அந்த மஹாராஜனது புத்ரர்களுள் முதல்வன் விரிஹவர்தன் என்ற சயாதி உடையவன் வந்துள்ளான், என அவனைத் தபோநிதி அறிந்து உடனே எதிரில் இருக்கிறவனாய் பயந்து அஞ்சலி செய்த உருவ முடையவனாகிய அவனைப் பார்த்ததும், இப்போழுது உனக்கு எவ்வரவாகுக! எனன தேவை? எனக்கேட்டார்.

இவ்விதம் முனியினால் கேட்கப்பட்டதும், ஆதரவுடன் விரிஹ வர்மனும், மறுபடி எம்மக்காரம் செய்து, பெரிய ஸந்தோஷத்தையும் அவருக்குத் தெரிவித்தான்.

பின்பு ப்ரகாசமுடைய முனி கையினால் ராஜனைப் பிடித்து, இவ்விடத்தில் உட்காது! என ஆணைத்தில் உட்காரச் செய்து என்ன? ஒருவனாகவே நீ அடையமுடியாத இவ்வனுத்தரத்தில் வந்த காரணம் என்ன? இதை முதலில் சொல்! எனக் கேட்டார்.

இருபத்தோராம் அந்நியம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாம் அந்நியம்.

விரிஹவர்தன்:— முனியே! கௌடதேச கௌடகாத அரசனது பிள்ளைகளுள் என் முதல்வன், எனக்கு விசேஷ மறியிமைபுடைய புன்ய வகாணமடைந்த இரு தம்பிகள் உள். உமது கடைசுத்தினால் அப்பயக்கர ஸம்ஸாரபந்தம் விட்டு, பரமார்த்தம் கொடுக்கும் ஈச பாதாம்புஜமடைய, ஸர்வ மனதிலுமும் ராஜ்ய பார துக்கங்களை விட்டு, ஒருவனாகவே தபஸ் செய்ய என் கெளரிக்கினம்பினேன். என்ற விரிஹ வர்மனது வார்த்தையை வ்யாக்யாபாத முனி கேட்டு ஆச்சர்யமடைந்து துக்கமூண்ட அரசனைப் பார்த்து; பதில் சொன்னார்.

வ்யாக்ரபாதர்:— மஹாபுத்திரசாலி ராஜ்யத்தைத் தரிப்பவன் உனது பிதாவும் சிறுத்தந்தையையும் அடைத்துள்ளார். அவன் இதரர் களைச் சொல்லப் பொதுமையற்றவன். இவ்வித மிருக்கையில், எவ்வாறு ஆகையுமற்ற உனக்கு இவ்வனஞ்சாரத்தில் தபஸ் செய்தல் எனக்குப் பரியமில்லை.

விம்மலவரம்மன்:— என் விம்மல உருவத்துடன் இருந்த ராஜ்ய மடைப மார்ட்டேன். ஆகவே ராஜ்யத்தில் எனக்கு இச்சை இல்லை. இப்பொழுது ராஜ்ய பராமும் வேண்டாம். மற்றம் எனது தகப்பனார், வ்வர்க்கம் சென்ற பிறகு, பூமியைக் காப்பாற்ற எனது ராஜ்யத்தில் இரு தம்பிகள் ஸம்பந்தர்களையிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இப்பொழுது நேரவம் எனக்கும் சௌக்யம் செய்யும் என்ற தயை உள்ள வார்த்தையை முனிசேட்டு, உடனே விம்மல உருவம் விடுபடுமேயானால்; இந்த அரசன் என் அடைதல் போதும் தானே?

விம்மலவரம்மன்:— கைவீரத்தால் வால பூமியையும் பரிபாலனம் செய்யப் போகிறாய் என இன்று என்னிடம் நீங்கள் சொல்லிய விரிமல உருவம் நீங்கிலும் உட, பூமி ஸஞ்சார ஆகை எனக்கில்லை.

வ்யாக்ரபாதர்:— இன்று இல்லை எனச் சொல்லப்பட்டதும், உண்மை. துக்கத்துடன் இது வ்யக்தமாகவே தெரிகிறது. இந்த சேடேசர் இதற்குக் காப்பாற்றதல் செய்யப்போகிறார்! ஸர்வ கார்யக் களைச் செய்ய யோக்ய முன்னவனென வெகு காலம் எண்ணிய சித்தத்தில் சிவஜ்ஞானம் முக்யமாக நினைத்தது. அறிவேயே பரமாகவே அடைவப்பட்டது. இங்கு கூணிக காலம் இது! என ராஜ்யைச் சொல்லி, அது ஸம்பந்தமாக பகவான் பதஞ்சலி முனி ஓங்கிடம் இருக்கிறார். அவர் ஸமுத்தரத்திற்கும் உத்தமோத்தமர். என தாண்ட முடியாத எல்லையுடைய அவரிடம் கந்தோஷமாக முனிவரது அவருக்கு அந்த ராஜ்யது விஸ்தாரமான பிகலாதந்தனை தெரிவித்தார். அவ் வார்த்தையை அவரும் கேட்டு பதஞ்சலியும், சேடேசர் பூனா ஸமயம் என நினைத்து இருவருமாக சாணை அடைத்தனர். பிறகு அவர் சென்றதும்; விம்மலவரம்மன் பெரிய சிந்தை அடைத்து குக்யமனதுடன் இருந்தான். அறிவாமல் எவ்வாறு ப்ரங்குத்தித்தது. இது தனிமை பாகவே உட்பட்டிற் செய்த வினாவின் பயன் தானே ஸம்பந்தன் என அறிவார். இப்பொழுது முனியும் தென்பட்டார், வனஞ்சாரத்தை யும் அடைத்துவிட்டார். என்ன செய்யேன்? என்று கஷ்டமடைந்த

மனதுடன் துக்கமடைந்து உட்கார்த்தவனாகி, ஆச்ரம வ்ருஷ அடியில் ஸுறாயில்லாமல் எண்ணி இருந்தான். பிறகு தாண்டவ அம்ருத பாணம் செய்து ஸத்தோஷமடைந்த மனதுடன் அவர்கள் விய்ஹ வர்மனது வருகையை ஈசனிடம் தெரிவித்ததும்; இவனுக்காக ஈசன் அனுக்ரஹமோ? கோபமோ? ஏது செய்கிறாரோ? என அறிகிறோமில்லை. ஏது வரை தெரிவிக்கிறோமோ? அதுவரை கேட்கரிடம் அவன் வருகையைச் சொல்லுவோம்.

என நிச்சயித்து கேட்கனை இருவர்களும் செத்தத்தோடு எமஸ்கரித் தனர். கருணை வளந்த சரீரமுடைய ஈசனை இரூணவாக்குகனால் வெகு காலம் ஸ்தோத்தரித்து அவன் வ்ருத்தாத்தத்தை கேட்கரிடம் இருவரும் தெரிவித்தனர்.

முனி:— எங்கள் ஆச்ரமமாய் தபஸ் செய்ய ஐத்தாவது மனுவின் ப்ரண விய்ஹவர்மன் வந்துள்ளான். அவனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்ய வேணும். மதேஹ்வர தாண்டவத்தை தயையுடன் காண்பித்துவிட்டு, அவனுக்கு விய்ஹ உருவத்தையும் போக்கித் காப்பாற்றுகள் என எமஸ்கரித்தனர். பகவான் இதைக்கேட்டு முகவனைப் பெரிய கம்பீர வார்த்தையால் பதில் சொன்னார்.

ஈசன்:— என் அவனது மனதின் அபிப்ராயத்தை அப்படியே அறிகிறேன். அவனுக்கும், உங்களுக்கும், தவிதமானது எதுவோ? அதை இப்பொழுதே செய்யப்போகிறேன். அவ்வழியை வெகத்தை என்ற பெயருடைய தீர்த்த ச்ரேஷ்டத்தில் அந்த விய்ஹவர்மாவை ஸ்ரானம் செய்வித்து, என் ஸமீபம் அழைத்து வராதேன்! அதன் பிறகு அழிய எனது சக்தியையும், கதியையும், பரீட்சிக்கும்! என இவ்விதம் அழிய முறையில் வ்யாக்ரபாதரை ஈசன் கட்டியையிட்டார்.

பிறகு ப்ரீதியுடைய மனமுடையவராக வ்யாக்ரபாதர்; பதஞ்சலி புடன் விய்ஹவர்மன் ஸமீபத்தை வேகமாக அடைந்தார். அச் சமயத்தில் பூமியில் சப நிமித்தங்களும் உண்டாயிற்று. அவைகளைப் பார்த்ததும், பரமப்ரீதியுடன் முனிகளின் வருகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு ப்ரணன்ன மனமுடைய அம்முனிகள் கந்து மஹா பாக்யசாலியான விய்ஹவர்மனை நீ க்ருதார்த்தவனாகியே எனச் சொல்லினர். குறையில்கா தருதியுடையதைக் கேள்! விஷ்ணு,

ப்ரம்ஹா, தேவன், எங்கள் இருவர்கள் எல்லோர்க்கும் இப்படிச்
கிடைக்க முடியாத ஆனந்தத் தாண்டலும் உனக்கும் காண்பிக்கப்
போகிறாள்!

ஆகையால் நீ இந்தத் தீர்த்த ச்ரேஷ்டமான விவசங்கையில்
வேகமாக ஸ்ரானம் செய்து, தாண்டவத்தினால் ப்ரகாசிக்கும் ஸபாபதி
சரது தாமரை போன்ற பாதத்தைப்பார், தபஸ் செய்து அடைய
முடியாத ஹேது எதுவே? அதை நீ அடைவாய்! என்றதும்; அவ்
வார்த்தையை அரசன் கேட்டு, ஆச்சர்யமடைந்த மனதுடன், விவசங்கை
தீர்த்தத்தில் அரசன் ஸ்ரானம் செய்தான். ஸ்ரானம் செய்தவுடன்
காத்தியுள்ள ஸ்வர்ணமய தேஹமுமடைந்தான். அதினால் கிண்கணை
தீர்த்தம் ஸ்ரானம் செய்ததில் உண்மை விளங்கிற்று. ஆகவே; பெரிய
வழுத்தரினின்ற உண்டான இனம் ஸூர்யன்போல ஸ்ரான சரீர
முடைய அரசனா முனிகன், தேவர்கள், பார்த்து அன்றுமுதல்
அவனுக்கு ஹிரண்யவர்மா என்று பெயரிட்டனர்.

ஆகுபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

(அநுபந்திழன்றும் அத்தியாயம்).

பிறகு மஹா தபஸ்வியான வ்யாக்ரபாதர் அந்த ராஜனுக்கு குறை
வில்லா ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் மஹா மக்தர்க்கதை உபதேசித்து,
யோகி கூட்டங்களால் ஸேவிக்கும் சேதங்களுக்கு எவ்வாம் கடைத்
தேறத் தன்மையுடைய நிவ்ய சிதம்பரத்தையும் அர்விடத்தில்
காண்பித்தார். அப்பொழுது சடேசர் அவனுக்கு ஸச்சிதானந்த
லக்ஷணமுடைய தாண்டவத்தைக்காண்பித்தார். பார்க்கும் கண்களுக்கு
அம்குதஸார ஆபரணம்போல் மனோஹரமாய், காக் மனதிற்கு எட்டா
பாக்கையுடைய ஈசனின் ஆனந்த தாண்டவத்தைக் காண்டு, ஸர்க்
அவயவங்களும் மயிர்க்கூச்சவடைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகும்
பெரிய ஸ்வரத்துடன் ஸபாபதியை பூமியில் தண்டகாரமாக விழுத்து
மமஸ்கரித்து, அஞ்சலி செய்து, மதுபடி எழுத்து, ஈசனை ஸ்தோத்ரம்
களால் பரமணந்த வசமாய் இந்த்ரன், உபேத்தர்ன், பூகர்ணால் காண
முடியாத சக்த்ரேகை அடையாளமுடைய ஈசனிடம் அந்வரன்
தெரிவித்துக்கொண்டான். உமது அனுக்ரஹத்தால் தத்தங்களுக்கு
அடங்கா ஆனந்தமய ஆனந்த தாண்டவத்தை காண் கண்டேன்.

யோசனையை தயானம் செய்வதோடு இவர்களுக்காகவே இது அங்கீகரித்தார் செய்யப்பட்டது. பூமியில் வளர்ந்த ஸவைய ஆசிரியர் ஆனந்தம் தாண்டவம் செய்பவரான உங்களுக்கு எத்தெத்த விவகாரங்களுக்கோ? அதை உமது ஆண்களுயால் செய்ய ஆகா. எத்திகேசுராகு எப்படி அளித்தீரோ? அதுபோல் எனக்கும் சத்தியை கொடுமி என்று அவன் பரிதிபுடன் சொல்லியதும்; அரசனைக் குறித்து அம்ருத வர்ஷம் விடுகிறது போல் ஈசன் பதில் சொன்னார். அரசனோ! உனது பத்தியால் ஸத்தோஷமடைந்தேன், எது உன்னால் செய்யத் தகுந்ததோ? அது எப்பொழுதும் செய்யப்படுகி என்றதும்; ஆண்களுயை அப்படியே ராஜன் கையில் சீரமைக்க ஏற்று, ப்ரஸன்னமுடையவனும், தேவரை எமஸ்கரித்து, உலகத்திற்கு ஹிதம் செய்ய இச்சை அடைந்து, வ்யாக்ரபாதமுனிபுடன் எமஸ்கரித்து சென்றான். பிறகு பூரி மூலவந்தான தேவர் ஸமீபம் வ்யாக்ரபாதர் அடையச் செய்தார். அவ்விடத்தில் அவனுடைய தாண்டவத்தைக் காண்பிக்கிறவராய், மதுரவார்த்தை புடம்; என்னால் விவன் இவ்ருதான் முதலில் பூஜிக்கப்பட்டது என ப்ரஸித்தமாய்ச் சொன்னார்.

இந்த ப்ரஸாத வரப்பதால் தான், தாண்டவம் 6 பார்த்தவனுக்குமே மூலவந்தான லிங்கத்தை எமஸ்கரி, என்றதும் தானாகவே வணங்கினான். முன்பு எந்த லிங்கம் தனது பெயர் அடையாளமுள்ள ஸ்தானத்தில் ஸ்தாபித்ததோ? அதற்கும் ஆதரவுடன் அரசனால் பூஜை செய்யப் பட்டது உடனே அரசனை பதஞ்சலி பன்னாசனங்கு அடையச் செய்து, பதஞ்சலியையும் அவர் ஈசனையும் எமஸ்கரிக்கச் செய்து, அரசனைப் பிடித்து தனது பத்னிக்ரும் காண்பித்து, பத்னியிடம் வ்யாக்ரபாதர் சொன்னார். ப்ரியோ! 'முன்பு ச்ரமப்பட்டு உனக்கு உபமம்பு உண்டானான். ஒது ச்ரமமுமில்லாமல் இவ்வரசன் உனது குடித்தை போல் இப்பொழுது வந்துள்ளான்' என்ற ப்ரிதிபுடன் அவனிடம் புத்ரன் என்ற பாகுனையாக முனி கொடுத்தார். முனியினால் கொடுத்த அரசனை நேசுமரக தாய்போல் அவன் கால்களில் எமஸ்கரிக்கச் செய்தார். ஸாத்வியான அம்முனி பத்னி மலர்க்கத் தாமரைபோல் முதமடைத்த வம்சத்திற்கு குடாமணிதான் என தேவரால் கொடுக்கப்பட்டது என்ற ப்ரிதிபுடன் அவனை ஸ்லீகரித்தார். பிறகு ப்ரஸன்ன ஹ்ருதயமுடைய இருவர்களும் ப்ரிதியடைத்து, மனு வம்சத்தில் உண்டான அவனுக்கு ஆசிரமத்தில் அவனிடம் கருணை நிரம்பிய பார்வையைக் கொடுத்து, அவ்விடம் முனி; ஸ்தான மழிவகையையும் உபதேசிக்க ஆரம்பித்தார்.

வ்யாக்கரணம்:— வாய், மனம், இவற்றிற்கு எட்டாத ஈசன்; அதிச பரிபூர்ணமுடையவனுக்கு உட ஒரு மையமும் காணப்பட மாட்டார். அப்படியிருக்கும்; தவையுடன் ஈசன் வடிப்பட்டார். வாதாரணத் தன்மையில் இவ்வுருவத்துக்குக் காணப்படுகிறதாவே ஈர்த்தனம் செய்கிறார். மற்றும் இவ்வுருவத்துக்கு முத்தியைக் கொடுப்பவரென்றும், முதலில் அநேக ஸ்தானங்களில் பூமியில் திவ்யமாகச் செய்தார் என்றும், அவைகளில் 68 ஸ்தானங்கள் பூமியில் முத்தியைக் கொடுப்பது என்றும், எப்பொழுதும் வான்னித்தியத்தை கொடுக்கும் நேரம் உடையவரென்றும், மனோசன் இவ்ரு ப்ரவீத்தி அடைந்தார்.

அவற்றில் முத்தியும் முத்தி. அதிச முத்தியும் இது என மஹரிஷிசன் சொல்லுகின்றனர். புண்டரீகபுரம், காசி, திருவாரூர் (சமவாலயம்) என்பது. இந்த ஸ்தானங்களில் வகர்கள் நித்யம் இருந்து தபஸ் செய்கிறார்களோ? அவர்கள் வாலக்ரமமாக வேந்தராவதற்காகப் போஷ மடைகின்றனர். இம்முன்று ஸ்தானங்களுடைய வைபவத்தை யார் வணிக்ஷிடுகிறார்? அவனுக்கும், தர்சனம், மானம் ஏற்பட்ட ஜனம் கூடிக்கும் இவ்வுருவத்துக்கு முத்தி எட்டாயம் கிடைக்கின்றது. அப்படியிருக்கும்; இந்த ஸ்தான சீரேஷ்டத்தின் வைபவத்தை அதிசயமாகக் கேட்கவேண்டும். சுத்ததானுடைய தபத்யபத்தையும் அபஹரிசுநத் தருத்தது. ஒரு மையம் காண் சமவாலய எவ்வுருவம் ப்ரதக்ஷவிட்டாலும், காசியில் சீர்த்ததைக் கட்டைபோல் விடா விட்டாலும், இவ்விடம் நேவலம் உட்காந்தால் போதுமா? காண் முத்தியில் இருக்கிறோர் என்பது நிச்சயம். வைபவியில் ஈர்த்தனம் செய்யும் ஈசனுடைய காமதாபோன்ற பாத தர்சனத்தால் உடனே முத்தியுடைய தன்மை விட்டும். எவன் ஒரு தடவை திவ்யவனத்தில் திரவான ஆனந்த தாண்டவத்தை வந்து பார்க்கிறாரோ? மனுஷ்யன் நித்யம் சிதம்பர சிதம்பரமத்தியில் வலிக் கிறாரோ? நித்யம் ஆனந்தத் தாண்டவம் பார்க்கிறாரோ? அங்கு அநேக காண் வேண்டாம். அது போல் காசியும், முத்தி அளித்த முடியாதது. இவ்விடத்தை விட்டுகாசியை மனுஷ்யன் அடைகாணான்; அவனுக்குத் தேஹமுடிவிலும் ஈசன் முத்தி கொடுக்கமாட்டார். சிதம்பரத்தை அகமானம் செய்ததினால் சக்கரர், அந்நகரமும் செய்மமாட்டார். அவ்விடத்தில் மனுஷ்யன் வலிப்பன்னையானால்; மனோசனுக்கு மான தேஹம் உடையவனாகி, இவ்வுருவத்தினால் நிஷ்பை அடைந்து, ஜீவன் முத்தானிக் காணப்படுகிறான். இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்தானத்தில்

பார்வதிபுடன் சந்தரர் செய்யும் தாண்டவம் உன்னால் இங்கு பார்த்தப் பட்டது, ஸர்வலோகங்களிலும் இதைக்காட்டிலும் அதிகமில்லை. வேறு என்ன இதைவிட இருக்கிறது?

இருபத்திலுள்ளும் அத்தியாயம் முற்றிற்றது.

(குருபத்திரான்காமி அத்தியாயம்).

வ்யாசரபாதர்:— மற்றும் இந்நிறுவன புராணங்களில் சொல்லப் படும் இந்த ஸ்தான கைபவம் சொல்லுகிறேன். ப்ருகு கம்சத்தில் மூதன்மையாக பிறந்த செனகன் என்ற முனி ஒருவர் இருந்தார். எதை உத்தேசித்த பாரதம் உண்டானதாசன் சொல்லுகிறார்களோ? அவர் தானாலே ஒரு மையம் சந்திரசேகர எமல்கரித்துக்கொட்டார்.

செனகன்:— பார்வதிபுடன் ஈசன் தாண்டவம் செய்கிறார். அது ஜாத் உபகாரத்திற்காகவே மூன்று ஸத்தையிலும் உள்ளது என கேள்விப்படுகிறது. ஸ்வர்க்கத்திலோ? பூமியிலோ? பர்வதத்திலோ? ஸுலயமண்டலத்திலோ? சந்திர பிப்பத்திலோ? பூமியில் எங்கு தாண்டவம் காண்கிறதோ? அவ்விஷயம் விஸ்தாரமாக சொல்லவேண்டும்! என கேட்கப்படுகையில்; அவர் அதிக ஸத்தோஷமடைந்து செனகன் எருக்கு சொன்னார்.

சந்திர:— முனியே! எப்பொழுதும் ஈசன் கைலாஸத்தில் தாண்டவம் செய்கிறார். தேவலம் அதை உமாதேவிதான் பார்க்கிறார். மற்றும் யாவரும் அதைப்பார்க்க முடிவற்றதில்லை. பகவான் ஈசன் எப்பொழுதும் புண்டரீகபூர்த்தி ஸ்ரீமத் தப்ரஸபா மத்தியில் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்கிறார். எந்த கந்தனம் காலணர்குச் சந்தருவான ஈசனும் கைலாஸத்தில் நிதாம் செய்யப்படுகிறதோ? அதை ஒரு மையம் பார்வதி ஒருவளாலேயே பார்க்கப்படுகிறது என அதை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். எது நேமஸபாமத்தியில் சந்திரமௌனியால் செய்யப்படுகிறதோ? அது எப்பொழுதும் எல்லோராலும் பார்க்கப் படுகிறது எனச் சொல்லுகின்றனர். உமக்குப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆகாச இருக்குமாயினும்; அவ்விடம் நீர் அடைய யோசனம்! நிதம்பரத்தக காட்டிலும், வேறு இடமும், கைகங்கையைக் காட்டிலும் வேறு நித்தமும், உலகில் கிடையாது. அம்மந்தர்களைக் காட்டிலும்

வேறு மந்திரமும், இல்லை. எடுசனரக்காட்டிலும் வேறு தேவரும், கெடையாது. அதைப்பார்த்தால் சரீரத்திற்கும், கண்ணுக்கும், பலம் கெடக்கும் என கைச்சேஷ்டரால் இது சொல்லப்பட்டதும்; சொன்ன மூனி பரிசுத்தமூன்றை அத்திவிடவனத்தை வேளையால் அடைத்து, அங்கு விவசைகை என்ற பெயரிய மஹா நிர்ந்தத்தில் ஸ்ரீராமம் செய்து, கருணையான தபவிலும் தாண்டவத்தைக் காணச் சென்றார். கருணையே டெவாகக்கொண்ட ஈசன் வரவு முடிவில் மூனிக்கு ஸ்ரீமத் தாண்டவ தர்சனம் காண்பித்தார். அவர் பரமான்ந்த மய ஆனந்த தாண்டவத்தைப் பார்த்துத் தானாலே மயிர்க்கூச்சவடைத்த சரீரத்தடை ஸந்தோஷத்தினால் கர்த்தனம் தானும் செய்தார். ஆனந்தர்சனம் பூர்ண பார்வைபுடன் அஞ்ஞலி செய்து, புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து, தனது ரிக்குகளால் ஸந்தோதாரமும் செய்தார்.

ஈசனது ஸந்தோதாரமுடியில்; அவனுக்கு இருவாக்களை பகவான் கொடுத்தார். வெகு ரிக்குகள் உள்ள ரிக் வேதத்திற்கு தலைமைத் தன்மையும், ஸூத்ரம் செய்யும் தன்மையும், செய்ய அனுக்ரஹித்தார். மூனி ஈசனிடமிருந்து இருவாக்களையும் அடைத்து, அவ்விடம், வெகு காலம் இருந்து சாஸ்திர சர்க்கார்களைச் செய்து வந்தார். ஸ்தான வைபவம் அங்கு இவ்விதம் உள்ளது. மதுபடியும் புண்டரீகபுரம் மஹாத்ரியம் சொல்கிறேன் ஈ கேள்.

ஓரு ஸமயம் கம் கண்டமான வாமவேதத்தின் ஆயிரம் சாகை களுக்கும் கைவைக்கண்ட ஹையினி ரிஷி என்பவர் அந்த ஸ்தான மதரிமையைக்கேட்டு, கிஷ்ட கணக்காட்கள், திவ்காரணயமடைத்து, பரிசுத்த வழிபுடன் குளிர்மையான விவசைகளில் ஸ்ரீராமம் செய்து, திவ்ய சிதம்பரத்தை கண்டு, பக்திபுடன் தேவரை பூஜித்து, வேத ரிக்குகளால் கடைசி பாதத்தை பூர்த்தி செய்யும் ஸந்தோதரத்தை உடனடியாக செய்து ஸ்வ இஷ்டங்களையுமடைத்து, கானுபந்தமும் மடைத்தார்.

ஸாமகாண்பரியரான இவரால் ஈசனது ஆனந்த தாண்டவம் மூன்றாம், பிள்ளும், இவ்வாறக்கும் பார்க்கப்படுகிறது. கிஷ்டர் முதலிய காரதாதி முரினும், கேரில் கண்டு அறியும் பலமுடைய பூமி யில் உள்ள, அசை ஸ்தானங்களை விட்டு ஸ்தா கண்ணுக்கு காணக் கூடிய சங்கராது ஆனந்த தாண்டவத்தில் கவியிற்றவர்களால், பார்த்த மந்தரத்தில் முக்தி அளிச்செய்வது என அதை அறிவித்தனர்.

வ்யாக்ரபாதர்:— மற்றும் கேள்! இவ்விடத்தில் என் உத்தரணத்தையும், சொல்லுகிறேன். கிடைக்க முடியா வஸதியும், அப்படியே வந்தியும், எனக்கு அடைத்தது ராஜினி மத்தியத்தன ரான எனது ப்தாவினால் என் வஸப்பட்டு வஸத்தில் கஷ்டமின்றி பர்ணசாலையில் வசித்து வந்து; அதுமுதல் தபஸ் செய்கிறவனாய் ஒரு காலம் பக்தியுடன் வலிந்தையில்; இவ்விதம் ஆச்சர்யங்கள் அநேகம் எனக்கு உண்டாயிற்று. என் உடத்த சரித்தரத்தை சொல்லவே முடியாது. என்னால் நீ அறியவேண்டியது இன்று எவ்வளவு வேர இருக்கிறது. இதிலே தபவின் அழகிய சரீரம், வ்யாக்ர உருவம், இதிலேயே நல்பாணம். இதிலேயே புத்ர உத்பத்தி; இதிலேயே மஹாதேவன் உபயனுக்கு பாற்கடல் அளித்தது; இதிலேயே உபமம்பு கருவுண்ணுக்கு திகை செய்த வர்வலித்திகள் அடைத்தது; விவாகம் அத்தத்தனை அதன் முகமாக கருவுண்ண அறித்த இங்கேயே மூலந்தான பூதஜ செய்த வர்வலித்திகள் அடைத்தது; இங்கேயே வர்வ முட்களும் மஹாத்ஸவமாக வந்தது, ஈசுவரபக்தியுடைய பதஞ்சலியும் கண்டது, விஷ்ணு, ப்ரம்ஹா, முதலியவர்கள் காணாமுடியாத ஆனந்த தாண்டவம் அமருதமாக கண்டது. உக்களுக்கு ஈசுவரன் வேறு ஆகையை சிவத்திற்கு பூர்ணம் செய்தது, பரமேஸ்வரனது வக்ரீகடாகு கார்யத்தில் ஸாமர்த்த தன்மையுடைய வலிற்றவர்களை உனக்கு இங்கேயே தர்சனமும் கொடுத்தது, உனக்கும், எனக்கும் தாண்டலேசரது ப்ரஸாதம் அடையப்பட்டது. தூர்க்கடனுக்கு அடைத்தச் சேயஸ், பரம்பரைக்கும் அடையமுடியாதது, அது கிடைத்தது. விவகத்தை ப்ரபாவத்தில உனக்கு ஸ்வர்ணசரீர மடைத்தது. விவகத்தை என எத்த தீர்த்தத்தை வர்ணித்திறதே? அதுவே தீர்த்த தீர்த்தம். இது முதலிய ஸ்தான மதிலிமையும் வைபவங்களும் இன்று இன்னும் அநேகம் இருக்கின்றன. வைபவங்களை என் னுத்தரணத்தான வர்வங்கள் சொன்னாலும் சொல்லமுடியாது.

பூமியில் இந்த ஸ்தானம் மிகச் சேரவுடமானது. ஸ்தானத்திலும் மஹத்தரமான ஸ்தானம். தீர்த்தத்திலும் தீர்த்தம். தெம்பரம் உயர்விலும் உயர்வு. தெம்பர மத்தரமும் அதுபோலவே ரொம்பவும் ச்ரேஷ்டம். மத்தரங்களில் ஈசனது மத்தரம் உயர்வு. டோராஜா உயர்வு. தேவர்களுள் தாண்டவ அலங்காரமுடையவர் மிகச் ச்ரேஷ்டர், ஸமஸார னுத்தரத்தை தாண்ட பெரிய பதவை போன்றவர். விவத்த தாமரை போன்ற பாதமுடையவர். இவருடைய தர்சனம் ஒரு தடவைவிலேயே

பாபிக்கும் மேலாகுமடைவீக்கும் தன்மை. மற்றும் நித்யம் பார்த்திற
கேதர்வாலியும் புன்யம் செய்தவந்தான். அதில் ஸந்தேஹயிங்கு.

ஸூத்ரம்:— இவ்விதம் வ்யாக்யாதர் நேஹ ஸபையிலுள்ள
நசனது மஹாநியம் முழுமையும் அரசனுக்கு சொல்லுகையிலேயே
ஆகாசத்தினின்று ஒளிக்கட்டம் அக்கு இறங்கியது எவ்வோரும்
கண்ணு விழித்த ப்ரயத்தாத்தடன் அடிக்கடி விரித்த பார்த்தனர்,
இது என்ன? என்ன? நேஹஸ் என ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசிக்
கொண்டனர்.

அச்சமயத்தில் பூயிக்கு ஸமீபம் நேஹஸ் கட்டம் வந்த சமயம் குல
புரோதிரித் வலிஷ்டர் வந்தார் என தெரிந்தது. அவரைக் கண்டு
கால முனியுளும் கடுக்கெத்துடன் எழுந்த அவருக்கு வணக்கம் செய்து,
ஒழுங்காக உபசாரம் செய்தனர். அவரும் உடிக உபசாரமடைத்து,
எவ்வோரையும் கண்டு ஸந்தோஷித்தார்.

அச்சமயம்; பாதங்களில் வணங்கிய அரசினர்; ஆதிக்காதங்களால்
ஸந்தோஷித்தது, சில வார்த்தைகளால் கேடும் ஸமாசாரம் கேட்டு,
வ்யாக்யாத முனியருடன் சிலகண்கள் நித்தத்தத்தில் ஸ்னானம் செய்து,
நிதம்பரத்தை அடைந்த நசுவர தாண்டவத்தைக் கண்டு, ஸந்தோஷம்
செய்தார். கமல்காரமும், செய்தார்.

ஸந்தோஷ ஆனந்தமடைத்து, மெதுவாகச் சொன்னார். பிறகு
வெளிப்பரதேசமடைத்து, வ்யாக்யாதர் பண்ணாங்கு அழைத்த
வரப்பட்டு, அவ்விடத்தில் இரவு பகல் விதிப்பாசாரம் பூஜிக்கப்பட்டார்.
காலியில் எழுந்த நித்ய கர்மானுஷ்டாணம் செய்த இரக்கையிலு;
மதுபடியும் அஞ்ஞலிசெய்த ரெஸுடன் நின்று கமல்காரிக்கும் அரசினர்
சொன்னார். உனது பிதா செட்டுத்தனத்தால் மூப்பமடைந்த தலைவ
னில்வா அரசாங்கத்தைக்கண்டு, கஷ்டப்படுகிறார். தம்பிசன் புலகாந்
களாக இருந்தாலும், நீ அந்த ராஜ்யமடைபி என்ற வார்த்தையை அரசன்
கேட்டு, அதை அங்கீகரித்து; ஸாங்கனில் ஆகாசயந்து; இனிமையான
வார்த்தையை பதிலாக சொன்னான்.

பகவானே! எனக்காக அனுக்ரஹிக்கவேணும். நான் பரிசுத்த
முன்ன திங்குவதத்தில் சிலகாலம் உலிக்க நீர்சயித்துள்ளேன். பேரகன்
களில் கொஞ்சமும் ஆகாசயிங்கு. ஆகையால் கொஞ்சம் தம்பிகளுக்கு

பூபாரம் வறியக்க, இக்கல்ப்பனை செய்க! எனக்கு இப்பிரா ரிஷி தம்பதின் இருக்கின்றான், அவர்களும் இதை அறிவிக்கான். இவர்களது தாமரைபோன்ற பாதத்தை, இவ்விடம் ஸ்ரேஷ்டத்தால் தொழுநெய்யுறுத்திதேன் என்று சொல்லும் அரசனைப்பார்த்து, வ்யாக்ரபாத பதில் சொன்னார். இவ்விடத்தில் உனக்கு இருக்க வேண்டாமான கருக்கு போய் ப்ரகரு, வைவ்யம், இவ்வகளைச் ஸரி செய்து பிறகு திரும்பப் போகிறது. இந்த ஸந்தோஷ ஆனந்தரூபை எற்றிக்கொள். அந்தர் வேதியில் இருக்கும் முனிவனை தேரில் தேரில் எற்றி, இப்ராசமுடைய வந்தானத்திற்குத் திரும்பச் செய் என்றதும்;

இவ்விதம் முனியால் சொல்லியதை அரசன் தயானம் செய்து ப்ரவேசித்து ஸபையில் உள்ள ஈசனையும் பூமியில் விழுந்த சமஸ்கரித் ததும்; அந்தத் தேவரும் அரசனுக்கு ரிஷி 8000 பேர்களை யும், கூட்டமாக அழைத்து வரி என்றும், எவ்வளவு.

இவ்விதம் கடராஜரால் சொல்லப்பட்டதை அடிக்கடி ஸரி எனக் கேட்டு சமஸ்கரித்து, வ்யாக்ரபாத பதஞ்சலிகளையும் சமஸ்கரித்து, விடைபெற்ற ப்ரமதகனம், ஸகல ரிஷி, இவர்களையும் கேட்டு, தன் பட்டணம் போக தில்லையானமான தெம்பாததைச் சேர்த்து, அடிக்கடி பார்த்து வலிவிட்ட முறியையும் கூடவே அழைத்து, திரிபுரவாய்மன் தன் பட்டணத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

பிறகு பலமுள்ள அரசர்களுடன் கரத்தை ப்ரவேசித்து, சதுரங்க சேனையை வேகமாக விரித்தம் செய்து, கீழ்க்கும் என்னுடன் வாகுங்கள்! என ஆதரவுடன் ஆனந்தரூ செய்து, பந்துக்கள், ஆபுதங்கள், தம்பிகள், தனது கோசத்திலுள்ள வாகுனங்கள் எல்லாம் சேர்த்து எடுத்து, பலத்துடன் வெளிக்கிளம்பினான். பிறகு கோத்தினின்று வெளிக் கிளம்பி, அந்தர் வேதியிலுள்ள ரிஷிகளை அடைத்து, எவ்வோரையும் வணங்கி, அவர்களை அவன் தேரில் எற்றி, வெ தினங்களுக்குள்ளேயே தில்வாரண்யமடைந்தான். தில்லையானத்தை ப்ரவேசித்ததும், பூமியில் சமஸ்கரித்தான். முனிவர்களை, அம்பிகை, ஈசன், விசுவேசர், வென் இவர்களைத் தரிசித்து அவ்விடத்தில் வந்தவர்களுடன் அரசன் பிறகு அம்மஹா திரித்தத்தில் காண்கு புறமும் ஸந்தோஷமடைந்த பந்துக் களுடன், ஸ்ரீராமம் செய்தான்.

எவ்வோருடனும் வைபவைய அடைந்தான். தெம்பாதத்தில் திரைந்த சம்பு தாண்டலும் கண்டான், அப்பொழுதும் ஸாகுந்தலே

இமைக்கொட்டாத கண்ணால் பார்த்து, அனுபவித்துப் போதும்! என்ற வ்யாபார மின்றி பார்த்தோம் என்ற பாயமில்லாமலும், கஷ்டங்களைத் துறக்கும் சகனது ஆனந்த தாண்டவத்தை நிகழவத்தான் அடைந்தோம்! என்றுமிராமல் ரஸத்துடன் எல்லோரும் மூர்ச்சை அடைந்தனர்.

தாண்டவத்தை அநேகம் தடவை பார்த்தும், அவனுக்கு மோஹம் விடவில்லை. எடராஜனாக எமஸ்கரித்து வெளிக்கிளம்பினான். அழைத்து வந்த மூர்ச்சவர்களுக்கு சசனங்காண்பித்தான். ஸ்ரீதோஷ ஹிருதய முடைய வ்யாக்ரபாதரிடம் உமது பாகமுடைய அநேக முகங்களுக்கும், ஸத்தர்ப்பம் ஏற்றது. என்று அம்மூலாயிரம் பேர்வழிகளை எண்ணிப் பார்க்கையில்; ஒருவரைப் பார்க்கவில்லை. பிறகு துக்கமடைந்த முகத்துடன், கஷ்ட மடைந்து அரசன் மறுபடி மனதோடு எண்ணிப் பூர்த்தியாகாமல் மூலியும் எண்ணுகையில்; எங்கும் கிடைக்கவில்லையா? என அப்பூமிப்ரதேசத்தில் அழுதிறவனானான். அப்பொழுது காதுக்கு இனிமைபாண ஆகாசவானி பதில் சொல்லியது.

நவிரண்யவர்ம! இந்த முனிகளில் ஒருவர் காணப்படவில்லை. எனெனில்; சகசந்தமாய் பெரியதுக்கம் அடையவேண்டாம்! சுத்தவம்ச முடைய இவர்கள் அக்னிபோல் ஜ்வலிப்பவர்கள். 8000 பேர்களைப் பூர்த்தி செய்பவர்களைக் காணும் ஒருவன், என்றதும்; அரசன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு துக்கமலிட்டு ஈச்வர உருவமுடைய ப்ரம்ஹணச்ரேஷ்டர்களும் சசந்தான் என எண்ணினான். தனிமைபாண இத் தேஜஸ்வடைய இம்முனிகள் மஹா பாத்யசாலிகள் என வ்யாக்ரபாத முனியிடம் எமஸ்கரித்துச் சென்றான்.

தேவர்கள்:— உமது ஆஜ்ஞையால் அந்தரலோதியை ப்ரம்ஹாவுடன் அடைந்த சாக்கன் எல்லோரும் மறுபடி இவ்விடம் வந்தவர்களாகிநேரும். நீ ப்ரம்ஹாவினால் யஜ்ஞத்திற்காக யாகிக்கப்பட்டும், அவருடன் சாக்கன் போக இஷ்டப்படவில்லை. இவனும் ஒரு மையமும், இச் சித்தப்பரத்தை விட்டுப்போக இஷ்டப்படவில்லை.

இவ்விதம் வ்யாக்ரபாதரிடம் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பெரிய தேஜஸ்விகள், மெதுவாக அவ்விதமே என பதில் சொன்னார். பிறகு ஹேமஸதை பின்பாகத்தில் மூர்ச்சவர்களையும், சேனைகளையும், ஸ்ரீதோஷத்துடன் ப்ரவேசிக்கச் செய்ததும்; குறையில்லா ஸ்ரீதோஷ மடைந்தனர். வேனைகளுடன் அரசன் அவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் தாண்டவத்தைப் பார்க்கிறவனாகவே வலித்துவந்தான்.

ஸூதர்:— துரியன்வகர்மி சரித்ராசம்பந்த மந்தனமுடைய இவ் வத்தியாயத்தை எவன் படிக்கெடுஞ் செட்கெடுஞ்? அவனுக்கு சைவப் பதம் கட்டாயம் கிடைக்கும்.

இருபத்திராசன்சாயம் அந்நாயம் முற்றித்த.

இருபத்திராசன்சாயம் அந்நாயம்.

ஸூதர்:— பண்பு அய்விடத்தில் செவ் ஆண்களுகையப் பரிபாலனம் செய்யும் மஹாபாசயன், சீவராஜனுக்கு தினமும் மந்தன காசயன்சன் செய்துவந்தான். பரமேஸ்வரனது ஆவர்த்தத் தாண்டவத்தை நிச்சயமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்; முனிகளிடம் அப்புத சத்திகள் அங்கு இருந்து வந்தது. ஒரு ஸமயம் அய்விடம் வ்யாக்ரபாதர் வந்தார். அம் முனிகளை ஆதரவுடன் பார்த்த இவ்வார்த்தையை சொன்னார்.

வ்யாக்ரபாதர்:— மதுவம்சத்தில் உண்டான இவன், எல்ல வ்ரதாணுஷ்டான முடையவன். எப்பொழுதும் இப்பூமியையே பரிபாலனம் செய்கிருன். குறையில்கூ ஸம்பத் அடைத்து, பெருமைபுடைய தனது இரு தம்பிகளுக்கும் பெணவராஜ்யம் செய்வித்து, சத்ருக்களால் அடக்கமுடியாதன்மை அடைத்து, இவர்களை வைத்து பரிபாலனம் செய்ய வேண்டும். என்றதும்; அவர் வார்த்தையை எல்லா முனிச்சேர்த்துக்களும் கேட்டு, அதிக ஸந்தோஷமடைந்தனர்.

பிறகு அம்முனிகையப் பேசுந்நினர். விதிப்பாசரம் இவனுக்கு விவாதம் முதலிய கர்மாக்களைச் செய்வித்து, அவனுக்கு அபவேசம் செய்ய வ்வர்க்கு ஸகையை அனுடனேயே அடைத்து, ஸமஸ்த தேவதைகளும்; ஸர்வதிக்குகளிலும் கேவிக்க, ஸர்வ அஸ்காரம்செய்த மண்டபம் அடைந்தனர்.

மனோஹரமான மானிடமும், வ்வர்க்கு தேவதைகளும், நிவ்ய ஸிம்ஹாஸனமும், மனோஹரமான மனிகளால் தங்கத்திய கலசங்களும், கும்பம், மானி, புஷ்பம், பொறி, செய், கூதித், தர்ப்பம், இவற்றால் அதன் மத்தியில் மனோஹர மண்டபத்திற்கும், அவஸ்காரம் செய்ய, எல்லோரும் சாத்திரியிற் அங்கேயே வாஸம் செய்து வந்தினர்.

மறையன் விடியற்காலையில்; விதிப்பிரகாரமுள்ள கர்மங்களுடன் எல்ல முடிந்ததத்தில், அம்முனிச்ரோஷ்டிகனாகல் அரசனுக்கு அபிஷேகமும் செய்துவைக்கப்பட்டது. ஸ்வர்ண மயக்ரீடம், மாலை, ஜயத்திற்கு இருப்பிடமுள்ள கத்தி, முதலியன ஜீவலிங்கப் பாகலில்; தனது முத்தரையுடன் அவைகளை லிம்ஹவரமன் ஸ்விதரித்தான். பிறகு வ்யாக்ரபாதருக்கு கிரீடசோபையுடன் ரொலினால் மெய்கரித்தான். அவரும் இவனை எழுந்திருக்கச் செய்து, அடிக்கடி சுட்டி அணைத்தார். ஸாம்ராஜ்ய சக்ரவர்த்தியான அவனுக்கு, ஆசீர்வாதத்தையும் கொடுத்து; அரசர்களுக்கு கிடைக்க முடியாத வரமும், புனிதவனமும், கொடுத்தார். இவன் கையைப்பிடித்து தெம்பரத்தை ப்ரவேசித்தச் செய்து, ரடோருக்கு புஷ்பாஞ்சலி செய்யச்சொல்லி, தவிரது பாதாம்புஜத்தை ரொலில் முகி; வெரு காலம் வைத்தார். பிறகு தேவர்களுக்கு கிடைக்க முடியாத மஹாத்மியமுடைய அவ்வரசனை, அம்முநிகன் அதிகமாக வொசித்தான்.

அவர் அதக்ரஹவரபத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த மனதுடன் அஞ்சலி செய்து, ஈசனிடம் லிம்ஹவரமன் தெரிவித்தான். மனோசனே! எங்கள் வம்சத்து ரீதிப்பிரகாரம் எவ்வளவு யுணம் சேர்த்துள்ளதோ? அது முழுமையும் உங்களுக்கு இரக்கட்டும்! இவ்விடத்தில் இனி என்னால் ரீதியுடன் எது அடையப்படுமெனதோ? அதில் ஆறில் ஒரு பாகம் உங்களுக்கும், ஐந்து பாகம் சேனைகளுக்கும் உரியது. மற்றம்; எங்கள் வம்ச மஹாஷயர்கள் அஞ்ஞானத்தினாலோ? அல்லது மோஹத்தினாலோ? உங்களுக்கு ப்ரியமில்லாமல் செய்யப்படுகதை கருணையால் கவனிக்கவேணும்! என்றதும்;

வ்யாக்ரபாதரும், ஸந்தோஷமடைந்து அவ்வரசனை மூலஸ்தானேச் வரரிடம் மெய்கரித்தச் செய்து, பிறகு வெளிக்கிளம்பினார். அவ்விடத்தில் அரசன் யானையில் ஏறி ஜயமுள்ள, மஹாசகம், திரோதம் காஹலம், முதலிய வாக்யத்துடன் பட்டணத்தை மெதுவாக பவளிக் கத்து, பட்டணத்து ஜனங்களால் ஸந்தோதரம் செய்யும் வண்ணம், இரந்தான். தவஜனங்கள் மறைந்த ஆராதபாகங்கள், பக்கத்தில் ஓடும் ஸைன்யங்கள், அடிக்கடி வேலிக்க, அப்பட்டணத்தை ப்ரதகழிணம் செய்து, ஸர்வமங்களங்களுடன் தனது கொந்த வீட்டைப் ப்ரவேசித்தான். அவ்விடம் தங்கள் பித்ருக்களால் ஆராதித்த அழகிய லிம்ஹவரணத்தை அடைந்து, உத்தமத்தம்புகள் இருவரையும் கூப்பிட்டு, அரசன் அவர்களுக்கு ஸர்வ அரச என்னங்களையும் கொடுத்து,

ஸ்வர்க்கும்ப தீர்த்தங்களால் புவராஜ பட்டாபிஷேகமும் செய்வித்து, மணவ்ய அரசர், மற்ற அரசர், சேனைகள், தம்பிகள், இவர் களுடன் பிதாமஹாக்கர்த்த பூமியை ரக்ஷிக்க புறப்படச் செய்தான்.

பிறகு அபிஷேகம் செய்வித்த அவர்கள் ப்ரீதிபுடன்; கடராஜரை கமஸ்கரித்தனர். தன் ராஜ்யத்தை சேனைபுடன் அடைய, கெளரிக் கெம்பினர். பின்பு அவ்வரசன் வ்யாக்ரபாதரை வினயத்துடன் மறு படியும் கமஸ்கரித்து, மெதுவாகத் தெரிவித்தான். இத்திய்ய சிதம்பரத்தை இப்பொழுது புதிதாகக் கட்ட உத்தராகமடைந்துள்ளேன். இத்திய்ய தேஜஸ் உடைய சுமந்த முனிகளுக்கும், காஞ்சு புறமும் விசால ஆசிரமங்களைபும், கட்டிக்கொடுக்க ஆகை உன்னகளுகிறேன். அதை நீர் அறிவீர். எனச் சொல்லி; அவருடன் காஞ்சு பச்சமும், அரசன் யோசனையின்பி விசுவகர்மாவைக் கூப்பிட்டு, விசேஷ ஆஜ்ஞைகளை செய்தான்.

சூர்வ சாஸ்த்ரங்களைபும் அறிந்த அவன், ஸரி என ஒப்புக்கொண்டு ஐந்து ப்ரகாசம் சுற்றளவுள்ள இடங்களில்வெருவாகப் ப்ரகாசிக்கும் உயர நோரணங்கள், நோபுரவாய்களில் அமைந்த அழகிய மேல் பாகம் களுடைய அகேச மண்டபங்கள், அடி முதல் மேல்பாகம் வரை, சுற்றிய மணிகளால் இழைத்த மாளிகை, காண முடியாத அலங்காரமடைந்த படிக்கட்டு, மேல் உப்பரிக்கைவரை ஆதாரமாகப் பிரகாசிக்கும் த்வஜ்ஞன், எட்டுவித பதங்கள், பெரிய வஸ்த்ரங்களினால் சுற்றிய மேல் நோபுரங்கள், விஸமதிக்கத் தகாத கஜ்ரமணியால் அலங்கரித்த ப்ரகாசங்கள், ப்ரகாசிக்கும் கண்ணாடியில் பூசியதுபோல் எவ்வா கவர் களிலும் ப்ரகாசங்கள், பவழம் இழைத்த ஆனந்தங்கள், ஆகாசத்தை அனாலி எங்கும் சித்தரித்துப் பெரிய அலைபோன்ற கைரேயிக் கற்கள் உடைய மேல்பாக ப்ரகாசம், பெரிய லீல மணிகள் ப்ரகாசிக்கும் கேதி பாகம், எவ் முத்து இழைத்த மாணிக்க வ்யதம்பங்கள், இழைத்த உவ்வாச காத்தி ஆகாசத்திற்கே கவசம்போலிருத்தது. பச்சை மணிக் கல் இழைத்த வண்டுபோன்ற காத்தி, அகேச வாக்யன், சுத்தரப்ர தேசம் போல் பூமிக்கே அலங்காரமாய், விம்மதேஜத்தைபும் மட்டம் செய்யும், சிரிப்பு போலும்; திக்கு, காசம், இவைகளுக்கு உவமையான புன்சிரிப்பு போலும், அகேச வீடுகளின் கைபவங்கள் கர்ணிக்க முடியாத விசித்ரமாய்; வாக், மனஸ், இவைகளுக்கு எட்டாத ப்ரகாசமாய், ப்ரீமத் சிதம்பரத்தை தேவதர்சன் விசுவகர்மா; கெரு காசிகையாக 8000 முனிக் களுக்கும்; மற்ற முனிகளுக்கும், அழகாய் செய்து வைத்தான்.

அவ்விடம் மனோராஜ்யமாய்; காஞ்சுபுரமும் கோடிமுடிகள், வரிசைச்சுரமாய் வரையம் போலும், மலைக்கட்டம்போலும் அமைத்து; அபுதிய வீதி மார்க்கங்களில் அடைத்துள்ள வாசற்படி தோரண காந்திகள், ஆச்சர்யம் செய்யக்கூடிய ஆச்சரங்கள், இவை எப்பொழுதும் நூருக்கும்படி விசுவகர்மா, மஹாதபவின் பரபாகத்தால் செய்தான். பன்பு அரசன் புனியதிதி உன்ன தருவ கைத்திரத்தில் அதே லக்ஷத்தில் பெரிய வாஸ்து சாந்தியையும் முன்னுடையதாகச் செய்ய, ஸர்வ முனிகளையும்; ஆச்சரங்களிலிருந்து ப்ரவேசிக்கச் செய்தான்.

பிறகு அவ்விடம் வேளாணஸ்ரஹத்தை எதிர்பாக்கும் கடராஜ னுக்கு, புனயாஹவாசனம் முதல் அபிஷேகமவரை உள்ள, திருவிழாக் களையும் செய்து ஸர்வ உலகங்களும் விசேஷ கிருத்தியடைய, அதற்காக வைதிகமந்திர, சாஸ்திர மார்க்கப்பரகாரம், முக்கியுடன் அரசனும் இதை அழகாகச்செய்ய, இவர்கள் ஆதரவுடன் தேவரின் உதவைய விதானத் திற்காக, கத்தமாய் செய்யப்பட்ட பாத்தஞ்சல சாஸ்திரத்தை, அதிக சாதவர்த்தயக்களுடன் யானை முதலில் ஏற்றி, பட்டணத்தில் ப்ரதக்ஷிணம் செய்வித்து, ஸைபைய ப்ரவேசிக்கச் செய்தான். அம்முநிகன் யாவரும் அதை அடைந்து, ஆதரவுடன் கண்டு, மாதம், குது, அயனம், கைத் தம், இவற்றை ஸைபத்துக்கு உகந்ததாக நிச்சயித்து, அதை கங்குலச் சோதனை செய்து, விதியுடன் சேட்சுக்கு மஹோத்தவகங்களை செய்ய, ஸ்ரீரண்யவார்மனுக்கு இவை யாவையும் தெரிவித்தான்.

தெரிவித்ததை அலன் கேட்டு, அவர்களுடன் உதவலக்மத்தை எவ்விதம் எதிர்பார்க்கப்பட்டதோ? அவ்விதமே செய்ய, மனநினுல் எண்ணி, நிச்சயமடைத்து, ஆனிமாதத்தில் அச்சபையில் கன்னுளில் முதன்மையாக பூர கைத்திரம் வரை, அரசன் கந்தர குடனான சகனுக்கு, உதவலத்தைக் கல்பிக்கிறேன் என, செய்ய ஆரம்பித்தான். வேத மறித்த தபவினால் சத்தி அடைந்த முகீச்சேஷ்டர்களுடன், கடவே தேவயாக போக்யமுள்ள புதிய திண்களை ஒன்பது காட்களுக்கும் விதானமாகச் செய்து, மறகான் தீர்த்தோத்தவத்தை உத்தேசித்து முதல் காள் வீதிவசம் செய்யும் விதானமாக, ஸர்வதேவ உத்தமங்களை யும் கூப்பிட்டு, முதலில் தவணாரோஹணம் செய்ய ஸர்வஸ்பரமம் ஆடம் பித்தான்.

பன்பு ஸைந்த தேவஸந்தீகனுடன் தேவர்கள், பூமியில் உள்ள திவ்ய தேஜஸ்விகளான மஹாஸுயர்கள், முனிகள், பட்டணத்து வழியில்

உள்ள மஹா கோபுரங்களில் பூஜிக்கப்பட்டு, ப்ரகாசமுள்ள த்வஜத்தை அநேகரகன் பார்த்ததும், ஸ்தோத்தரித்ததும், அநிக ஸந்தோஷத்தோடும், அதனிடம் எத்தனாம் செய்தனர். அநேகம் ஸந்தீசன், ஸௌயன் போல் ப்ரகாசிக்கும் ஆபரணங்களை அணிந்தனர். விஸமதிக்கமுடியாத மகனான சரமான உயர்ந்த ஸிம்ஹாஸனம் போன்று மயில் தோரைக்கு இணையுள்ள, ரதனங்கள் இழைத்த தண்டம், குடை, அநேக ரிஷபத்தலஜம் முதலியவைகளைப் பட்டணஸ்தீசன் வாயில் ப்ரதேசங்களில் நிரந்தர தோரணமாக உடனே சுட்டி, அத்திவ்யப்பட்டணத்தை அவர்களிடத்தினர்.

மலர்ந்த தாமரை போன்ற முகமுடைய ஸ்தீசன் தேவர்கள் வீதியை அடைத்து, பரமேஸ்வரனிடம் விஸ்வாசத்தினால் அவர்களிடத்தினர். அதே பாகமும், அதே தேஜஸும், ஆனந்த பூர்ணமாய், அங்கு காண்பித்து, தத்வ ரூபினிப்போல் இருந்தனர். தீர்த்தங்கள் நிறைந்த ஆகாசமுடைய ஆடிமாதத்தில் சர்வாணுக்கு ஜலகீர்டா மஹோத்ஸவமும், ஆவணி மாதத்தில் பஞ்சு தீபா புரஸ்வரம் பரமேஸ்வரனுக்கு ஆதரவுடன் குறைவை நிறைவேற்ற. புஷ்பக விமானத்தில் ஏற்றி வைத்து, பவித்ரா ரோபணம் என்னும் உத்ஸவமும், சுபமான ஸமஸ்த செவ்வாய்க்கள் வுக்குத்தி அடையக்கூடிய புரட்டாசி மாதத்தில் கருணை ந-ருவமுடைய பரமேஸ்வரனுக்கு அஷ்டமிநினை உத்ஸவமும், ஐப்பசி மாதத்தில் நிலகண்ட புஷ்பங்கள் கூடிய பரணுவாரத்தில்; கல்வ வகனத்தில் ஸர்வ ஸோகத்திற்கும் தவிதமுள்ள உத்ஸவமும், கார்த்திகை மாதத்தில் ஜகன் மாதாவான உமாதேவியின் கண்களுக்கு ஆனந்தம் கொடுக்கும் சாரணமுடைய சசனுக்கு தனிமையான பெரிய திபாகனி மஹோத்ஸவமும், மார்ச்சு மாதத்தில் அவ்விதமே ஆந்திரா கஷத்திரத் திற்கு சுப வினத்தில் பெரிய வித்வான்கள், தபேதனர்கள், அரசன, முக்கன் எல்லோரும் விதிப்ரகாரம் வேவை செய்து அடைத்துள்ள அவ்விடத்தில் அசுஸ்தியர், புலஸ்த்யர், விஸ்வாமிதர், பராசரர், வாம தேவர், வஸிஷ்டர், ஹனுமனி, முதலிய முநிகளுடன், பரத்வாஜர், ப்ருகு, கஸ்வர், சாச்யபர், இன்னும் மற்றமுள்ள முகிர்ரேஷ்டர்கள் எல்லோரும் அத்திவ்யவனத்தில் அடைத்து உத்தமோத்தமமான சிவ சுந்தரையில் ஸ்ரீராமம் செய்து, ஸிபேசனை எமஸ்கரித்து, மூன்று தடவை ப்ரதஸிணம் செய்து, பரமணக்கத்தினால் நிறைந்த அந்தக்கரண முடையவர்களுக்கள்.

வரஹ உருவமுடைய விஷ்ணுவும் ஹம்ஸ உருவமுடைய ப்ரம்ஹாவும், ஸ்தோத்தரம் செய்தனர். எந்த ஆதி அந்தமுடைய

செவ்வாக்காணமுடியவில்லையோ? அந்த டேசனை எம்ஸ்கரிக்கிறேன், விச்சுரூபரான உமக்கு எம்ஸ்காரம். காமவாரியான உமக்கு எம்ஸ்காரம், கால காலரான உமக்கு எம்ஸ்காரம். குல, பானியான உமக்கு எம்ஸ்காரம், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், இவை செய்யும் உமக்கு எம்ஸ்காரம், என இவ்விதம் முனி ச்ரேஷ்டர்களும், ஸ்தோத்ரம் செய்து, ஸ்ரேஷ்டர்களுக்கெம்ஸ்கரித்து, குறைவில்லா ஜன்மம் உண்டாக்கி, அவர்கள் வந்தவழியே சென்றனர்.

வ்யாக்கிரபாதர்:— ஆகையால்; இப்பொழுது பரமேஸ்வரனுக்கு உன்னால் உதவனம் செய்ய வேண்டியது. இத்தின மஹாத்மியத்தை நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்கள் சொன்னாலும் என்னால் சொல்ல முடியாது. ஆகையால் நீ அவன்யம் இதை ஆதரவுடன் செய்ய வேண்டும்.

ஸூத்ரர்:— இவ்விதம் அவருடைய வர்த்தையை 3000 முனி களும் கேட்டு, அவ்வரசனுக்கு ஆஜ்ஞாபிக்க, டேராஜனாக் காணவே ஸ்ரானம் செய்து, அதினின்று மஹாத்மிய ப்ரியமுடைய நித்தமடைத்து, அடைத்தனர். ஸ்வாமினி அத்தினம் இன்று ஏற்பட்டது. புதிய தீர்த்தத்தை ஆதரவுடன் கொண்டு வந்து, மத்தரத்தினால் பரிசுத்தம் செய்து, தனியான பத்தியுடன் சத்தமூன்று டேராஜனுக்கு அபிஷேக விதியை செய்யுங்கள் என்றதும்; பூமியில் உள்ள தேவர்கள் ரிஷமுதல் பாதம் வரை, டேராஜனுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்து, மானிகள் காத்தி, நிவேதனம் செய்து, உபசாரங்களையும் செய்து ப்ரிதி அடைத்தனர்.

இருபத்தைத்தாம் அத்வையம் முற்றிற்று.

நிருபத்தாரும் அந்நியாரும்.

ஸூத்ரர்:— தபோநிதியான டேராஜனுக்கு புஷ்ய மாதத்தில் விதி ணையும், டேர்த வ்ருத்தாத்தங்களையும், முனிசனே! சொல்லப் போகிறேன், கேளுங்கள்.

நிஷிசன்:— மஹா தபஸ்வியான வ்யாக்கிரபாதர் புஷ்யமாத பூண ஜன்மம் டேசனாருக்குச் செய்யவேண்டும், எனச் சொன்னாரோ? அதைச்

சொல்லவேணும். தமிழன்ய வர்ம சக்ரவர்த்திக்கு என்ருசுச் சொல்லப் பட்ட அப்புஷ்யமாத பூணூயை ரீக்கன் கேளுங்கள்.

ஸுததர்:— புஷ்யமாதத்தில் புஷ்ய கஷத்ரம் கடிய சப தினத்தில் ஆதரவுடன் மஹா சாவேத்யத்தை எவர்கள் செய்கிறார்களோ? அவர்கள் சாவதமான முத்தியை அடைகின்றார்கள், என்ற வ்யாக்ரபாதரது வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன் 8000 முநிசரோஷ்டர்களுக்கும்; ஸைலாஸத்திற்கு ஸமமுன்ன அன்னம், முதலியன பண்ணுகள், போஜ்யந் தன், லேகியங்கள், சோஷ்யங்கள், இவை இன்னும் அனேக விதமாக ஸுதீய பாசங்களும், அக்னி பக்ஷங்களும், பருப்பு, அப்பளம், முதலியவைகளும், வாயைப்பழக்கனோடு சேர்த்ததும், தேக்காயோடு சேர்த்ததும், இதரபாக ஸங்களுக்கும் சேர்த்ததும் அனேகம் கொடுத்தான்.

அம்முநிகள் யாவரும், மஹா சாவேத்யங்களைப் பார்த்து, பூஜ்ய னான அரசனிடம், குதையில்கா ஸந்தோஷமடைத்தனர். பின்னர் வ்யாக்ரபாதர் ஸந்தோஷமடைத்து, அரசனைப் பார்த்துப் பதில் சொன்னார். மற்றும் ஈசன மஹாத்மியத்தை மதுபடியும் சொல்லப் போகிறேன் என்றார்.

ஆனீமாத பூர கஷத்ரம் வரும்பொழுது, அத்தினத்தில் அரசன், தேவர்கள், முநிகள், சித்தர்கள், வித்யாதரன், மதுஷ்யர்கள் மற்றும் யாவரும் ஆதரவுடன், அநிக தாமரைப் புஷ்பங்கள் நிறைந்த தீர்த்த முடைய திவ்யவனத்தை அடைத்து, ஸ்னானம் செய்து, ஸபா மத்தியில் உள்ள கட்டைனை அடைத்து, சத்தராய், கார்யமற்றவராய், நித்யராய், ஸன்கமில்லாத வித்ரஹராய், மாயைவைத் தாண்டினவராய், பெரிய அநிதராய், ஆகாச கங்கையைத் தரிப்பவராய், அவக்காரமுடைய சுத்தர்ப்ரகாசத்தினால் வெண்மையாக்வின திக் பாலகராய், செற்றிக்ஷண் ஜோதிஜ்வாலையால் பொசுக்கிய வ்ருக்ஷப்போல் உள்ள மன்மதனை உடையவராய், கருணைக் கடலின் அலைபோல் கரை ஏறிய கடைக்கண் பரீகையுடையவராய், ஸர்ப்பங்களின் தலையில் உள்ள கற்களின் கிரணங்களுடைய நெர்த்த கழுத்துடையவராய், நலிமாசல புத்ரியின் கஸ்துரிகா திலகம் சேர்த்து அடைந்த மார்பு உடையவராய், புலித் தோலைச் சுற்றிக்கொண்டவராய், பாம்புகளைப் பூணாசைக் கொண்டவராய், அழகிய பாதச் ஸெம்புகளினால் சப்நிக்கும் சப்நத்தினால் அழகிய திக்பாலகுடையவராய், பார்த்த மாத்நிரத்திலேயே எவ்வோர்க்கும் குதையில்காத தன்மைவைச் செய்பவராய், இத்தரதனுஸ்போன்ற

கெடுபு உடையவராய், அதிக மனோஜ்ஞமான செம்மஞ்சித் குழம்பு பூசிய உருவமுடையவராய், தாமரை போன்ற இனம் ஸூரியன் போல் ப்ரகாசிக்கும் வலது பாதத்தினால் அபஸ்மாரத்தைக் கீழே மிதித்தும், மாயையுள்ள பதினாறு புலவர்கள் த்யானம் செய்தும் சலிக்கும் ஆனந்த மயக்கெண்ணினால் பூர்ணம் அடைந்தது ஏனும், பார்த்தவர்கள் க்ரோதாத்தரித்தும், சமஸ்கரித்தும், அதே பாலமாகி, தன் தன் ஆச்ரம மடைத்தனர்.

வ்யாக்ரபாதர்:— ஆகையால் அச்சமயத்தில் மனோநாத்தவம் கண்ணுடையவரேனும். அரசனோ அக்காலம் வரப்போகிற வருஷத்தில் ஸமீபித்திருக்கிறது. ஆகையால் கீ க்ரமமாக உத்ஸவத்திற்கு முக்யமாக ரதம், முதலியவைகளை ஸம்பாதித்து, சேர்த்தவை என வ்யாக்ரபாதரால் சொல்லப்பட்டதும், அரசன் வேகமாக யாவற்றையும் ஸம்பாதிக்க ஆரம்பித்தான். பின்பு கண்ணுடைய முகிச்சேஷ்டர்கள், அச்சமயம் வந்தபொழுது கார்த்திகை கஷத்ர தினத்தில் 8000 ப்ராம் ஹணர்கள் மற்றும் எல்லோரும் ஆதரவுடன் கூடி த்வஜாரோஹணம் செய்ய நிமித்தமாகி அறிந்து, பரமேஸ்வரன் ஸக்ரிதியில் தேவதா வஹணம் செய்தனர்.

விஷ்ணு, ப்ரம்ஹா, இந்த்ரன், அக்னி, யமன், கிருதி, வருணன், வாயு, ருபேரன், ஸூரியன், சந்த்ரன், கந்தர்வன், ராக்ஷஸன், யக்ஷன், கிம்புருஷர்கள், எல்லோரும் வபேசனது ஸேவைக்காக நேதமாக வருகி எனத்தேவர்களைக் கூப்பிட்டு, வ்ருஷப அடையாளமுள்ள த்வஜத்தை பட்டணப்ரதகிணம் செய்வித்து, பரமேஸ்வரன் ஸக்ரிதியடைந்து, வேத மார்க்கத்தில் சொல்லிய வழியில், த்ருடமாக கொடியை ஏற்றிவைத்தனர். அன்றைய தினம் சூரியன் தனம், முறம், படஹம், வேணு, விணு, கஞ்சிரா, துத்தபி; முதலிய வாக்யத்வணிகளை ஆதரவுடன் மக்த்ரோத்தமாக சப்திக்கச் செய்தனர்.

ப்ரம்ஹாண்டங்களை பிளக்கும் அந்த கோவம் உலகத்தையே செவிடாகச் செய்யும்போல் ப்ரியமாயிற்று, மறகன் மஹாவ்யன் அரசர், தேவர், சிஷி, ஸ்த்ரீகள், இவர்கள் ஆதரவுடன் த்ப்ரஸ்பாபதியின் உத்ஸவஸேவைக்காக, தில்வாரணயம் அடைந்தனர். பின்பு மத்யாஜ்ஞானர், மாபூரோச்வரர், ச்வேதாரண்யேச்வரர், வேதாரண்யேச்வரர், பஞ்சாதேக்ஷர், எகாம்பரேச்வரர், அருணாஸேச்வரர், இன்னும் மற்றுமுள்ள முகிகள், தேவர்கள், பூமியில் உன்னவர்கள், எல்லோரும் உடராஜ ஸேவைக்கு அடைந்தவர்களாக வந்தனர்.

இவ்வீதம் மக கவுத்தரம் வரை வைநிலேகாத்தமப்ரகாரம். ரிஷி
சுரோஷ்டர்சன், ஒன்பது எண் பூர கவுத்தரம் வரை மஹோத்வஸு விதி
யாகச் செய்து வந்தனர். சேட்சேனத் தேரில் ஏற்றிக்வைத்து உதவ்வமும்
செய்தனர்.

சேஷி மடப்புருக்களின் அழகுபோன்ற ப்ரகாசமுள்ள ஸாமான்
உருவமுடைய மத்தாரமாலையில் வழியும் தேன் வடிவமுள்ள பெரிய
சுல்முத்து ப்ரகாசிக்கும் சத்தரிசைபோலும், வெண்மை விக்ரஹமுடைய
ஸ்வரீசு ரும்பம் கண்ணாடி இவை ப்ரகாசிக்கும் மேல்பாகமும், பட்டு
வஸ்தர்களினால் சங்கனாக்கு ஸித்தத்தைக் கொடுக்கும்படியும் கரந்தி
னால் சப்தமடையும் காரணமுடைய சேட்சேர் உதவ்வத்தைப் பரீக்க,
ஸமஸ்த தேவர்களையும் அடிக்கடி கூப்பிடுவது போல் தவஜங்கள்
வெளிப்பாகத்தில் ஸகல ஆனந்தமுள்ள சுவரத்தன்களுடன் மாலை
களுக்கு ஸமான ப்ரகாசம் அடைந்து ஆகாசத்தில் இத்தர தனுஸ்
சோபையைக் கொடுக்கும் உடலில் மாணிக்கக் கல்லுடன் அடைந்த
மல்லிகைப் புகழ்பம் போல் சோபையும், பட்டுவஸ்தரத்தினால் மறைந்த
பாத பீடங்கள் ப்ரகாசிக்கும் திவ்ய வரிஹாஸனத்துடன், ஸதா அஸு
கரித்த மத்ய பாக லிசைகளில் அடைந்தும், கரது பாகம் வரை ரத்தமய
முள்ள கிங்கினி சப்தத்துடன், எதிரொலி கொடுக்கும் திப்பாகமும்,
மேரு பர்வதம் போல் அநேகவித குடைகள் சூர்ய தாபத்தைத் தடுக்கக்
கூடியதும், இதுப்பிடமானுட்கு ஏறிய மாததத் வடிவ குணமும்,
அநேக தேவதர பூர்வ ஸ்வரீசுபர்வதம் போல் ப்ரகாசித்திரதாயும்,
உள்ள ரதத்தில் சித்ரமாக சேட்சேரை ஏற்றிக்வைத்து, தேவி, விக்ரேசர்
கரர், தேவர்கன், இந்ருவர்களுக்கும் தனித் தனி ரதங்களையும் அரசன்
ஏற்றிக்வைத்து, வீதியில் ஸர்வாலக்ஷரத்துடன் ப்ரதஸினை விதியைச்
செய்து வைத்தான்.

ஸ்ரீமத் தப்ரஸபாபதி வீதியில் வருகையில்; ஜனங்கள் அழிய
அலக்ஷாகரனை அநேகவிதமாக வீதியில் செய்தனர். இனம் கரந்து
வீசம் ஸாஸனையுடன் கிங்கினிவாத்ய சப்தம்போன்ற தோரணங்கள்;
உப்பரிசைகளில் முதன்மைவாக கட்டப்பட்டு, வஸ்தர கிர்மாணம் செய்த
கொடிகளும், கம்பீரமான ரும்பங்களால் ஆகிய ஸ்தம்பத்தளும், தோ
காய்க்ருஸ், சச்சக்ருஸ், இவைப்ரகாசிக்கும் மாலைகளும், வேடிகளை
யாய்க் கட்டிய பொம்மைகள்போல் ப்ரகாசமும், ஒங்கொருவாயிலிலும்
பூர்வ சத்தரன் போன்ற கண்ணாடி ஸாமான் போன்ற ப்ரகாசமும்,
புதிய சல் முத்துஹாரம், சல் ரத்தன்களது கித்தர்கள், அநேகவிதமாக

செருங்கிய பட்டு வஸ்தரங்களினால் நிர்மாணித்து, அரேகவித திவ்ய அலங்காரங்களுடன் ப்ரகாசிக்க உட்டமாக கோஷம் செய்து, தேவர் உட்டம் கரையில் ப்ரகாசிக்கையில்; விஸு மதிக்க முடியாத அதிக சோலைபயுடைய மாணிக்கங்களுடன் வணக்கும் புஷ்பமாலைகள், காது அளிகளுடன் இணைத்து, பூபராமிகை வந்ததுபோல் அங்கு வீதிகளில் பெரியதாக காணப்பட்டது.

பிறகு ஸ்வர்ண பட்டண ஜடங்களும், ஸந்தோஷமடைந்த மன துடன் பணித்துளி ஜலங்களை வெளிப்ரதேசங்களில் தெளித்தனர். அரேகவித புஷ்பங்களை வீதியில் இறைத்தனர். பாடலபுஷ்ப நீர்த்தங்களினாலும், குங்கும ஜலத்தினாலும், சத்த ஜலத்தினாலும், சந்தன ஜலத்தினாலும், உந்துரி ஜலத்தினாலும், ம்ருக மதங்களினாலும், நிர்யஸ புஷ்பங்களாலும், அகில் கட்டை நீர்த்தங்களாலும், வெளிப் புறங்களில் தெளித்தனர். மத்தன காசம், துத்துபி கோஷம், படஹ வாத்யம், காஹல வாத்யம், முனிகளது வரமகாணம், ப்ராம்ஹணர்களது வேத கோஷம், பத்தர்களது ஹேய சப்தம், குதிரைகளது கொட்டாவி, பெரிய யானைகளது சப்தம், ரதசக்ர மஹாரத சப்தம், குத்ர கண்ணிகைகளது பாதச் சிலம்பு சப்தம், சர்த்தனம் செய்யும்புஷ்பமாலைகளிலிருந்து விரும்பும் வண்டுகளின் ஐக்கார க்ஷுர சப்தம், இவை பெரிய கோலாலே முள்ள பூமியின் கடுபாசம் முழுமையும் செவிடாகச் செய்யும்படி காதுகளில் கட்டிய காசுக்கு இத்தீரியங்களையும், பரமனந்தம் அடையும்படி ஸர்வஜனங்களுக்கும் செய்தது.

சிலர் சர்த்தனம், செய்தும் ஸந்தோஷத் கண்ணீர் விட்டும், மயிர்க் கூச்சலடைத்தும், பரமன மூர்ச்சை அடைத்தும், சிலர் காண விசேஷங்களால் ஈசனை ப்ரீதி அடைத்தும், பார்த்தனர். இவ்விதம் தப்ரஸபாமத்தியில் ப்ரதக்ஷிணம் செய்வித்து, அரசன், ப்ராம்ஹணர்கள் சேர்த்துள்ள ஸபையை அரசன்; ப்ரவேசிக்கச் செய்தான்.

பிறகு ஸ்யாக்ரபாதர், உத்ஸவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்து, நீர்த்த உத்ஸவம் விதிப்ரகாரம் செய்ய அரசனை மறபடியும் சொன்னார். அரசனே ஸமாஷ்விதனாக இரு. மற்றென்றும் சொல்லிநேன் கேள். வடபாகத்தில் கடராஜருக்கு விதி பூர்கமாக நீர்த்த வாக்யை எந்த மனுஷ்யர்கள் செய்கிறார்களோ? அவர்களுக்கு முந்தி தான் ஸந்தேஹ மிஸ்சு என்பதும்,

நிரம்புவார்:— எவ்விதம் அதைச் செய்யவேண்டும். அவ் விதியைச் சொல்லும் என்றதும்,

வ்யாக்கரணம்:— புண்டரீகபுரத்தில் கிழக்கில் மேற்கு ஸமுத்ர கரையில் பரமாய், தீர்த்த கர்மா விதிபுடன் செய். அக்ராலத்தில் ஸ்ரீராமம் டெய்மிர வயனாக்கும், மஹாபாதாம் துஸ்தா மோஷம் கிடைக்கும். இவ்விவரத்தில் முன்பு எடுத்த ஒருகதை உனக்கு சொல்லுகிறேன்.

வருணன் தூற்றுக்கணக்கான வருஷம் முன்பு புத்தம் செய்ததில் அஸுரனால் அபஹய மடைந்தான். அக்ராலத்தில் இரவில் ஒரு ப்ராமஹண ச்ரேஷ்டன் யதேச்சையாக இருவருக்கும் ஸமாநாமம் செய்தற்கு வருணனில்; இரட்டிப்போன்ற கண்ணுடைய அவரைப் பார்த்து வருணன்; ராகுணன் என்ற புத்தியால் பரசாயுதத்தை விடுத்தான். அப்பரசாயுதத்தால் ப்ராமஹணன் கட்டுப்பட்டு இறந்து போனான். பிறகு அதனால் ஏற்பட்ட பெரிய ப்ராமஹணத்தி வருண னுக்கு ஏற்பட்டி. கஷ்டம் அடைந்தான். உடனே தேஜுவில்லாமல் ஆனால் வருணன் பாபத்தால் கஷ்டப்படுகையில்; ஏழு ஸமுத்ரமும் வற்றாதல் அடைந்தது. ஸமுத்ரம் வற்றியதால் உலகத்தில் மழை இன்மை ஆயிற்று. உலகமெல்லாம் பரிதப்பிக்க மஹா தாபம் ஆவிச் பவித்தது. பிறகு வருணன் முதலான தேவர்கள் எல்லோரும் செய்த முயற்சியுடையவர்களாகி, ஒன்றுகூடி தில்லைவனமடைந்து, அப் பாகத்தில் ஆதரவுடன் ஸபேசனை க்ரேதேந்தரித்தனர். அங்குதம் போன்ற மயில் கோடுகளால் அலங்கரித்த மேல்பாகமுடைய ஐடைக் கூட்டமுடைய உனக்கு கமஸ்காரம். கருணியாகிற ஸமுத்ரக்கரையில் உண்டான அலைகள் போன்ற ச்ருங்கார கடைக்கண் பரீவைபுடைய உமக்கு கமஸ்காரம். கெற்றிக் கண்ணினின்று உண்டான சிறிய கெதுப்பு வரிசைகளால் எரித்த மண்மனை உடைய உமக்கு கமஸ்காரம். பெரிய ப்ரகாசமாய் விளங்கும் பாம்புகளால் ப்ரகாசிக்கும் கழுத்துடைய உமக்கு கமஸ்காரம். பாத்ரடலில் உண்டான ஹாலாஹவத்தினால் கருப்பாகச் செய்த கழுத்துடைய உமக்கு கமஸ்காரம். புன்சிரிப்பு காத்லியுடன் பொசுக்கிய அஸுர பட்டண பூமிமை எரித்த உமக்கு கமஸ்காரம். பாத்ரடலில் உண்டான பாத்ரதிரின் தாமரை போன்ற ஸ்தன பாதங்களில் பாடல புஷ்ப தானியால் அலங்காரம் செய்த மார்பு பாகமுடைய உமக்கு கமஸ்காரம். பெரிய யானை சரீரம் போன்ற

தேசலினால் போர்த்திய அழகிய கடிப்பாதேசமுடைய உமங்கு மெஸ்காரம், மக்கள வண்பயின் கையில் இடக்கிற குறையில்லா கட்டை பூமிபுடைய உமங்கு மெஸ்காரம். நீர் வருணனுக்கு அஞ்ஞானத்தால் உண்டான பெரிய பாபத்தை நிவர்த்தி செய்யுமி

எனச் சொல்லுகிற தேவர்கள் எதிரில் அப்பொழுது உடனே அசரீரிவாக உண்டாயிற்று. நான்கள் ஸமுத்ரக் கரையை அடைந்து வருணனது பாபத்தை நிவர்த்தி செய்வோம்! என்றதும்; ஸமஸ்த தேவர்களும், ஆனந்த ரஸத்துடன் பூர்ண ஆசீர்வாதமடைத்து, தன் தன் இடங்களுக்கு எல்லோரும் சென்றனர்.

பின்பு கருண ஸமுத்ரானை ஈசன் ஒரு ஸமயம் மகாமாத மக கஷ்டத்தில் ஸமுத்ரம் அடைந்ததும், அந்த ஸந்திதானத்தில் ப்ரம்ஸா ஹத்தி வருணனுக்கு விடுபட்டதாயிற்று. பாபங்களால் விடுபட்ட வருணன் மெஸ்கார பூர்வம் ஸ்தோத்ரங்களால் ஸ்தோத்தரித்து, ஸபாபதியை ஸந்தோஷித்ச் செய்து, கொஞ்சம் வரமடைந்தான். ஸ்வரயி! இச்சமயத்தில் கான் ஸகானம் செய்ததினால் காப்பாற்றப் பட்டவனாகிறேன். அவ்விதமே எம்மனுஷ்யர்கள் இக்காலத்தில் உபாஸித்து ஸகானம் செய்கிறார்களோ; அவர்கள் எப்பொழுதும் பரமபதம் அடைக! என வருணனால் சொல்லப்பட்டதும்; பந்தர்களுக்கு வரப்ரஸாதம் செய்யும் கேடசன், அவ்விதமே ஸரி என வரம் கொடுத்து தப்ரஸாபதி மறைத்தார். அரசனே! உன்னால் இப்பொழுது உமைய நிர்த்த ஸகான கர்மாவைச் செய்யவேணும் என இவ்விதம் ஸ்வாஃரபாதரால் சொல்லப்பட்டதை அரசன் கேட்டு, உத்தர கஷ்டத்தில் ஆதரவுடன் தீர்த்த கர்மாவைச் செய்ய ஸமுத்ரக் கரையை என்ரு அவக்கரித்து, அவ்விடம் ஈசனுக்கு தீர்த்த யாத்நிரையும் செய்வித்தனர்.

பிறகு அந்த ஸமாஜத்தில் எல்லோரும் தெரிந்த மரியாதையுடன், ஈசனுக்கு தீர்த்த யாத்நிரையைத் தேவர், முநி, தெந்தான், வித்யாதரன், யக்ஷன், ராக்ஷஸன், மனுஷ்யர்கள், கின்னரர்கள், எல்லோரும் வந்து ஆனந்த கட்டமுடையவர்களாகி ஸமுத்ரத்தில் ஸகானம் செய்தனர். சிலர் ஸ்வர்ணமயமான ச்ருங்கங்களாலும், சிலர் கல்முத்துகளும்பம், மரதத கும்பம், சிலர் மாணிக்க கும்பம், பவழக் கும்பம், கோமேதகச கும்பம், இவைகள் உள்ள பெரிய வீடுகளில் ஐலகீரிடை செய்பவர்களுக்காகியும் அசோக அப்ஸரங்களுடன் தீர்த்த விதி கேடசனுக்கு செய்வித்து,

நித்திக்கப்படாத அனந்தாரம் செய்வித்து, ஸபையை உடனே ப்ரகாசிக்கச் செய்தார்.

இவ்விதம் தோருரு துய்க்களும், திவ்வாரண்ய வாலிகளும், ப்ராமஹணச்ரேஷ்டர்களும், வைவ தேவர்களும், ஸாமர்த்ய சித்த முகடபவர்களாகி, சாக குல திவகம் போன்ற பதஞ்சலியும் வ்யாக்ர பாததும், எப்பொழுதும் செய்த உபசாரத்துடன், ருடேசர் பூஜிக்கப் படுகிறவரானார்.

இவ்வத்யாயத்தை ஸந்தோஷத்துடன் யார் படிக்கிறார்களோ? கேட்கிறார்களோ? பார்க்கிறார்களோ? எழுதுகிறார்களோ? அவர்களுக்கு இந்த வ்யாண ஸபைக்கு அபிபஞ்ச சசன், இஷ்டமுகடப ஸாபுஜ்ய பலத்தை உடனே கொடுக்கிறார்.

இருபத்தாரும் அத்யாயம் முற்றிற்று.

சிதம்பர மஹாத்மியம் முற்றிற்று.

சுபம்.

என்பதாக ஸ்ரீரத்த புராணத்தில் சிதம்பர மஹிமை என்ற சிதம்பர மஹாத்மியத்தில் மஹோத்ஸவ விதி எனப் பெயரிய 28-ம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

C. S. ஸச்சிதானந்த தீக்ஷிதர்,

தெற்குஸ்சிதி, சிதம்பரம்.

1-1-48.